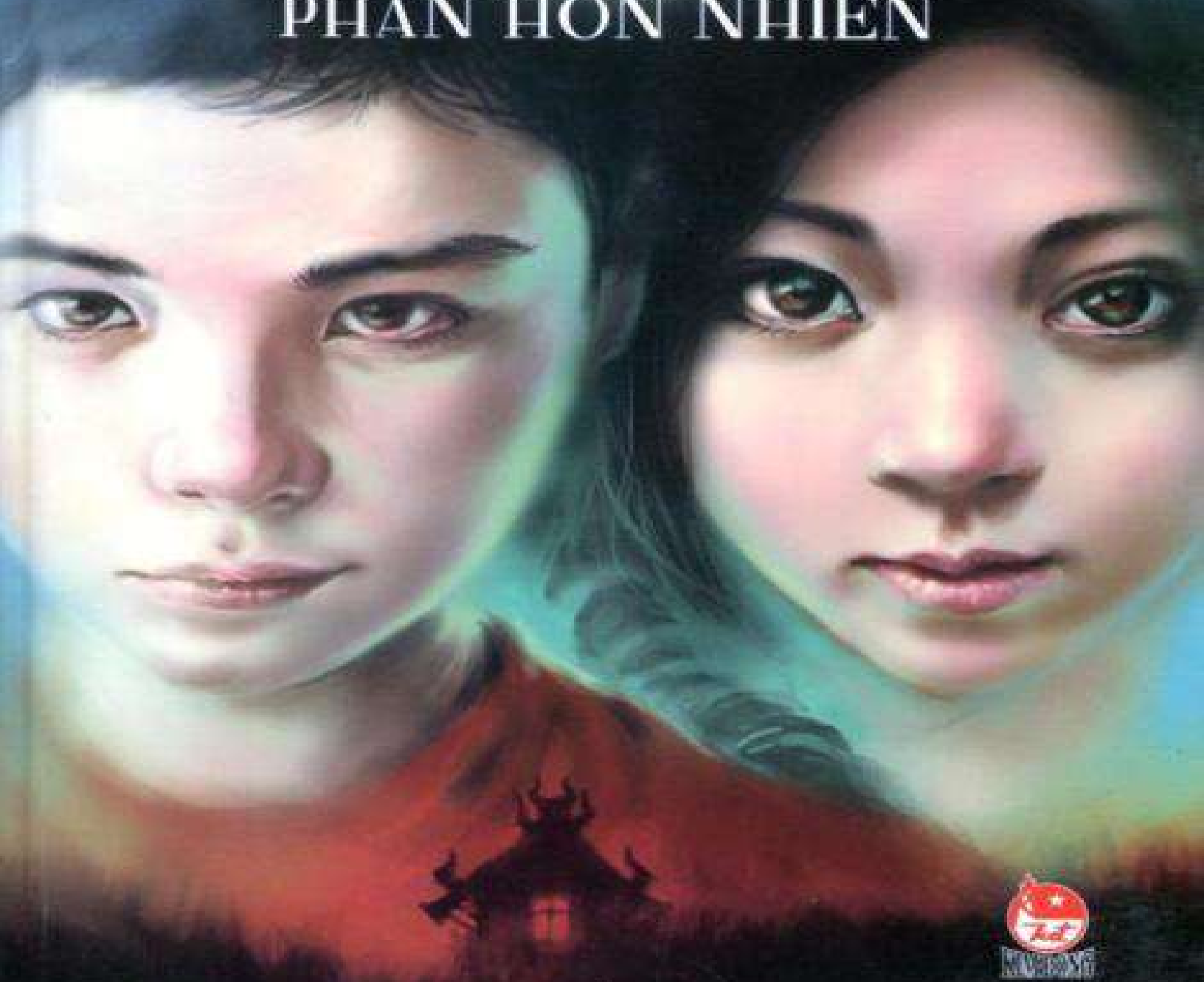

အလွင်စုံ သီလိပ်

PHAN HỒN NHIÊN

Table of Contents

Mục lục

1. Người Hùng Tương Lai - Cơ Sở Hải Của Mẹ - Một Buổi Sáng Hết Sức Khác Thường
  3. Truyền Tín Hiệu Bằng Ý Nghĩ - Thất Vọng - Món Quà Thay Thế Bí Ẩn
  4. Mỏ Nhọn - Nhà Khảo Cổ Không Thể Lý Giải Sự Việc Kỳ Lạ - Vụ Mất Tích Bí Ẩn
  5. Theo Vết - Hành Trình Theo Chiều Thẳng Đứng
  6. Ở Xứ Sở Xa Lạ-Phát Hiện Về Chiếc Vòng-Hành Trình Trong Cơ Thể Vọng-Cú Nhảy
  7. Tại Sao Phải Trồng Ước Mơ-Phòng Thí Nghiệm Kỳ Quái-Nhổ Bắp Cải-Ky Sĩ Bóng Đêm
  8. Ẩn Náu - Cuộc Truy Đuổi Của Những Quái Vật Hai Đầu - Quyết Định Đột Nhập
  9. Rượt Đuổi Trên Không - Phát Hiện Ra Bí Mật - Đơn Độc
  10. Vị Chúa Tể Tóc Đỏ - Thương Lượng Đổi Trao - Thoát Nạn
- Lời Tác Giả

Mục lục

1. Người Hùng Tương Lai - Cơ Sợ Hải Của Mẹ - Một Buổi Sáng Hết Sức Khác Thường
  3. Truyền Tín Hiệu Bằng Ý Nghĩ - Thất Vọng - Món Quà Thay Thế Bí Ẩn
  4. Mỏ Nhọn - Nhà Khảo Cổ Không Thể Lý Giải Sự Việc Kỳ Lạ - Vụ Mất Tích Bí Ẩn
  5. Theo Vết - Hành Trình Theo Chiều Thẳng Đứng
  6. Ở Xứ Sở Xa Lạ-Phát Hiện Về Chiếc Vòng-Hành Trình Trong Cơ Thể Tuyệt Vọng-Cú Nhảy
  - 7.Tại Sao Phải Trông Ước Mơ-Phòng Thí Nghiệm Kỳ Quái-Nhổ Bắp Cải-Kỵ Sĩ Bóng Đêm
  8. Ẩn Náu - Cuộc Truy Đuổi Của Những Quái Vật Hai Đầu - Quyết Định Đột Nhập
  9. Rượt Đuổi Trên Không - Phát Hiện Ra Bí Mật - Đơn Độc
  10. Vị Chúa Tể Tóc Đỏ - Thương Lượng Đổi Trao - Thoát Nạn
- Lời Tác Giả

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

1. Người Hùng Tương Lai - Cơn Sợ Hãi Của Mẹ - Một Buổi Sáng Hết Sức Khác Thường

Buổi sáng lạnh. Trong các tầng nhà, ồn lên tiếng chân chạy thành thịch của những người đi làm. Một ai đó kéo cửa sắt bị kẹt tay, hú lên như con hải cẩu trên bờ biển vắng. Một cái xe hơi mở máy, kêu rừ rừ bất tận ngoài đường. Nhô - nhân vật chính của chúng ta, một chú nhóc học lớp 8 - nhắm nghiền mắt, rúc sâu hơn vào cái chăn ấm sực. "Hôm nay được nghỉ học" - trí nhớ lơ mờ lên tiếng. Nhô đã tỉnh hẳn nhưng chỉ nghĩ tới chuyện phải rời khỏi giường, lết vào buồng tắm vã nước lạnh lên mặt, bôi vào miệng thứ kem đánh răng cay xè là nó thấy muốn bịnh. Mẹ Nhô - người đàn bà gầy mảnh không lúc nào rời đôi kính gọng đen - nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhón chân bước len qua những quyển sách và đồ chơi vứt lung tung bừa bộn trong căn phòng nhỏ. Bằng động tác không gây tiếng động, mẹ tháo chốt cửa sổ. Thành linh, luồng ánh sáng mạnh mẽ, chói rục khác thường trong một ngày đông buốt giá đổ ập vào phòng, chiếu thẳng lên chòm tóc và đôi mắt của thằng con hí hí thò ra khỏi chăn. Nhô toan hét lên thảm thiết nhưng không kịp nữa, mẹ đã cầm một góc chăn, kéo dứt khoát, như lột da một con cá. "Con cá" trắng hếu, gầy tong teo mặc mỗi cái quần đùi đỏ đành lồm cồm bò dậy, cuống quýt vơ lấy áo với quần dài xỏ vào. Mẹ hít hít mũi:

- Trong phòng này có mùi gì lạ lắm. Giống như mùi thú hoang!

- Chắc là mẹ tưởng tượng thôi - Nhô lâu bầu. Nó nhét cả hai chân vào một ống quần, lão đảo suýt ngã - Lẽ ra con mơ thêm chút xíu nữa. Con thấy mình bay bằng cánh quạt gắn ở hông và đầu, còn âm thanh phát ra như một con ve...

Không để ý giấc mơ kỳ quái của thằng con, mẹ đẩy nó vào buồng tắm:

- Mẹ ngạt thở vì mùi chua của con mắt. Mẹ dám cá là tối qua con chơi điện tử quá khuya, không hề đưng tới vòi nước.

Tiếng chân mẹ xa dần. Mặc kệ vòi nước chảy một cách vô ích, Nhô bắt đầu quan sát chính nó trong gương.

Một thằng bé 14 tuổi với đôi mắt hấp háy, cặp tai vĩnh như tai lừa và mớ tóc rối bù hoàn toàn xa lạ với lược chải đang chăm chú nhìn ra. Nhô cau mặt. Đó là hình ảnh không bao giờ nó mong muốn. Với trí tưởng tượng hoạt động mạnh mẽ như đầu máy xe lửa, Nhô xác định nó là một người hùng thông thái, can đảm và không gì cản nổi những cuộc phiêu lưu ghê rợn. Như thế nghĩa là gương mặt nó cần to bạnh hai bên hàm chứ không lép kẹp thế này. Đôi mắt nó phải khuất dưới cặp lông mày rậm, ánh nhìn thẳng và lạnh như nước đá chứ không tròn xoe dưới hàng lông mi xoắn tít thế kia! Nhô dứ nắm đấm đe dọa, hơi buồn chán nhưng vẫn hy vọng sẽ có lúc xảy ra sự biến đổi.

Hơn một tháng nay, Nhô quyết tâm sẽ bắt đầu chương trình luyện mình đồng da sắt bằng cách tắm nước lạnh sáng sớm. Tuy nhiên, chương trình tập luyện luôn bị hoãn tới vô thời hạn. Sáng nay cũng không khá hơn. Chỉ cần tia nước tê buốt vừa xịt vào mông, nó đã nhảy dựng lên, nhoáng nhoàng vồ lấy khăn lau, quên tuốt các khâu xát xà bông hay kỳ cọ. Đúng lúc ấy, bỗng cửa kéo buồng tắm rung rầm rầm. Bằng một sức mạnh phi thường, mẹ Nhô như muốn nhổ bật cả cánh cửa lên. Thằng nhóc hé cửa:

- Sao vậy mẹ?

- Có cái gì đó không rõ hình thù chạy trong nhà mình. Cầu mong không phải là quái vật - Mẹ lạc giọng, run rẩy, huơ tay - Nó lườn vào phòng con rồi biến mất tăm.

Nhô rón rén đi men theo hành lang hẹp. Luôn miệng thì thào: "Mẹ đừng sợ, đừng sợ! Có con đây..." nhưng tim nó thì nện thình thịch như cối giã

trong lồng ngực. Mẹ Nhô là người phụ nữ dũng cảm hiếm thấy trên thế giới này. Tuy nhiên, ngay cả siêu nhân cũng phải có một điểm yếu nào đó không thể tránh khỏi. Mẹ không thể tách biệt hai loài - mèo và quái vật. Những con mèo mềm mại như các cục bông lại khiến bà sợ hãi đến nổi tóc trên đầu dựng đứng, mắt trợn ngược, lạnh cứng cả người. Nếu tình cờ ở đâu có mèo hiện diện, rất dễ xảy ra nguy cơ cơn dị ứng lông mèo của mẹ biến thành trận hen nặng nề...

Nhô đẩy cửa nhìn vào phòng mình. Mọi thứ ở nguyên chỗ cũ. Không có gì khác thường. Nó cúi xuống gầm giường tối om im lìm, hơi thở bình tĩnh hơn. Rồi nó nhìn mẹ đang bồn chồn đứng giữa khung cửa:

- Chẳng thấy gì hết, mẹ ạ.

- Nhưng rõ ràng mẹ trông thấy túm lông đen chạy vùn vụt dọc bức tường trắng. Và đôi mắt con vật ngoái nhìn mẹ nhanh như tia chớp xanh.

- Có lúc con cũng bị như vậy, bắt gặp đầu một con khủng long lượn qua ô cửa sổ ngó con chăm chăm. Hoặc cảm giác một con rắn trườn trên sàn trong đêm tối - Nhô thử giải thích một cách rành mạch. Khi an ủi mẹ, nó thấy mình chẳng chặc hẳn lên.

- Đó gọi là ảo giác - Mẹ thở dài - Con nói đúng, mẹ đã bị ảo giác. Một việc xưa nay chưa từng xảy ra.

Mẹ chuẩn bị đi làm. Do sự kiện quái vật xuất hiện, mẹ quên kiểm tra việc tắt tấp của Nhô như mọi khi. Tuy nhiên, mẹ vẫn nhớ khóa điện thoại, để phòng Nhô sẽ "nấu cháo" không mệt mỏi với đám bạn cùng lớp của nó. Nhô mở tủ lạnh, nhìn phần ăn sáng ngọt và béo, thở dài ngao ngán. "Ta sẽ chơi điện tử một lúc rồi học bài. Ta sẽ luyện ý chí bằng cách nhịn bữa sáng. Bây giờ vẫn sớm chán!" - Nó tự nhủ. Còn một mình trong căn hộ rộng rãi vắng vẻ, nó đi lại tự do, cảm giác của vị chúa tể. Tuy nhiên, trạng thái lâng lâng ấy nhanh chóng biến mất. Biến mất ngay khi nó trở vào phòng mình...

Đang xáo tung thùng giấy đựng sách tìm một đĩa trò chơi điện tử cũ, bất giác Nhô cảm thấy có ai quan sát nó từ phía sau. Nó quay phắt lại đột ngột. Không ai cả. Thằng nhóc hồ nghi nhú mày. Đúng lúc đó, có một vật nhảy vọt qua ô cửa sổ mở hé. Nhô lao thốc theo, bắt kịp cái vật thể đột nhập màu đen. Nó lầm bầm: "Mẹ không lầm. Một con mèo đen thật kỳ dị!". Có lẽ suốt đêm qua, con vật trú ngụ trong phòng riêng của Nhô, ẩn mình trong bóng tối gầm giường. Thằng nhóc mở cửa ra ban công nhìn theo bóng quái vật đội lột mèo. Nhưng nó đã biến mất, như tan vào không khí. Gió thổi ù ù trong khoảng không hình ống của cái sân chung, giữa các tòa nhà chung cư cao tầng. Những người lớn trong các tòa nhà đã đi làm. Bọn trẻ con được nghỉ học còn ngủ rốn trong mền ấm hoặc chẳng đại gì thò mặt ra gió lạnh sáng sớm. Vài con bồ câu bay từ nóc nhà này sang nóc nhà khác. Thường khi, chúng hay đáp xuống ban công nhà Nhô vì mẹ luôn rải ít thóc cho lũ chim. Tuy nhiên, hôm nay, khi chao cánh sắp sửa đậu xuống, lũ bồ câu lại vội bay thốc lên, những cú đập cánh hoảng hốt và hoang mang. Một túm lông trắng toát của con bồ câu chậm nhất bỏ lại, cuốn bay trên ban công, như có bàn tay vô hình tóm đứt.

Sự hoảng hốt giống như luồng điện mạnh truyền thẳng vào thằng nhóc. Nhô giật lùi vào nhà, đóng sầm các cánh cửa và đứng run rẩy, coro. Nó bật tắt cả các ngọn đèn trong nhà trước khi ngồi vào máy chơi điện tử. Con mèo đen lông đen lờn vờn trong đầu Nhô. Nó cố tập trung vào trò chơi điện tử FIFA 2001. Tuy nhiên, đội tuyển các ngôi sao do nó chỉ huy thua sạch các đội hạng bét của máy. Cuối cùng, Nhô mở tủ lạnh nốc cạn cốc sữa rồi tìm quyển sách toán lớp 8. Thực sự, nó chưa muốn học. Nhưng duy nhất các bài tập toán có dấu sao vờn khó khăn, vừa kỳ thú mới khiến nó tập trung, thoát ra nỗi lo lắng đang mỗi lúc một đầy lên trong lòng nó.

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

3. Truyền Tín Hiệu Bằng Ý Nghĩ - Thất Vọng - Món Quà Thay Thế Bí Ẩn

Ba của Nhô - Một người đặc biệt. Ông là nhà khảo cổ. Suốt năm, thời gian có mặt ở nhà của ông gộp lại chỉ chừng chưa đầy một tháng. 11 tháng còn lại ông di chuyển liên tục qua các tỉnh, các thành phố, nơi có những di chỉ cần khai quật. Mỗi chuyến đi thường kéo dài, ít người biết tới và diễn ra trong yên lặng. Thế nên tính cách của ông phần nào ảnh hưởng bởi công việc. Ông ít nói, trầm tĩnh và luôn cẩn trọng trước bất kỳ vấn đề nào.

Mỗi lần ba trở về nhà là dịp vui trọng đại với Nhô. Là đàn ông với nhau, ba rất cảm thông Nhô trong nhiều khía cạnh, từ các vấn đề phiền toái với tụi con gái chanh chua cùng lớp tới chuyện điểm số môn văn mãi lẹt đẹt; từ việc nó cảm ghét thức ăn ngọt và béo cho tới cơn phẫn nộ dai dẳng vì bị mẹ nhốt thường xuyên. Trong các tình huống, ba đưa ra gợi ý tuyệt vời: Hãy nghĩ về đám con gái như về lũ cá vàng - điệu dàng và vô hại. Nếu không thể kiếm nổi điểm 7 với bài tập làm văn thì hãy duy trì mức điểm 6, đừng để thấp hơn và cố gắng đoạt điểm 9, 10 liên tục cho môn toán, vật lý với tiếng Anh. Đối phó trước sữa ngọt và bánh nhân thịt mẹ nhồi nhét nhằm cải thiện tình hình suy dinh dưỡng cho con trai, ba khuyên nó đòi ăn liên tục trong suốt một tuần, mẹ sẽ phải nhận ra sự vô hiệu của các món chết tiệt ấy. Và cuối cùng, để giải cứu binh nhì Nhô khỏi sự giam hãm quá lâu dài, ba đã tranh luận khá gay gắt với mẹ. Mặc dù ba thua cuộc, thế nhưng nỗ lực của ông khiến thẳng nhóc cực kỳ cảm động.

Nhô liếc nhìn đồng hồ. Mới 3 giờ chiều. Khoảng 7 giờ tối xe ô tô đưa ba nó về đến nhà. Sự mong đợi hóa thành cảm giác căng thẳng kỳ quái. "An Chi, hãy gọi điện cho tớ!" - Nhô phát tín hiệu một cách mãnh liệt. Nó tin rằng nếu tập trung, lời kêu gọi bằng ý nghĩ của nó sẽ truyền thẳng tới con

nhóc. Vài giây sau đó chuông điện thoại réo to. Giọng An Chi vang lên trong ống nghe:

- Cậu sao vậy?

- A... a... a... Tớ... tớ... - Con nhỏ đã bắt được tín hiệu! - Nhô thầm reo vang. Sự kinh ngạc khiến cho tất cả ngôn ngữ của nó biến mất.

Thở phì phì như răn hổ mang bị dẫm vào đuôi, An Chi bực bội nói to hơn:

- Tớ chả hứng thú với trò cà lăm của cậu tí nào, Nhô ạ. Tuy nhiên, tớ muốn hỏi là cậu làm gì Tô tô mà con mèo lao xuống, chạy vòng vòng quanh nhà như điên thế?

Nhô thấy mình giống trái bóng bay lên bổng xì hơi thê thảm. Nó lầu bầu:

- Tớ chẳng làm gì con mèo cả. Thề đấy. Nhưng thực sự là tớ cũng đang mong cậu phone tới. Mẹ tớ khóa cửa, khóa cả điện thoại gọi đi. Tớ cảm thấy chán ngấy...

- Chán ngấy khi mà ba cậu sắp về, mang cho cậu một đồng quà và hàng tá những câu chuyện kể mê ly á? - An Chi cười khẩy, nghi hoặc.

- Không... Cũng chẳng biết nữa. Mà thôi, cậu có tập Conan mới chưa. Tớ muốn đọc một cái gì đó.

- Cậu nghĩ rằng tớ sẽ lên mở khóa nhà cậu nữa chắc? He he, không đâu. Nhưng nè, bật ti vi lên đi. Đang có xiếc đu bay đó. Hay ác liệt...

Giọng con nhóc đầy mê say hào hứng. Là con gái mà nó luôn mê mẩn những trò phi thường: bay, nhảy và phô diễn lòng can đảm. Thế nhưng đúng lúc đó, vẳng tới tai Nhô tiếng An Chi hét "o...á...i..." đầy bi thảm.

Tiếp sau là hàng tràng mắng mỏ từ mẹ con nhóc vì nó đã quấn dây xoắn điện thoại quanh cổ. Cả hai cắt máy tấp lự.

Cảm giác buồn rầu ngao ngán càng dày lên trong Nhô. Thế đấy. Tất cả người lớn đều như nhau. Họ muốn bọn trẻ con phải giống như những ổ bánh mì, không la hét, không chạy nhảy, không điện thoại tán dóc. Nhô liếc nhìn màn hình ti vi. Một nữ nghệ sĩ đu bay mặc quần áo bó sát, tóc thắt bím dài móc dây bảo hiểm vào lưng, tung cú nhảy từ nóc rạp xiếc như chuồn chuồn bay lượn, "đậu" dính ngay chân người đàn ông đang cầm sào thăng bằng vắt vẻo trên sợi dây căng ngang rạp. Nhô nảy ra trong một ý nghĩ tuyệt diệu: Nếu cần, nó và nhỏ An Chi có thể đu dây trốn thoát khỏi sự cầm giữ của các bà mẹ. Ha... a... a...! Nhô khoái chí nhảy tưng tưng trên ghế nệm dài, càng lúc càng vọt lên cao. Trong khi nó còn lơ lửng trong không gian, mẹ mở cửa vào nhà từ lúc nào, mắt trợn ngược nhìn thẳng nhóc. Nhô rơi đập xuống ghế, cười toe toét:

- Hơ, sao mẹ về sớm thế? Chưa tới 4 giờ mà...

- Mẹ và con sẽ cùng dọn dẹp nhà cửa, rồi nấu món gì đó thật ngon chờ ba về.

Tiếng xe ô tô rù rừ rồi tắt máy trong sân chung cư cùng lúc với món ăn cuối cùng được dọn ra bàn. Ba vừa bước qua ngưỡng cửa, lập tức một con khỉ nhảy phốc ra, đu toòng teng lên cổ ông, hét inh ỏi: "Ba... Sao ba về trễ quá vậy!". Mẹ đứng im lặng, đôi kính gọng đen lấp lánh, nhìn hai cha con nhả nhó múa may làm voi, gà, đười ươi dọa nạt nhau, mỉm cười.

Rất lâu rồi, căn hộ tầng năm tòa nhà chung cư mới vang lên nhiều tiếng cười đùa vui vẻ đến thế. Bên bàn ăn, Nhô không rời mắt khỏi ba. Ông gầy đi nhiều so với đợt về trước. Màu da cũng nâu sạm và hàm râu đã lẫn nhiều sợi bạc. Mẹ đặt ra hàng loạt "điều tra" về nơi ở, các trận ốm và đủ thứ linh tinh khác trong chuyến xác định vị trí một khu vực khảo cổ vừa qua. Ba trả lời mẹ nhưng vẫn nhìn Nhô, thỉnh thoảng nháy mắt với nó. Điều đó có

nghĩa "Phụ nữ thích quan tâm các việc vụn vặt như vậy đó, con trai. Nhưng ba con ta yêu quý mẹ chính vì các lo lắng yêu thương như thế!". Nhô le dài lưỡi, cười đồng lõa.

Khi Nhô vươn tay qua bàn bắt đầu tấn công đĩa bánh hạt điều phủ chocolate, ba nắm lấy thời cơ chuyển hướng câu chuyện:

- Nào con trai, kể cho ba nghe xem thời gian ba vắng nhà con có gây ra một vụ nổ hay một cuộc chiến tranh nào khiến mẹ phải trở tài hòa giải không?

Nhô nhăn mũi, rồi cương quyết lắc đầu:

- Mẹ vẫn nhốt con trong nhà suốt ngày. Ngoài đoạn đường từ nhà tới trường, con hầu như chẳng biết thêm gì hết. Ồ, tụi bạn con vác xe đạp chạy khắp thành phố. Có đứa đã tập được xe máy...

Càng nói Nhô càng không thể đè nén nỗi u buồn. Nỗi u buồn biến thành âm thanh. Híc... híc...! Tuy nhiên, mẹ nhìn nó phía trên gọng kính một cách chế giễu:

- Con hãy kể tiếp về một bạn học lớp con tháng trước tập đi xe máy và ngã gãy luôn hai tay.

Một kỷ lục! Khi được đưa vào bệnh viện mẹ để bó bột, tiếng hú hét của nó khiến tất cả các Tarzan từng sống trên đời này đều cảm thấy xấu hổ!

Mặt Nhô chảy dài như cái bơm xe đạp. Nó nhấp nhồm toan kể sang thành tích nó chắc chắn có chân trong đội tuyển toán của trường. Đúng lúc đó, cửa phòng ngủ kêu cọt kẹt. Ba mẹ quay phắt lại. Và mẹ, mặc dù đã quen với ý nghĩ có một con mèo trong nhà, vẫn không thể kiềm chế phản xạ tức thì: Bà nhảy phốc lên ghế, ngồi bó gối, tóc dựng thẳng. Ba thích thú kêu lên:

- Ô, một chú mèo mun! - Rồi ông quay sang Nhô, đầy khâm phục, hỏi: - Bằng cách nào con đã thuyết phục được mẹ đồng ý cho nuôi con vật dễ thương này?

- Con đã phơi bày gan ruột như lộn trái một đôi tất cho mẹ xem. Con nói rằng ở nhà một mình rất buồn - Nhô rặng rờ - Và mẹ xiêu lòng.

Ba đưa lên ngón tay cái:

- Con thấy đấy, Nhô. Sự thật bao giờ cũng mang sẵn trong nó sức thuyết phục. Chỉ có điều chưa bao giờ ba thuyết phục nổi mẹ thay đổi một thành kiến nào. Phụ nữ luôn đúng. Con đừng quên nhé, nhất là nếu sau này con đánh bạn với một cô gái.

Hai cánh tay mẹ đưa cao lên trời. Một tay biểu lộ niềm ngạc nhiên. Một tay biểu lộ nỗi tuyệt vọng cùng cực:

- Có cần gợi ý cho con như thế không? Ồ, làm sao anh ngờ được chứ. Không phải sau này mà ngay bây giờ, thằng Nhô con trai chúng ta đã có bạn gái.

Thông báo của mẹ không khác tiếng sét giáng xuống bàn ăn. Ba giật bắn người, nhìn Nhô lom lom:

- Hy vọng là ba nghe nhầm, Nhô!

- Không nhầm, ba - Thằng nhóc thờ dài - Con có một đứa bạn mới. Nó đối với con rất tốt. Nhưng quan trọng nhất là nó không ngớ ngẩn như tất cả những đứa con gái mà con từng biết. Nếu không có đuôi tóc thắt bím, nó giống hệt một thằng con trai.

Sự im lặng như quả bóng bay lơ lửng trên bàn ăn. Bỗng ba mỉm cười:

- Một người bạn thông minh và chân thành chẳng phải dễ kiếm. Thế nên bạn là trai hay gái, điều ấy không đáng kể lắm đâu. Nhìn nhận con người phải ở chính năng lực của họ. Như mẹ con đây thôi. Nếu đánh giá ở góc độ một người mẹ và một bác sĩ, không mấy ai sánh được, phải không?

Mẹ nhún vai. Với lòng cảnh giác cao độ, mẹ luôn nhìn thấy ở mọi vật, mọi đứa bạn như An Chi đủ các nguy cơ khiến thằng Nhô ham chơi bỏ bê học hành. Mà hồi ôi, bà đã hoạch định cho nó bao nhiêu dự án tương lai tốt đẹp.

Tối khuya, lúc Nhô làm hết các bài tập, ba bắt đầu tháo va li hành lý. Dù cố kiềm nén, Nhô vẫn không thể không chạy lòng vòng quanh cái ghế dài ba ngồi. Nó chờ quà. Lần nào cũng vậy, ba luôn mang về cho nó những món quà kỳ thú không thể nào tưởng tượng nổi. Khi thì một khẩu súng sáng lóa hết như súng thật, có khả năng bắn sừng đít vài tên gián điệp. Khi thì một chiếc tù và sừng đen nhánh, bịt đồng thau, ghé miệng thổi vào nghe âm oang như rúc giữa những vách núi âm u. Mới đây nhất, ba nhờ mua ở nước ngoài bộ tàu hỏa có đường ray hẵn hoi, chạy bằng hơi đốt hết như đoàn tàu thu nhỏ, chỉ cần Nhô đặt vào đầu máy vài thanh củi cháy là chạy vòng quanh khắp phòng... Nó nhún nhảy sát bên ba. Lục lọi mãi, chợt ba lẩm bẫm:

- Ồ! Tôi nhớ là mình đã xếp chiếc áo vỏ cây cùng lúc tất cả mấy thứ lật vật này cơ mà! Nó biến đâu mất chứ...

Một cái áo khoác bằng vỏ cây? Thứ áo xưa nay chỉ đọc thấy trong các truyền thuyết như Robin Hood hay Thạch Sanh? Lòng tò mò và niềm háo hức được có cái áo đặc biệt như ngọn lửa thiêu đốt trái tim nó. Thằng nhóc rên rì:

- Ba nhớ xem đã cất cái áo nơi đâu? Ba có bỏ quên nó trên xe không?

Ba lắc đầu, nhắc đi nhắc lại rằng ông đã mua cái áo từ một ông lang. Cái áo bện thêm dây mây nâu đỏ, trông nặng nề nhưng cầm lên khá nhẹ tay và điều quan trọng nhất, kích cỡ của cái áo được đảm bảo sẽ rất vừa với một chàng chiến binh 14 tuổi. Cuối cùng, khi tất cả tài liệu, kính lúp và các dụng cụ đo đạc của nhà khảo cổ đã hóa thành đồng hồ độn ghê người trong góc nhà thì cha con Nhô rơi vào nỗi tuyệt vọng thật sự. Ba ngồi thừ, hồi lâu cất tiếng khe khẽ:

- Có lẽ ba làm thất lạc cái túi da nhỏ cất chiếc áo cho con. Sự đãng trí chẳng buông tha những ai bước qua tuổi 40. Con trai, ba xin lỗi đã làm con thất vọng.

- Không sao đâu, ba! - Nhô nói, cố sức không phô bày những cảm xúc khiến người khác phiền lòng như một người đàn ông chân chính. Tuy nhiên, giọng nó vẫn run lên vì tiếc rẻ, vì buồn bã.

Mẹ đi ngang chỗ hai cha con thần thờ, nói:

- Vẻ bơ phờ của hai người hết như những thợ đào vàng vùng băng giá bị đánh cắp hết túi châu báu trong một quán trọ ấy.

- Em nói đúng. Đó là tình trạng của anh và con lúc này.

Rồi ba quay sang Nhô, lớp da khô nhám của tay ông cọ vào mặt Nhô nhẹ, ân hận, an ủi...

Thằng nhóc lê các bước chân nặng nề trở về phòng ngủ. "Ba chẳng còn thương ta như xưa nữa. Ba đã làm mất chiếc áo mà chẳng biết là mất. Ta khổ sở quá đi thôi!". Con mèo Tô tô luồn vào buồng Nhô từ lúc nào, nằm cạnh chân thằng nhóc. Lớp lông dày ở ngực Tô tô tỏa hơi ấm cảm thông. Nghĩ ngợi vẫn vơ vẩn, Nhô ngủ lúc nào không hay. Trong giấc mơ buồn rầu, cái áo vỏ cây cứ chập chờn hiện ra trước mắt nó. Lúc thì như bộ lông chim đại bàng. Lúc lại giống áo giáp kết bằng các thoi kim loại. Tuy nhiên, Nhô mơ rõ hơn về một vật nhỏ không rõ hình thù chạm vào cổ tay nó...

Đêm rất lạnh, gió rít qua các tòa nhà chung cư như ai đó thổi vang cây sáo khổng lồ. Bầu trời ngoài cửa sổ đỏ rực như một đám cháy. Có lẽ ngày mai gió bão.

Buổi sáng, trời trắng lóa. Cửa sổ phòng Nhô mở hé vì con mèo ban đêm thường nhảy ra ngoài ban công. Gió lạnh như lưỡi dao sắc lườn qua các tán cây xa xa, khiến chốc chốc lại có một đợt lá rụng, bay lấm tấm trên nền trời im ắng. Vài con bồ câu đập cánh xoạt ngang ô cửa nhưng lại bay thốc đi. Dù đã thức giấc, Nhô vẫn nằm nán trong chăn, thượt ra như con sâu lười biếng trong kén.

Có tiếng gõ cửa nhẹ. Nhô nhắm mắt vờ ngủ tiếp. Ba dậy sớm, theo thói quen làm việc trong đoàn khảo cổ, quần áo đã tề chỉnh như chuẩn bị đi đâu đó. Ông bước đến ngòai xuống mí giường, thổi vào đôi mắt giả bộ ngủ nên cặp lông mi hấp ha hấp háy của Nhô, rồi ông lườn những ngón tay hơi lạnh tóm lấy bàn chân nó, cù nhẹ.

- U... u...! - Thằng nhóc nén cười. Cảm giác thân thuộc thích thú làm sao.

- Nhảy ra khỏi giường nào, chú lính chì. Hơi ấm của cái mền sẽ làm con chảy tan ra mất! - Ba cù mạnh hơn.

Nhô ngòai dậy nhưng lấy mền trùm quanh đầu, chỉ ló ra hai con mắt đen thui. Thấy ba đóng bộ tề chỉnh, nó hơi thất vọng:

- Sáng thứ bảy mà ba không ở nhà với con ư? Ba hết thương con rồi. Con biết. Thế mà con nghĩ có thể cùng ba chơi Counter Strike đã đời cơ...

- Đừng cầu nhàu giống con hải cẩu đói bụng, Nhô! - Ba hành miệng le lưỡi. Và như nhà ảo thuật, ông đột nhiên hươ bàn tay cất giấu một vật gì đó trước mặt nó - Có món này cho con đây. Thay thế cái áo vỏ cây thất lạc.

Nhô thò nửa đầu ra khỏi tấm mền. Nó bị lôi cuốn thật sự. Ba chậm chậm mở từng ngón tay.

Một vật kim loại dần dần lộ dạng, bắt ánh sáng trời, tỏa các chùm tia sáng lấp lóa theo cách kỳ lạ. Có vài chỗ chất đồng có màu sạm đen, ngả sắc xanh sẫm thẫm, cổ xưa. Khi các ngón tay gầy mảnh của nhà khảo cổ mở bung hẳn, hiện rõ lên hình một chiếc vòng chốt đẹp, có khoảng mở bé hơn bề ngang ngón út. Mắt Nhô, hay đúng hơn, tất cả các giác quan của thằng nhóc, bị hút chặt vào món quà. Nó chậm chạp đưa ngón tay trở chạm thử vào chiếc vòng, chợt rụt phắt lại. Ba nói nghiêm trang:

- Ba cho con đó. Đây là một cổ vật, có lẽ. Lúc cả đoàn hoàn tất đào xới một khu có nhiều di chỉ và sắp dọn đi thì máy dò kim loại liên tục reo vang. Ba và các chú khác đã đào thấy chiếc vòng rất sâu dưới lòng đất.

- Sao ba không giữ lại nó để nghiên cứu? - Nhô thì thào.

- Theo đánh giá chung thì chiếc vòng không thuộc cùng thời kỳ với những cổ vật khác. Thế nên nó không được chú ý mấy - Ba hơi cau mày - Quả thực là nó hơi khác lạ, phải không? Nó đã một mình dưới đất. Chắc nó nằm yên ở đó vài ngàn năm.

Nhô đưa tay thận trọng cầm cái vòng đồng. Nhìn gần hơn, trên mặt vòng có nhiều hình chạm trổ lơ mơ. Khó mà nói chính xác đó là các hình gì. Chúng nửa giống các chữ tượng hình, nửa như những hình người nhảy múa trong các tư thế khó khăn. Chiếc vòng khá nặng, nặng khác thường so với bề ngoài nhỏ nhắn của nó. Nhưng điều đặc biệt nhất, Nhô nhận ra, là hơi lạnh tỏa ra từ cái vòng. Dường như hàng ngàn năm ngủ quên trong lòng đất đã lưu dấu bên trong nó bằng sự giá lạnh. Nhô hơi rùng mình, nó luồn bàn tay vào chiếc vòng. Chợt cái vòng tự co lại, vừa khớp với cổ tay một chiến binh 13 tuổi. Ba xoa nhẹ gáy Nhô:

- Trông rất độc đáo, con trai. Cứ như người thợ kim hoàn cổ đại nào đó đã làm ra nó để dành riêng cho một người như con. Dù ông ta phải đợi một thời gian quá dài.

- Ba! - Tiếng nói mắc kẹt trong cuống họng Nhô. - Chẳng biết sao con hơi sờ sợ...

- Đừng thế chứ - Ba cười phá lên - Chẳng lẽ cậu lính chì lại thất thần vì một vật vô tri vô giác? Có chú đồng nghiệp trong đoàn khảo cổ cũng nói giống như con khi nhìn thấy cái vòng. Nhưng mọi người bảo chú ấy tưởng tượng quá nhiều.

- Vâng, con hiểu rồi - Nhô ngược nhìn ba, gãi gãi mũi - Con sẽ đeo cái vòng hoài luôn. Khi nào nhìn nó, con sẽ càng nhớ ba.

Hai cha con lần lượt vỗ nhẹ vào hai má nhau như thủ lĩnh các bộ lạc da đỏ, đầy tinh thần chia sẻ. Ba thực sự là người bạn lớn của Nhô, không bao giờ làm nó thấy xấu hổ vì các lo lắng ngớ ngẩn con nít. Có lần nằm gác chân nhau trên giường, ba nói với Nhô rằng đi hoài trong các vùng đất hoang vắng, ông cũng từng rất sợ. Nhưng sợ hãi là một phần của cuộc sống. Nó giúp người ta thận trọng nhưng mặt khác, người ta không thể cho phép nỗi sợ điều khiển mình. Tức là phải vượt qua nó. Bằng cách làm quen với một cái vòng cổ xưa chẳng hạn...

Ba mẹ tới thăm một người quen cũ. Nhô ở nhà một mình. Rửa ráy và ăn hết tô mì, nó chạy ra ban công, cúi nhìn xuống tầng dưới và bắt đầu huýt gió. Đây là cách "hót" rất mê li mà nó mới học mót từ cậu bé bụi đời hay ngồi trước cổng tòa nhà: Huýt ba chập ngừng, một hồi dài, đánh lười giòn tan theo nhịp ngẫu hứng và lại huýt tiếp. Nghe ám hiệu, An Chi tức khắc bò ra, lanh lẹ "hót" trả, mắt liếc ngang liếc dọc đề phòng mẹ nó bắt gắp. Nhô vẫy nó lia lịa, ra dấu "lên đây mau!". Đầu An Chi lắc như điên. Qua hàng loạt động tác hoa tay múa chân của con nhóc, Nhô hiểu là "Mẹ đang hầm tở. Nhưng xiu nữa mẹ đi chợ thì tở chuồn lên ngay!". Đúng y An Chi phán đoán, nửa tiếng sau thì mẹ nó đi chợ, nhưng bà cũng khóa cửa chốt chặt con gái bên trong. Màn đu bay của xiếc đem ra áp dụng, ở khoảng tầng bốn và tầng năm tòa nhà.

Lưng các tòa nhà trong khu chung cư - nơi các ban công chìa ra - được ốp các ô vuông bông gió. Nhô quăng xuống một đoạn dây thừng. Nó giữ một đầu. Đầu kia An Chi thoăn thoắt buộc vào thắt lưng bộ trang phục Lara Croff. Xong phần bảo hiểm, con nhóc trèo ra ngoài ban công. Nhô thở mạnh, nhắc: "Đừng ngó xuống dưới, chóng mặt đó!" An Chi hít một hơi dài, vươn cánh tay mảnh khảnh sang các ô thông gió, bám lấy và bắt đầu leo lên. Những ngón tay và mũi chân nó thoạt đầu hơi lập bập nhưng càng lúc càng nhanh hơn. Nhô nắm chắc đầu dây bảo hiểm, tim đập loạn xạ. Nếu người nào tình cờ chứng kiến màn xiếc đu dây thót tim, hẳn họ cũng chết ngất vì sợ. Cuối cùng thì An Chi trèo lên tới nơi. Nó vắt chân qua chấn song ban công, nhảy vô, tháo dây thừng, thở phào, cười toe toét:

- Tài không Nhô, tụi mình thành công rồi!

Con nhóc đâu biết rằng thằng nhóc còn mừng gấp mấy lần khi không có sự cố xảy ra. An Chi lôi từ túi quần bộ đĩa trò chơi Empire Earth mới nguyên, đưa cho bạn:

- Tớ mua ở nhà sách tối qua. Chưa khai nhé. Tí nữa tụi mình cùng chơi mới vui.

Nhô khịt mũi, xúc động tí chút. Nhỏ bạn tinh quái đôi khi khiến nó ngạc nhiên về quan niệm trong tình bạn, bằng lời nói và các hành động tự nhiên, thật thà. Con mèo Tô tô lượn lờ dưới chân Nhô và An Chi, meo khe khẽ ra ý rằng nó đói. Hai đứa ngồi dí mũi xem Tô tô lim dim mắt, lè cái lưỡi nham nhám đỏ hồng quét sạch từng vệt sữa vừa rót ra đĩa. Nhô thò tay vuốt cái đầu to gồ của chú mèo đực. An Chi nhìn thấy cái vòng đồng. Nó hú ầm lên, thích thú. Nhô vắn vẹo cổ tay:

- Ba tớ bảo đây là cổ vật đào lên dưới đất...

Con nhóc hú tiếp tục, nhưng để biểu lộ niềm ngạc nhiên. Nhô tò mò:

- Cậu chưa từng nhìn thấy một cái vòng đồng ư?

- Có, nhiều lần - An Chi không rời mắt khỏi chiếc vòng - Nhưng độc như thế này thì chưa. Cậu mang nó ngó được lắm.

Nhô tháo cái vòng đưa cho bạn coi. An Chi tấm tắc khen đây là kiểu trang sức không làm người ta có vẻ màu mè và yếu đuối. Thăng nhóc hể hả:

- Thế mà mẹ tớ tin chắc rằng vòng chỉ dành cho con gái thôi!

Hai đứa cùng mân mê cái vòng. Đúng lúc đó, xuất hiện dấu hiệu kỳ lạ. Con mèo Tô tô đột nhiên lông dựng đứng, tròng đen thu hẹp thành một sọc nhỏ sáng lóe, phát ra tia điện trong cặp mắt xanh rục. Nó gào lên một tiếng "M...i...a...ao..." khản đặc, tức giận và hoảng sợ. An Chi và Nhô giật bắn người, há hốc miệng nhìn con vật cứng quay tròn trên ghế làm đĩa sữa rơi xuống vỡ tan. Trong cơn hoảng loạn, đột nhiên con mèo bắt đầu chạy điên cuồng dọc theo các vách tường. Nhô và An Chi càng kinh hãi, nắm chặt cái vòng. Con Tô tô lúc này không còn là nó nữa, chỉ là khối lông đen xù to, tròn xoe, lao vùn vụt. Một cơn gió hé cửa ban công. Con mèo lăn ra ngoài, ngoao lên tiếng kêu rùng rợn cuối cùng, nhảy đánh roạt, biến mất. Tới lúc đó, Nhô với An Chi mới nhận ra người hai đứa lạnh toát như băng. Không nắm tay nhau, chúng càng nắm chặt cái vòng đồng cổ xưa. Dường như có những bàn tay vô hình nào cứ dồn ép chúng, mỗi lúc thêm ngạt thở. Thình lình, một tiếng nổ xé tai kèm theo làn khí dày đặc lạnh cóng chưa từng thấy khiến cả hai không thể chịu đựng được nữa. Chúng ngã văng như bị ném mạnh vào các góc nhà, hoàn toàn bất tỉnh. 24.x;

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

4. Mỏ Nhọn - Nhà Khảo Cổ Không Thể Lý Giải Sự Việc Kỳ Lạ - Vụ Mất Tích Bí Ẩn

Lam, một nhân vật nổi danh lẫy lừng cả khối lớp tám tại trường K. và trong thế giới đam nhóc tòa nhà chung cư, đang vừa đi vừa trình diễn mấy cú nhảy techno siêu đẳng. Vì trông Lam giống nhân vật Sêkô trong chuyện Doremon nên bạn bè quen gọi cậu ta là Mỏ Nhọn. Cậu chàng tiến dần về phía thang máy, xoay tít khiến hai căng chân xoắn vào nhau trước khi toàn thân dừng hẳn đúng bảng bấm nút gọi. Mỏ Nhọn làm một động tác ẻo lả, ngả người dí mũi bấm ngay chóc phím nhấn mũi tên đi xuống. Dù nhà ngay tầng một, dây cáp hộ sang trọng nhất chung cư, thế nhưng Mỏ Nhọn nhất cử nhất động đều sử dụng thang máy. Cái buồng sắt nhỏ lát kính tứ phía có sức hút mãnh liệt với một thằng nhóc bảnh chọe. Thật tuyệt diệu khi được ngắm nghía thỏa thích bản thân cả trước cả sau, cả trên cả dưới. Lắm khi "thường thức" chưa đã, Mỏ Nhọn bấm nút chạy tuốt lên tầng 17 rồi lại cho chạy xuống, liên tục liên tục, khiến nhiều người chờ bên ngoài mệt phờ, nổi giận đập cửa sắt rầm rầm...

Sau bốn bà chị gái, Lam là thằng con trai khát khao trông đợi của cả nhà. Nó hệt như một ông hoàng. Hết thấy những của ngon vật lạ đều được ba má nó sẵn lòng cho bằng được, trút tới tấp xuống đầu nó, ê hề thừa mứa tới mức bọn con nít trong chung cư kháo nhau rằng: Chỉ cần được "dội bom" một ngày như thằng Mỏ Nhọn, bất cứ đứa nào cũng sẵn sàng đánh đổi bằng một trận đòn hay một lần đi bác sĩ nhổ răng. Không ai có ý định đại dột "rở" vào ông hoàng nhỏ. Bởi Mỏ Nhọn sẽ tru tréo, ít xít ra nhiều, khiến một va chạm tình cờ cũng hóa thành vụ cố ý mưu hại và má nó sẽ hét lên rầm rĩ, không bao giờ tha thứ cho kẻ nào đại dột. Duy nhất An Chi và Tô tô một lần cả gan "xử" Mỏ Nhọn. Nhưng đó là chuyện hai tháng về trước...

Bữa đó An Chi mới chuyển về chung cư hai ngày, chẳng quen biết ai. Con nhỏ ôm con mèo Tô tô trước ngực, sử dụng thang máy lên sân thượng chung cư sưởi nắng. Mỏ Nhọn đứng sẵn trong buồng kính nhỏ. Hất cằm, lim dim mắt nhìn người lạ, bỗng thẳng nhóc làm động tác phúi áo ra chiều cực kỳ ghê tởm con vật lông lá đen thùi lụi. An Chi không bỏ qua cử chỉ của tên nhím đầu vàng - nó gọi Lam như thế khi thấy mái tóc nhuộm vàng, vuốt keo ướt đẫm thành từng múi nhọn hoắt. Qua tấm kính, mắt hai đứa ngó nhau trừng trừng. Khi con số 17 báo hiệu sân thượng chớp đỏ, biết con nhỏ sắp ra, đột nhiên Mỏ Nhọn hếch mũi lên trần, nói như vu vơ: "Bọn bản thủ!" Dậm bước ra ngoài, thế nhưng con nhóc bé choắt đã quay ngoắt lại, một tay chộp cổ Mỏ Nhọn lôi tuốt ra theo, hét: "Hãy nhắc lại điều mi vừa nói!". Chưa bao giờ đụng phải phản ứng dữ dội, mắt Mỏ Nhọn trợn trắng, như hai trái banh bàn sắp sửa lọt xuống sàn. Nó lắp bắp: "Tui... Tui có nói gì đâu mà...". An Chi hừ mũi: "Đồ hèn! Nếu mi còn dám coi thường người khác, mi sẽ biết tay Big Girl này!". Chẳng hiểu bic - gô là quái quỷ gì nhưng quả thiệt, tay con nhỏ cứng quá xá, vặn chặt cổ áo body khiến thẳng nhóc muốn nghẹt thở. Còn con mèo gớm ghiếc vẫn được nó ôm trước ngực thì há cái miệng đỏ lòm, phun khè khè phụ họa theo chủ. An Chi buông tay cho Mỏ Nhọn đi. Thấy thoát, thẳng nhóc quay lại le dài lưỡi. Con nhỏ tức khắc rượt theo. Hoảng quá, Mỏ Nhọn đâm sập ngã xoài ra phía cầu thang thường. Cho tới khi "lăn" qua 300 bậc thang về trước căn hộ tầng một, nó mới nhận ra đuổi theo nó chính là con mèo đen sì. Nghe động ngoài cửa, má Mỏ Nhọn hiện ra, không thể tin cái hình ảnh nhem nhuốc như mớ giẻ rách và đang thở hốc lên như con hà mã ngay trước mắt lại chính là thẳng con thông minh - tài hoa - đẹp trai - bảnh bao xiết bao yêu quý. Mấy ngày sau Mỏ Nhọn mới hoàn hồn. Tuy nhiên, nó thề sẽ "tiêu diệt" con mèo đen. Để trả thù tội dám rượt nó bán sống bán chết. Để cho con nhỏ bic - gô phải đau khổ. Bởi Mỏ Nhọn đoán biết, con nhóc gắn bó và yêu quý con mèo khác thường.

...Chúng ta trở lại cái ngày thứ bảy xảy ra vụ nổ tại nhà Nhô. Lúc này Mỏ Nhọn vẹo người, dí mũi vào nút bấm mũi tên hướng xuống, kiên nhẫn

đợi. Hôm nay nó diện bộ cánh mới theo đúng mô đen N'Sync: giày vải màu cam tươi, quần jeans nhiều túi xệ rốn, áo sát nách xanh lơ, tóc vàng xịt mút ánh đỏ và đặc biệt, hai cổ tay nó xúng xoảng cỡ 7, 8 cái vòng lắc lắn dây chuyền. Hoàn toàn tự tin và hài lòng về bản thân, nó dự định sẽ lượn vài vòng dưới sân rồi đi dọc theo dãy phố cho tụi con trai con gái lác mắt chơi. Thang máy bện các tầng trên khá lâu, cuối cùng cũng dừng lại ở tầng một, đưa Mỏ Nhọn xuống sân. Ông Mập thò hẳn đầu qua cửa sổ phòng bảo vệ, dõi theo thằng nhóc sặc sỡ:

- Đi đâu mà lác lầy vậy, Lam?

Thằng nhóc láo lếu thọc tay vào túi quần, đi thẳng không buồn ngoái lại. Ông Mập lắc đầu. "Ba má nó chiều chuộng quá. Nó hư mất!" - Ông nghĩ.

Như mọi lần, Mỏ Nhọn xuất hiện ở sân tạo nên trận động đất nhỏ trong bọn trẻ con chơi đùa ngày thứ bảy. Trừ vài thằng nhóc không quan tâm chuyện quần áo linh kinh vốn thuộc về con gái, những đứa khác mau chóng quây thành một vòng tròn mà tâm điểm chính là Mỏ Nhọn. Điều này khiến thằng nhóc càng ra bộ kiêu căng tợn. Một đứa bé buột miệng:

- Nhiều màu quá! Anh Mỏ... Nh... Í lộn, anh Lam he!

Mỏ Nhọn liếc một cú muốn rách mắt, dài giọng:

- Đồ xịn mua bên ngoại quốc đó. Ở đây hông có đâu nhe!

- Hèn chi thơm nức hà. Có mắc tiền không anh Lam? - Một con nhỏ thò lò mũi xanh kêu lên thán phục.

- Đôi giày này bằng tiền má tao đi chợ cả tháng! - Mỏ Nhọn tuyên bố - Còn cái áo này thì cỡ nửa kỳ lương chị Hai tao. Quần jeans mắc nhất...

- Ề... ề... ề... - Tụi nhỏ há miệng đồng thanh.

Các khoe khoang khoác lác đột nhiên vượt quá tầm kiểm soát của chính Mỏ Nhọn. Đám trẻ con không rõ một tháng cơm, một kỳ lương bao nhiêu. Nhưng chúng biết là nhiều lắm. Và mặc lên người tất cả đồng tiền đó khi chưa phải Tết thì gần giống như sự ngu ngốc hoặc một tội ác. Cái vòng tròn dần dần tản đi. Hơi quê độ, Mỏ Nhọn tiến về phía cổng, ra ngoài đường rảo một vòng. Tuy nhiên, ngoài mấy thằng nhóc chạy xe đạp cười rộ lên khi thấy một đám màu sắc chói chang, không thêm ai thán phục Mỏ Nhọn nữa. Nó thất vọng, kín đáo trở về chung cư qua cổng sân sau.

Từ cổng sân sau tới chỗ cửa thang máy phải đi qua hành lang tầng trệt tối om và vắng vẻ, dù là ban ngày. Đang bước đứng đỉnh, bất giác mắt Mỏ Nhọn dừng lại trên một túm lông đen nằm ngủ trên cái thùng carton cũ ai đó vứt giữa lối đi. "A ha! Con mèo chết tiệt! - Tiếng reo vang lên trong đầu Mỏ Nhọn - Giờ tới lượt ta thịt mày!".

Nó rón rén, chẳng khó khăn gì trong việc chộp cổ con mèo, từ phía sau. Con Tô tô kinh hoàng vì áp lực của cái vòng kỳ lạ rượt đuổi, nhảy qua cửa chạy thực mạng, giờ đây vẫn chưa quay trở về nhà. Nó ngủ, nghe động mở choàng mắt toan phóng vút đi nhưng không kịp nữa. Một bàn tay sức nước mùi nước hoa hắc xít đang tóm chặt lớp da gáy - chỗ hiểm nhất của loài mèo, khiến mọi vẫy vùng của nó trở nên vô hiệu. Mỏ Nhọn cảnh giác nhìn quanh. Chẳng có ai cả. Mỏ Nhọn dự tính sẽ tha con mèo về nhà, nhốt nó vào cái thùng sắt, bỏ đói vài bữa rồi sau đó mang đi thả trôi sông. Đó là cách trừng phạt cả con mèo và chủ nó một cách ghê rợn nhất mà Mỏ Nhọn có thể tưởng tượng.

Đúng lúc Mỏ Nhọn bước vào thang máy, hào hứng vẽ tiếp hình ảnh con nhỏ bic - gô khóc oa oa đi kiếm con mèo, đột nhiên, một sức mạnh vô hình bỗng nhấc bổng nó lên từ phía sau gáy. Đột nhiên tới mức chân thằng nhóc còn bước thêm vài bước trong khoảng không. Phải mấy giây sau, Mỏ Nhọn mới có thể nhận ra tình thế giống hệt con mèo mà nó rơi vào. Miệng nó ngoác ra tận mang tai: A... a... a...! Thế nhưng, tiếng thét chưa thoát khỏi

họng thì... R... ầ... m... ầm... Mỏ Nhọn thấy nó bị kéo vô buồng thang máy. Nó bám chặt khung cửa chưa khép kịp, vùng vẩy. Bàn tay thô bạo tóm tóc nó, giựt mạnh. Những chiếc vòng lắc đeo đầy tay Mỏ Nhọn khua loảng xoảng. Qua các tấm kính trong buồng thang máy, Mỏ Nhọn và con mèo Tô tô chỉ kịp nhận ra các bóng đen chớp nhoáng, khủng khiếp của những kẻ đã bắt cóc chúng.

*

* *

Chúng ta quay lại với Nhô và An Chi, sau khi hai người bạn ngã văng như bị ném mạnh vào các góc nhà, hoàn toàn bất tỉnh...

Nhà khảo cổ trở lên căn hộ khi vợ ông tranh thủ rẽ vô siêu thị gần nhà. Ông hơi ngạc nhiên bởi sự yên ắng khác thường. Một cái mùi cháy khét mơ hồ lập tức ông nhận ra, vừa quen thuộc, vừa kỳ dị. Mùi thuốc diêm phảng phất tại khu di chỉ mà đoàn khảo cổ của ông đã làm việc trong chuyến công tác vừa rồi! Ông bước nhanh vào bên trong. Một vệt xám mỏng như làn khói đang tan dần. Trong không trung, phía trên các đồ đạc xê dịch, vô số những sợi lông mèo đen bay lả tả. Nhìn quanh, mãi hồi lâu ông mới nhận ra thằng con trai nằm khuất sau cửa ra ban công. Ông vội vã quỳ xuống bên con, lo lắng vỗ nhẹ vào má nó:

- Nhô! Sao vậy con?

Thằng nhóc thở mạnh hơn, mở mắt. Nhìn thấy ba, nó mừng rỡ mấp máy môi:

- Thật không thể tin được, ba ạ!

Ông xốc thằng con dậy, chưa vội hỏi han, đưa nó tới cái ghế dài. Tới gần chiếc ghế, ông phát hiện ra thêm một điều kỳ lạ khác: Dưới gầm ghế, một con bé tóc thắt bím cũng trong tình trạng bất tỉnh, còng queo như con tôm

chết. Sau khi đặt hai đĩa lên chỗ nằm tử tế hơn, ông kiểm ít sữa nóng cho cả hai. Gương mặt bọn trẻ bắt đầu hồng hào trở lại. Nhận ra tình thế trở trêu của mình, An Chi ngồi lút sâu vào lòng ghế, ao ước một phép lạ khiến sàn gạch nứt toác ra cho nó chui vào, biến khỏi ánh mắt dò hỏi của ba Nhô. Sực tỉnh, Nhô vội chạy lại góc nhà, nhặt cái vòng đồng đeo ngay vào tay. Nhà khảo cổ kéo ghế, ngồi trước mặt hai đứa bé nhớn nhác:

- Nào, bây giờ thì hai bạn hãy nói cho tôi nghe thảm họa gì đã xảy ra trong chừa đây 2 giờ đồng hồ?

Nhô im lặng, nhìn qua An Chi. Chúng căng thẳng tột độ. Ngoài điều "kỳ lạ" duy nhất tự chúng gây ra là màn xiếc đu dây, mọi việc khác bất ngờ tới mức lúc này, chúng còn chưa hết bàng hoàng. Những cánh gỗ của cửa sổ và cửa ra vào đu đưa nhẹ, tạo nên tiếng cọt két chậm chậm, căng thẳng như nhắc nhở rằng con mèo Tô tô đã từ đây chạy biến đi, cũng vì sợ hãi. Cuối cùng, sau hồi lâu nín lặng không đưa nào mở miệng, Nhô lúng búng đưa ra thông tin đầu tiên:

- Con nhìn thấy phòng này bỗng dưng đầy nghẹt khói. Không biết khói từ đâu...

- Con Tô tô của tụi cháu lúc đó tự nhiên chạy điên cuồng - An Chi tiếp lời.

- Rồi kế đó có một tiếng nổ - Nhô nhớ rõ trình tự. Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của ba, nó khẳng định - Tiếng nổ thiệt, ba ạ. Lớn tới mức con ù đặc cả tai.

- Cái gì nổ? - Ba cau mày.

- Cháu chưa hề nghe cái gì nổ khiếp như thế. Không giống tiếng bom, mìn, lựu đạn trên phim. Cũng không giống tiếng bóng bay hay bình thủy bể... - Các nhận xét tinh ranh đã quay lại với An Chi - Cháu nhớ rồi, nó

giống như âm thanh mặt đất rạn nứt, khi núi lửa sắp phun, trong trò Volcano.

Ba Nhô nở một nụ cười không rõ đau khổ hay chế giễu:

- Các con không nằm mơ giữa ban ngày chứ?

- Không mơ đâu ba - Nhô quả quyết - Có một sức mạnh kỳ cục nào đó đã quăng con và An Chi mạnh ghê lắm. Dù lúc đó tụi con đứng kế nhau mà nó quăng mỗi đứa một hướng. Mạnh tới nỗi con không biết chi hết sau đó.

Để chứng minh, An Chi vén tay áo, chìa ra vết bầm hằn mé tay.

- Hai đứa có nhớ trước khi khói phun, mèo chạy và tiếng nổ, có gì khác thường không? - Ba hỏi, nhìn thẳng vào mắt cả hai.

Cắn nắm tay, Nhô nghĩ rất lung. Bỗng nó lạnh toát người:

- Ô... ô... Lúc đó... Cái vòng... Ba, tụi con cầm cái vòng và xem nó. Không lẽ...

Ba nhướn mắt, hơi mỉm cười:

- Ý con nói cái vòng đồng cổ có phép thuật?

Nhô rụt rè gật đầu:

- Vâng. Có bao giờ như vậy không ba?

Gương mặt An Chi căng lên, háo hức mong đợi một xác nhận kỳ diệu. Nhô tháo cái vòng đưa cho ba coi lại. Ông xoay cái vòng, nhìn gần bằng kính lúp, xát mạnh nó vào lòng bàn tay. Không có gì xảy ra. Ba chỉ phát hiện ra một điểm nhỏ trên chốt vòng: "Xem này. Gần khoảng nối có cái hình chạm rất nhỏ. Nhìn kỹ nhé. Trông rất giống một con mèo theo lối vẽ của người cổ đại." Hai đứa nhỏ dí mắt vào coi, ngạc nhiên. Đó là con mèo

đen. Ba Nhô đưa lại cái vòng cho Nhô đeo vào tay, đứng lên. Đúng theo cách làm việc của các nhà khoa học, ông không đưa ra một khẳng định hay phủ nhận nào về sự vụ kỳ lạ xảy ra với hai đứa trẻ ban sáng. Ông chỉ nói:

- Ba chưa thể giải thích chuyện này một cách logic. Tuy nhiên, có thể những gì hai đứa chứng kiến là do ảo giác. Các con xem phim, chơi điện tử quá nhiều và rơi vào một thế giới ảo do tự mình dựng nên - Ông nở nụ cười hiền hậu - Thôi nhé, câu chuyện chấm dứt ở đây và ta dọn dẹp mấy thứ bừa bộn thôi, mẹ sắp về rồi.

An Chi chạy xuống nhà, bằng đường cầu thang đằng hoàng. Mẹ về. Nghe ba kể sơ qua mọi chuyện, mẹ lập tức nhận định: Thêm một trò phá phách của Nhô. Có thể chúng nó nghịch bếp gas du lịch trong hành lý khảo cổ. Khói, tiếng nổ hay cơn điên của Tô tô cũng từ đó mà ra. Và mẹ, với sự tinh nhạy của một bác sĩ không bao giờ bỏ qua dấu hiệu khác lạ nào, chuyển hướng điều tra Nhô:

- Bây giờ thì nói nghe xem, cô bạn An Chi của con bằng cách nào lọt vào nhà khi mà cửa khóa từ bên ngoài?

Do khả năng nói dối kém cỏi, cuối cùng Nhô ấp úng "khai" trò xiếc đu dây. Mẹ suýt ngất. Ba cười phá lên, không phải không khâm phục. Mẹ bắt đầu khóc sục sịt, nói không yên lòng tí nào khi mà thằng con ở nhà ngộ nghịch thế này. Ba đứng ra làm trọng tài. Sau khi Nhô hứa hẹn sẽ "luôn luôn tỉnh táo, có trách nhiệm tự kiểm soát hành động, không bao giờ đi chơi nếu chưa học bài xong", mẹ đành đi đến quyết định giao chìa khóa nhà cho nó. Để tránh các trò đại dột nguy hiểm tính mạng khi không có chìa khóa. Để nó tự thấy trách nhiệm của một người độc lập. Nhô vô cùng bất ngờ. Nó làm hết các bài tập toán cho cả tuần sau nhanh chớp nhoáng, chưa đầy 3600 giây - theo cách nói của nó. Xế trưa, Nhô điện thoại cho An Chi, báo tin từ nay nó được tự do. Con nhỏ cười khanh khách: "Hóa ra đu dây rất có lợi". Rồi nó chợt hỏi:

- Nhô này, tớ nhận ra con mèo của Tô tô của tụi mình rất giống...

- Giống cái gì? - Sự hồi hộp truyền sang Nhô. Nó cũng thì thào.

- Giống hệt hình vẽ nổi trên cái vòng đồng cổ ấy! - An Chi nói nhanh, cắt máy.

*

* *

Cũng chiều hôm ấy, Nhô và An Chi làm hết bài tập buổi chiều rồi cùng chơi điện tử. Chúng luyện "nát như" các trò chơi chiến lược Stronghold, Empire Earth trên máy điện tử ba mẹ mới đổi cho Nhô, phần thưởng thành tích nó được hạng nhì cuộc thi toán cấp quận. Dạo này, mẹ Nhô sửa soạn dần dần cho chuyển đi công tác dài ngày. Thăng nhóc bắt đầu học cách nấu ăn, rửa bát, lau nhà, đổ rác, tự ủi quần áo và nhất là thức dậy buổi sáng đúng giờ, không nhờ mẹ gọi. Ba sẽ chuyển về Viện, đóng tại thành phố, ít đi xa hơn, tiện cho việc chăm sóc và quản lý Nhô. Nghe Nhô than thở công việc nhà bếp khi hai đứa ngồi đong đưa chân trên ban công, An Chi vỗ vai bạn, cảm thông:

- Tớ làm mấy việc đó hoài. Rồi cậu quen thôi. Biết đâu còn khoái nó nữa.

- Không có mẹ, nhà tớ sẽ rối tinh... - Thăng nhóc thổ lộ tiếp.

- Tớ có thể làm... mẹ của cậu! - Thấy thằng bạn há hốc miệng, An Chi tỉnh rụi - Ý tớ là sẵn sàng giúp đỡ, khi nào cậu cần.

- An Chi, cậu đúng là bạn tốt - Nhô thở phào, khen ngợi.

- Bây giờ cậu mới biết hả - Con nhỏ tự công nhận - Nhưng nè, nếu làm mẹ, tớ hơi "khó tính" đấy nhé.

- Là sao? - Nhô hỏi, chột dạ.

- Tớ được quyền ăn tất những gì tớ khoái. Còn thứ tớ ghét, cậu phải chén sạch!

Nhô tức sôi lên. Tức là con nhóc tha hồ mà chén chocolate, hạt điều và kem gừng. Còn những thứ ngọt béo chết tiệt như kẹo sữa, bánh cốm dẻo - thuộc phần nó! Toan ngoác miệng tranh giành thiệt hơn, Nhô sức nhớ cãi nhau với con gái là điều ngu ngốc. Và ngu ngốc hơn nữa khi cãi nhau về... miếng ăn. Nó im tịt, giận dỗi ngoảnh đi hướng khác. Trong khi cuộc chiến tranh lạnh giữa hai đứa đang hồi quyết liệt, dưới sân chung, chợt xảy ra một chuyện khác lạ. Những người lớn, và cả đám trẻ nhóc chạy ùa tới, vây quanh một phụ nữ ăn mặc sặc sỡ đang nói to, huơ tay liên hồi đầy lo âu hoảng hốt. An Chi giật mạnh tay áo Nhô:

- Coi kìa! Má của Mỏ Nhọn. Có chuyện gì đó...

Thằng nhóc quên giận, cũng chăm chú nhìn xuống sân. Cả hai đứa vênh tai lắng nghe nhưng các âm thanh bị gió lùa mỏng đi, chỉ văng tới vài chữ rời rạc: "Từ sáng... thằng Lam... quần áo mới... lạc... bắt cóc...". Chúng mau chóng "lồng tiếng" cho hình ảnh:

- Hình như Mỏ Nhọn biến đâu mất từ trưa tới giờ.

Má Mỏ Nhọn bấu chặt tay ông Mập bảo vệ, rồi xoay qua đám con nít, những người nhìn thấy hình ảnh cuối cùng của thằng nhóc. Khi đám đông tản đi, bà đứng lặng hồi lâu giữa sân, thỉnh thoảng ngất xỉu, đúng như phản ứng của tất cả các bà mẹ trên đời này khi nghĩ rằng con trai yêu quý đã mất tích rồi.

Buổi chiều tối thứ bảy hôm ấy, không khí trong các hành lang chung cư trầm xuống, u ám hẳn. Các gia đình có bọn trẻ con đều bắt chúng nó ở tịt trong nhà, lo âu nhìn Mỏ Nhọn cùng các thành viên ban quản trị chung cư lùng sục khắp các góc ngách, xó xỉnh tòa nhà 17 tầng. Tối mịt, Nhô vừa

thuộc hết các từ mới cho môn tiếng Anh ngày mai, chợt chuông điện thoại vang lên. Giọng An Chi căng thẳng:

- Nhô, con Tô tô có trên nhà cậu không?

- Thằng nhóc sực nhớ từ khi tỉnh lại tới giờ chưa hề thấy bóng dáng con mèo:

- Nó không ở dưới đó sao?

- Không, Nhô ạ. Tớ bắt đầu lo rồi đây! - Giọng An Chi run run.

Thằng nhóc nhón chân, đẩy khe cửa, linh ra ngoài hành lang khi con bé cũng vừa chạy bộ lên. Chúng chạy dọc các lối đi, kêu meo meo khe khẽ, không bỏ qua một hốc tối nào có thể con mèo trốn vào. Đồng hồ nhà ai đó đổ chuông 10 giờ khuya. An Chi nói yếu ớt:

- Tụi mình phải về nhà thôi. Hy vọng con mèo không đi đâu quá xa hay bị bắt.

Từ sân thượng, chúng sử dụng thang máy xuống dưới. Buồng thang máy về khuya vắng lặng, không ai sử dụng. Trong ánh đèn trắng nhợt được nhân lên bởi các tấm kính, mắt Nhô bất giác dừng lại ở góc buồng thang, gần cửa trượt. Nó cúi xuống, nhón tay lên nhặt một nắm những sợi vàng vàng, ánh đỏ. Hai đứa cùng sững người:

- Tóc của Mỏ Nhọn! An Chi thốt lên.

- Có dấu hiệu bị rút ra trong khi giăng co - Nhô nhận định.

Chúng tìm thêm được năm lông đen, hệt như lông con Tô tô. Tuy nhiên, sự kinh hoàng lên tới tột đỉnh khi Nhô phát hiện phía trên cao cánh cửa sắt, in rõ một dấu tay. Hằn sâu bởi một sức mạnh khác thường, đó là dấu tay kỳ dị chỉ có bốn ngón!

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

5. Theo Vết - Hành Trình Theo Chiều Thẳng Đứng

Suốt một tuần sau ngày thứ bảy đầy các dữ kiện kỳ lạ, chưa xuất hiện tin tức mong manh nào về Mỏ Nhọn. An Chi không từ bỏ ý định tìm kiếm cho bằng được mèo Tô tô. Con nhỏ không ngừng "quấy rối" Nhô bởi hàng loạt mệnh lệnh liên tiếp đi kiểm chú mèo. Nó như quên bém các dấu hiệu ghê rợn hai đứa phát hiện trong buồng thang máy. Thịnh thoảng Nhô an ủi bạn: "Cậu đừng quá rầu rĩ. Nếu một con mèo khôn, nó sẽ biết cách quay về với chủ. Và tui mình sẽ còn khám phá ra nhiều điều khác nữa, như tung tích về Mỏ Nhọn chẳng hạn...".

Kể từ ngày thẳng Lam quý tử ở tầng một mất tích, an ninh khu nhà chung cư được đẩy mạnh cao độ. Bác Mập bảo vệ bỗng có thói quen điếm danh bọn trẻ như đếm gà con. Chỉ khi nào đếm đủ gần 30 đứa, bác mới nhẹ nhõm thở phào. Khu nhà buồn hiu. Mọi người nhìn má thẳng Lam với sự cảm thông sâu sắc. Qua một tuần khổ sở nhưng không ngừng nỗ lực tìm kiếm và hy vọng, cuối cùng bà đã thốt lên cay đắng: "Trời phạt tui mất thẳng con duy nhất ư?". Và bà khóc nức lên khiến các bà mẹ khác cũng không thể cầm được nước mắt. Tất cả các nét tốt lẫn những tật xấu mà Mỏ Nhọn từng có bỗng được gọi lại thường xuyên. Ngay cả cái tật xấu hay ngoáy mũi của thẳng nhóc cũng được nhắc tới tựa một nét ngây thơ dễ thương. Ông Mập bảo vệ đâm ra mũi lòng, rộng lượng nói với má Mỏ Nhọn:

- Chẳng biết ở nơi nào đó, thẳng bé Lam nhà bà có được ăn uống đầy đủ không. Tui nhớ nó ăn nhiều chưa từng thấy. Hồi năm ngoái, nó chén một lúc 15 cây kem mới gớm chứ. Có lúc nó cũng dễ thương đấy. Tuy nhiên đôi lúc nó làm tui muốn phát điên vì tài la khóc vu vạ cho người khác...

Má thằng Lam đang ngồi thiu đi trong phòng bảo vệ bỗng nổi xung, hét to:

- Vu vạ là thế nào? Hu hu... Có khi người ta thấy nó đáng yêu quá mà bắt mất không chừng... - Má Mỏ Nhọn lại thả mình chìm vô nỗi buồn khổ.

Đang đứng chờ thang máy - bữa nay Nhô từ trường về muộn vì ở lại lớp nhận thêm bài tập bồi dưỡng học sinh giỏi toán, Nhô nghe hết những tâm sự buồn khổ của bà má mất con. Nó tưởng tượng nếu mình rơi vào hoàn cảnh Mỏ Nhọn lúc này, hẳn mẹ nó cũng dẫn vật mất ăn mất ngủ không kém. "Tại sao mình không ra tay giúp đỡ má Mỏ Nhọn? - Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu Nhô - Ta có trong tay dấu vết ban đầu. Thật lạ. Không người điều tra nào chú ý đến chi tiết trong cái thang máy nhỉ?". Đang mải mê với những viễn ảnh của cuộc điều tra tưởng tượng, chợt thang máy đã xuống tầng trệt từ lúc nào. Trong buồng thang chỉ có mình An Chi. Vừa thấy Nhô, vẻ căng thẳng lẫn bất rút của con nhóc dụi đi thoáng chốc rồi lại bùng lên mạnh hơn. Nó thò tay lôi tuột Nhô vào buồng thang máy, nói nhanh:

- Tớ chờ cậu từ lúc tớ đi học về cơ. Sốt ruột quá nên xuống nhà kiếm.

- Có việc gì ư? - Thằng nhóc bấm nút lên tầng bảy.

- Có chứ - Con nhỏ thì thạo - Đây, cuối cùng thì con Tô tô đã về...

- Vậy ư! - Nhô reo lên - Còn thằng Mỏ Nhọn thì sao? Nó có về chung không?

- Không. Rất tiếc là không - Giọng An Chi thấp xuống hẳn.

- Thế hóa ra các dấu vết liên hệ của Mỏ Nhọn và con mèo mà tụi mình thấy chỉ là nhầm lẫn tình cờ thôi ư?

Mắt Nhô trợn ngược. Và nó không khỏi ngoái nhìn dấu tay 4 ngón kỳ dị in mờ trên cửa sắt.

Đã lên tới tầng nhà Nhô. Hai đứa đi chậm chậm dọc hành lang. An Chi nhìn quanh cảnh giác. Nó dừng lại đột ngột, nói nhanh và nhỏ chỉ vừa đủ Nhô nghe:

- Tớ không thể nói chắc điều gì. Nhưng rõ ràng, con mèo của tụi mình vừa thoát khỏi một nơi ghê gớm nào đó...

- Và Mỏ Nhọn vẫn còn mắc kẹt lại. Phải ý cậu là như thế không? - Nhô mau chóng hiểu ra vấn đề.

An Chi nuốt nước bọt, gật đầu. Hai người bạn nhìn sâu vào mắt nhau, ớn lạnh như vừa thổi qua ngang chúng một trận gió tràn đầy những bí ẩn nguy hiểm.

Con mèo Tô tô nằm cuộn trong góc phòng Nhô vì dưới nhà An Chi ồn ào nhiều người qua lại. Từ bộ lông đen mun của nó tỏa ra mùi khói thuốc diêm kỳ dị.

Thỉnh thoảng nó rên khẽ trong giấc ngủ mệt nhọc và những căng chân co giật như đang tái hiện một cuộc rượt đuổi ghê gớm. An Chi và Nhô múc sữa cho mèo uống, lo lắng nhìn con vật ngủ li bì. Nhô nhận xét:

- Nếu con mèo của tụi mình mà xụi lơ cỡ này thì thằng Mỏ Nhọn chắc còn thê thảm hơn. Sức chịu đựng của nó rất kém.

- Nhưng con mèo và Mỏ Nhọn bị giam ở đâu? Và ai đã ra tay làm vụ việc ấy? - An Chi đặt ra câu hỏi then chốt.

- Giá như con Tô tô có thể nói được tiếng người! - Nhô thở dài.

- Tụi mình sẽ tìm ra manh mối nào đó. Khi con mèo tỉnh dậy - An Chi dự đoán.

Nhô gật đầu. Ánh mắt nó bỗng dừng lại chiếc vòng đồng trên cổ tay. Chiếc vòng cổ xưa ngày một gắn bó với Nhô, như một phần không thể tách rời khỏi cơ thể nó. Chợt cảm giác mạnh mẽ, tự tin dâng lên trong Nhô. Cô bạn ngồi trên sàn cạnh con mèo ngủ. Bím tóc đen nhánh tỏa ra sức mạnh tiềm ẩn. Nhô khẽ chạm vai bạn:

- Không hiểu sao tớ linh cảm tụi mình sẽ "dính" sâu vô vụ này. Cậu sợ không?

- Nếu đó là một việc cần phải làm, tụi mình sẽ cùng nhau làm. Và tụi mình sẽ vượt qua những thử thách - An Chi nói bằng giọng dũng cảm đặc biệt của nó. Rồi nó tiếp tục cất thành lời những nghi ngờ của mình - Những kẻ bắt cóc Mỏ Nhọn và muốn làm hại Tô tô rõ ràng là không tốt. Ta phải ngăn chặn chúng.

Không thể nói là Nhô hoàn toàn không sợ hãi. Đương đầu với một thế lực hung dữ thật đáng ớn lạnh. Tuy nhiên nó không thể nói ra với An Chi là nó sợ. An Chi can đảm và đầy tinh thần chiến đấu. Còn Nhô thỉnh thoảng vẫn bị các nỗi khiếp hãi vớ vẩn xâm chiếm dù biết chỉ có vượt qua chúng mới trở thành một người đàn ông chững chạc, can trường. Nhô hít một hơi dài. Chiếc vòng như vật thể ẩn chứa sự sống bí ẩn ôm lấy tay nó, truyền niềm vững tin cứng rắn.

Qua hai ngày chỉ uống sữa và ngủ li bì, con Tô tô bắt đầu quay về thói quen ngồi trên cửa sổ hay chạy vụt qua phòng khách. Một buổi chiều, Nhô làm bài tập hình học và đại số chuẩn bị cho kỳ thi học sinh giỏi toán cấp thành phố. Một lúc, nó rời mắt khỏi trang giấy chỉ chút chữ số, loay hoay với thắc mắc về những kẻ giấu mặt đang giam giữ Mỏ Nhọn. Thành linh, Nhô nhận ra con mèo đang hướng về mình đôi mắt to xanh biếc như một lời kêu gọi thầm lặng. Nó lại gần con mèo, đưa bàn tay đeo vòng vuốt nhẹ

đầu Tô tô. Con mèo giật lùi lại, xù lông - phản ứng của loài mèo trước thế lực mạnh hơn. Con vật kêu lên một tiếng khàn khàn rồi đi về phía cửa lớn, chốc chốc ngoảnh đầu kiểm tra Nhô có đi theo nó không. Thằng nhóc lập tức nhận ra dấu hiệu lạ. Nó chạy tới điện thoại bấm số nhà An Chi. Cô bạn cầm máy. Nhô nói nhanh:

- Cậu chờ trước cửa thang máy tầng 6. Chúng tớ xuống ngay bây giờ.

- Chúng tớ? - An Chi thốt lên.

- Phải. Tớ và Tô tô. Như cậu dự đoán, tụi mình bắt đầu từ đầu mỗi này thôi.

Khi Nhô, An Chi cùng con mèo tụ lại, đứng trên hành lang, còn phân vân chưa biết tiếp tục như thế nào, Tô tô chột nháy thoát khỏi tay An Chi đang ôm nó trước ngực. Nó chạy ra lối cầu thang bộ. Hai đứa bạn bám sát con mèo. Chúng chạy mãi, chạy mãi lên những bậc thang tòa chung cư cao tầng. Cho tới khi cầu thang không còn bậc để chạy nữa, Nhô và An Chi mới nhận ra trước mắt chúng là bầu trời xanh ngắt, không một gợn mây trên tầng sân thượng của tòa chung cư 17 tầng. Con nhóc đảo mắt ngó quanh:

- Tô tô đâu rồi? Nó vừa mới chạy trước mắt tụi mình kia mà...

- Lạ thật đấy!

Nhô cũng thốt lên. Nó đi vòng quanh khoảng sân khô ong ong vì mặt trời nung nóng suốt ngày. An Chi bám sát phía sau lưng, rón rén, hơi thở cũng khê hắt. Khoảng sân vắng hoe, không ai đại gì lại lên đây vào lúc oi bức thế này. Vài cái tủ gỗ, ghế gỗ gãy chân để vạ vật trong góc sân, bạc phếch đi dưới ánh nắng chiều gay gắt, khua lộc cộc mấy tiếng khi hai đứa vô tình chạm vào. Đang đi ngon trớn, thành tình Nhô dừng khựng lại khiến An Chi đâm sầm vào lưng nó, suýt ngã nhào.

- Chuyện gì thế! - An Chi ré lên.

Không có tiếng trả lời. Ngay sát mặt hai đứa - nhìn theo mắt thường - là khoảng trống mà ngay một đứa bé chập chững cũng có thể bước qua. Thế nhưng thật khó hiểu, cả Nhô và An Chi càng cố gắng bước tới, càng nổi rõ cảm giác tông người vào một tấm kính trong suốt, nặng nề. Từ ngạc nhiên, Nhô chuyển sang hoảng hốt. Nó toan giật lùi ra phía sau vài bước. Nhưng An Chi không bỏ cuộc, vẫn húc đầu quyết bước qua cho bằng được. Nhô vững dạ hơn. Nó dần nhận ra vấn đề:

- Có lẽ đây là một cánh cửa ảo, An Chi ạ.

- Tuyệt! - Con nhóc lau mồ hôi trán - Tức là tụi mình phải mở nó ra để bước vô...

Hai đứa bắt đầu lần mò bức tường vô hình trước mặt. Nếu có ai thành linh leo lên sân thượng vào thời điểm đó, hẳn sẽ vô cùng sửng sốt trước chuỗi hành động kỳ quái không khác nào diễn viên kịch câm lành nghề của hai đứa nhỏ. An Chi luôn miệng lẩm bẩm:

- Phải tìm thấy ổ khóa. Đẩy hùng hục thế này chả có ích gì hết!

Những cánh cửa ảo không có ổ khóa như cửa gỗ thông thường! Nhô nhắc.

Trong khi cùng nhau tìm cách vượt qua cánh cửa vô hình, hai đứa dần dần nhận thấy một lực đẩy luôn có khuynh hướng hất ngược chúng bắn ra xa cánh cửa. Lực này đang mạnh dần lên. An Chi nhìn Nhô lo lắng:

- Mau lên! Hình như ai đó phía sau cánh cửa đã nhận ra có người đột nhập.

- Tụi mình sẽ phá cửa! - Bỗng nhiên Nhô cũng tràn đầy quyết tâm như An Chi.

Hai đứa hề nhau lùi vài bước. Một... hai... ba... Hai mũi tên lao thẳng vào khoảng trống trước mặt. Vô ích. Chúng ngã văng ra. Lồm cồm dậy, An Chi nhận định:

- Tụi mình phải chạm cửa cùng lúc thì hợp lực mới mạnh hơn lực cản.

- Đưa tay đây. Tớ sẽ nắm tay cậu, An Chi! - Nhô nói nhanh. Nó quên bém "nguyên tắc" tự đặt ra là không bao giờ thêm cầm tay bọn con gái trước khi 20 tuổi.

- Chờ một chút!

An Chi phủi bụi bộ trang phục Lara Croff. Nhô nhăn mặt. Đúng là con gái rách việc. Làm như phía sau cánh cửa có những khán giả ôm hoa mong đợi sự xuất hiện của hai kẻ đột nhập lăm ấy. An Chi xòe năm ngón tay. Nhô cũng đưa ra cánh tay trái. Chiếc vòng đồng đen sạm trên cổ tay nó bỗng lấp lóa. Hai bàn tay nhỏ buốt lạnh run run vì lo âu và hồi hộp đan chặt vào nhau. Cả hai lùi lại vài bước, cùng lấy đà...

Oàng... oàng... Một tiếng nổ vang lên đột ngột, xé tai và rung chuyển tới mức hai đứa nhóc nhắm tịt mắt lại. Tim Nhô như muốn đập bể lồng ngực. Tiếng nổ kinh khiếp nhưng không hề lạ lẫm. Đây là lần thứ hai xảy ra hiện tượng này. Vụ thứ nhất - hai đứa ngã văng ra bất tỉnh khi cùng xem xét chiếc vòng cổ xưa - vẫn còn in sâu trong tâm trí Nhô. Một lực đẩy mạnh mẽ cùng với tiếng nổ đã ném Nhô và An Chi xuyên bản qua cánh cửa ảo.

Không khí đột ngột mát lạnh. Tiếng gió thổi phù phù bên tai. Sau hai giây trấn tĩnh, Nhô hí hí mở mắt. Những tia sáng theo chiều thẳng đứng lao vùn vụt. Ý nghĩ lạnh toát: Nó đang rơi. Một cuộc rơi dài. A... a... a...! Thăng nhóc ngoác mồm la to. Á... á... á... Tiếng hét lộng óc của đứa con gái cũng chát chúa không kém. Tới lúc này Nhô mới nhận ra nó vẫn còn cầm chặt tay An Chi. Nghĩa là con nhỏ cũng đang rơi hệt như nó. Cả hai hệt như

hai hòn sỏi bé nhỏ tội nghiệp bị ném xuống giếng sâu. An Chi ngừng kêu, há miệng hớp đầy phổi không khí, nói to:

- Cậu không sao chứ, Nhô?

- Không sao. Tụi mình đang mơ mà. Chỉ cần nghĩ lệch đi một chút, mọi việc ắt sẽ khác. - Thăng nhóc tự trấn tĩnh.

- Mơ á? Tớ không nghĩ thế đâu. - An Chi quay sang Nhô gương mặt xanh chành - Tụi mình đang rơi thiệt đó. Tớ cấu tay cậu một cái thiệt đau nhé.

- Oái! - Thăng nhóc rú lên đau điếng - Cậu nói đúng. Tụi mình không mơ. Bây giờ điều chính yếu là khi nào hành trình rơi tự do như hai trái mít này mới chấm dứt?

- Tớ hy vọng có cái nệm bông chờ sẵn dưới đó, Nhô ạ! Chúng ta bay hơi bị lâu rồi đấy - An Chi tóm lại cuộc họp trên không, hài hước trong tình thế đầy bi đát.

Chúng nó siết chặt tay nhau hơn. Nhô đã tính đến nước nếu cần, nó sẽ rơi xuống... chết trước, để nhỏ bạn rơi chòng lên "xác" nó không bị bể sọ hay gãy nát tay chân. Tuy nhiên, khi ý nghĩ hy sinh cao cả dâng lên rưng rưng trong lòng nó thì tiếng gió vun vút bên tai lắng xuống dần. Vận tốc rơi của hai trái mít cũng chậm hẳn lại. "Cẩn thận! Sắp tiếp đất!". Nhô nhắc. An Chi - vốn quá quen thuộc các cú ngã và nắm vững kỹ thuật giảm nhẹ tương tích - vội vã nói to:

- Hai tay ôm chặt bảo vệ đầu. Chạm đất bằng một bên vai và lưng. Nhớ đấy!

"Năm, bốn, ba...". Mặt đất xanh rục, lổm đổm bóng cây hiện ra mồn mồn một khi Nhô ngoái đầu nhìn xuống. Ú... u... u... Nín thở. Nhắm nghiền mắt. Buông tay. Ôm chặt đầu. Tuy nhiên, khi hai đứa chưa kịp đếm tới số một -

điểm rơi - thì đã nhận ra mình... treo lơ lửng trên hai cành cây khô chĩa ra ngoài. Híc híc... Nhô và An Chi rên khe khẽ. Đúng lúc đó, hai đứa thấy con mèo Tô tô ngồi ở chạc ba cây phía dưới. Con mèo ngược đôi mắt xanh biếc to tướng nhìn hai đứa nhóc toòng teng trong tư thế kỳ quặc. Nó ngoao một tiếng to và vang khác thường, oai vệ, như thể muốn nói với Nhô và An Chi rằng hãy mau xuống đất theo nó khám phá những điều khác lạ ở vùng đất chúng vừa rơi xuống trong cuộc đột nhập không tính trước.

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

6. Ở Xứ Sở Xa Lạ-Phát Hiện Về Chiếc Vòng-Hành Trình Trong Cơn Tuyệt Vọng-Cú Nhảy

Vùng vẫy gây ra một số vết trầy xước khắp cánh tay và cẳng chân, cuối cùng Nhô thoát khỏi những cành cây quái ác. Nó thận trọng bò sang cành cây đang "treo" An Chi, gỡ đuôi tóc bím lì lợm quấn quanh nhánh lá, giải thoát cho bạn. Chúng nhảy xuống đất, bãi lá khô khua lên vang động khác thường như thể hàng trăm năm nay chưa hề có người đặt chân. Tới lúc này Nhô mới nhận ra chúng đang ở trong rừng. Những vòm cây rậm rạp với những chiếc lá tròn xoe phản chiếu ánh sáng gay gắt, hắt xuống mặt đất vô số đốm tròn bất động. Khi đã bắt đầu hoàn hồn, cả hai đứa mới nhận ra rằng tất cả lá cây đều xanh thẫm màu mực, còn lớp lá khô thì đỏ, hoàn toàn khác biệt với màu xanh lá hay màu nâu vàng thân quen ở thế giới chúng vừa rời bỏ. Không có gió nên không khí chừng như đứng yên và đến cả tiếng nói thì thào của hai đứa nhỏ cũng bị cô đặc lại, không âm vang. An Chi hấp háy mắt nhìn quanh. Nó chỉ thật sự ấn tượng mạnh bởi các thân cây nhẵn thín, cao tắp nối tiếp nhau nhìn hoài không thấy điểm dừng. Mỗi thân cây đều lấm tấm rêu nên khu rừng càng đượm vẻ hoang vắng xa xăm. Rừng cây dày đặc. Tất cả những điều ấy giống như một giấc mơ hơn là thật. Tuy nhiên, chúng đều tự biết cả hai không hề ngủ tí nào.

Nhô quyết định sẽ thoát khỏi khu rừng bằng cách tiến về hướng bắc, phía rêu bám trên các thân cây. Nó đi trước, An Chi sát gót bước theo, thảng hoặc con nhỏ ngoái đầu nghiêng ngó cảnh giác. Mèo Tô tô chừng như cũng đồng ý với phương hướng mà Nhô xác định, lúc đứng đĩnh theo phía sau, lúc lại chạy trước một quãng, cái đuôi đen nhọn hoắt của nó nhô lên giữa các đống lá mực đang vỡ vụn ra dưới các bước chân. Hồi lâu căng thẳng tập trung tìm hướng đi, cuối cùng An Chi quyết định phá vỡ sự im lặng:

- Tại sao tụi mình lại rơi xuống nơi này chứ? Một nơi hoàn toàn xa lạ chẳng biết có người hay không. Cậu thấy kỳ quái chứ, Nhô? Tớ không nghĩ đây là một sự tình cờ đâu.

Những điều An Chi nghĩ cũng là những gì Nhô không ngừng tự hỏi khi đã hoàn hồn. Tất nhiên việc vừa xảy ra không nằm ngoài hàng loạt những điều kỳ dị xảy ra thời gian gần đây. Từ vụ nổ lớn khiến hai đứa bất tỉnh, việc Mỏ Nhọn và con Tô tô biến mất để lại các dấu tích đáng ngờ, và bây giờ là cánh cửa ảo và hai đứa rơi vào một thế giới xa xăm... Đây là đầu mối của những vụ việc khác thường ấy? Nhô rà soát các dấu hiệu mà nó thấy có thể cho vào vòng nghi ngờ. Hàng loạt tình huống được đặt ra: Phép lạ là kết quả của những điểm số cao chót vót mà hai đứa dành được khi chơi games, trò Tomb Rider? Khoảng sân thượng chung cư là nơi tập trung một sức mạnh siêu nhiên bí mật? Tuy nhiên mỗi giả thiết đều mau chóng bị những chứng cứ phản biện hợp lý bác bỏ. Cuối cùng, tia nhìn của Nhô chạm vào chiếc vòng trên cổ tay. Đột nhiên, một ý nghĩ sắc bén, sáng tỏ lóe lên trong đầu nó. An Chi - Con mèo mun - Chiếc vòng đồng tới từ quá khứ. Các mẫu sự kiện như các quân cờ domino lần lượt nối tiếp vào nhau thành một vòng tròn khép kín. Nhô dừng lại đợi An Chi:

- Có lẽ thật khó tin. Thế nhưng, An Chi ạ, tớ biết đâu là chìa khóa của các vụ rắc rối kỳ lạ mà tụi mình dính vào rồi.

- Chìa khóa? - Đuôi tóc bím con nhỏ lắc lư thiếu tin tưởng - Nó ở đâu chứ? Đừng nói với tớ nó là cái có thể mở cửa để cậu trốn ra ngoài đi chơi nhé.

Đáp trả lời châm chọc, Nhô chỉ chìa cẳng tay trái đeo vòng trước mặt An Chi. Dưới những tán lá màu sắc khác thường của cánh rừng, chiếc vòng bằng đồng cổ xưa chợt ánh lên thứ sắc màu cũng kỳ lạ không kém. An Chi há hốc miệng, nhìn chăm chú, mắt trợn ngược. Hồi lâu, nó mới lắp bắp:

- Ý cậu là chiếc vòng có phép thuật?

Mặc dù nung nấu ý nghĩ ấy trong đầu, thế nhưng khi nghe An Chi thốt lên thành lời, Nhô mới phát hoảng. Miệng nó khô khốc lại. Đầu gật vài cái...

- He he. Tức là tụi mình đang có trong tay một chiếc vòng có phép lạ. Như chiếc nhẫn hay cây đèn thần của Aladin phải không? - Mắt An Chi sáng rỡ tròn xoe.

- Phép thần á? - Miệng Nhô méo xệch - Tớ chẳng thấy có gì hay ho cả. "Nhờ ơn" phép thần của cái vòng, hai đứa mình chẳng đã gặp hàng đồng rắc rối đấy thôi.

An Chi im lặng, nghĩ ngợi rất lung. Hồi lâu, nó khều tay Nhô, thì thào câu hỏi quan trọng nhất:

- Nếu chiếc vòng kỳ lạ thật, thì khi nào hay bằng cách nào nó mới trở phép thuật? Nếu tụi mình biết được quy luật phép lạ của cái vòng, có thể nó sẽ giúp ích cho tụi mình rất nhiều.

Nhô gật đầu. Nó đang sở hữu một vật có phép lạ. Vấn đề là phép lạ ấy có lợi hay chỉ mang tới những điều tai hại thì cả hai đứa không biết chắc. An Chi nói:

- Từ khi ba cậu cho cậu chiếc vòng, hai lần cậu gặp phải những chuyện kỳ dị. Một lần là vụ nổ, bây giờ là bay vọt qua cánh cửa ảo, đúng không? Và khi các điều đó xảy ra, chưa bao giờ lại thiếu mặt mình.

Nhưng bây giờ cậu cũng ở cạnh tớ đấy thôi! - Nhô nhún vai.

- Khác biệt là... - Mắt An Chi chột sáng rực lên, rồi má nó ửng đỏ - Khi nào tay tụi mình cùng chạm vào cái vòng... Cậu nhớ chứ. Đó là lúc phép lạ được giải thoát.

Tim Nhô giật thót trong lồng ngực. Trí nhớ đặc biệt của An Chi đã dẫn đến lời đáp duy nhất chính xác. Nhô lật lại ký ức. Vài lần nó và ba, nhà khảo cổ, đã cùng coi xét kỹ cái vòng, nhưng đâu có gì xảy ra? Vậy nghĩa là cần phải có sự hợp sức của một thằng nhóc và một con nhóc thì mới hiệu nghiệm. Nó từng loáng thoáng nghe ba nó thảo luận với các chú đồng nghiệp về một đề tài âm - dương cổ xưa nào đó và chỉ hiểu lơ mờ rằng theo quan niệm của người phương Đông xưa, khi những sức mạnh âm - dương gặp nhau, sẽ tạo nên những thay đổi chuyển biến lớn trên mặt đất và cả trong vũ trụ. Mấy chuyện như vậy hơi khó hiểu đối với Nhô. Tuy nhiên, khi "lý thuyết" đó thực hành ngay chính nó và An Chi thì quả thật đáng sợ. Nhô nói với bạn:

- Cuối cùng thì tụi mình cũng tìm ra chìa khóa. Nhưng bây giờ thì phải đi tiếp!

Hai đứa xốc lại quần áo lấm lem, chùi mồ hôi trên mặt.

Tới lúc này cả hai mới nhận bụng chúng sôi ùng ục. Từ khi rời khỏi nhà, chúng chưa hề có một miếng bánh hay ngụm nước nào. Mồi hai đứa bắt đầu khô khốc, rộp lên. Để chứng tỏ với bạn đồng hành mình là chiến binh dũng cảm, cả hai đều không hề hé miệng nhắc tới tiếng "nước" hay "bánh". Chúng sải bước, đều đều. An Chi tìm thấy con dao gấp bỏ quên trong túi quần hộp. Nhô định dùng con dao tiện hai cành cây làm gậy chống. Nó bập mạnh nhát dao vào một chạc cây thấp. Thành linh, không thể tin nổi, từ vết đứt, vọt ra một dòng nhựa đỏ thẫm. Đỏ thẫm như máu!

É... é... é... Nhô và An Chi đồng thanh rú lên. Chúng guồng chân chạy điên loạn, bất kể phương hướng. Có lúc Nhô nhìn thấy trước mắt nó là cái áo thun đen kín cổ của An Chi. Có lúc An Chi nhìn thấy mớ tóc dựng đứng khặc khừ lao vùn vụt dẫn đường của thằng bạn. Con mèo Tô tô chạy song song bên hai đứa nhỏ. Cứ thế, cả bọn tiến ra khỏi cánh rừng rậm, tới nơi các thân cây đứng thưa thớt hơn nhiều. Chúng dừng hẳn lại. Một màu thếp xám lạnh lẽo chói mắt bất động trên cao. Cánh rừng kì dị. Cây cối khác

thường. Thế nhưng khi bầu trời cũng biến đổi, nghĩa là cái thế giới mà chúng nó đang có mặt sẽ ẩn chứa đủ thứ nguy hiểm cần ứng phó. Nhô nằm vật xuống thảm lá cây, đầy mệt mỏi và cũng không kém phần lo sợ. Hồi lâu sau, An Chi hiểu, chỉ một trong hai đứa chùn lòng, chúng sẽ lạc lối và thất bại trong những cuộc phiêu lưu phía trước. Con nhỏ tự xốc lại tinh thần. Nó đứng lên trước, nói cả quyết:

- Đi thôi. Tụi mình phải kiếm chút gì bỏ bụng. Cần nhất là đừng lạc nhau. Nhé!

Nhô cũng nhòm dậy, gật đầu:

- Lỡ có lạc, cậu hãy phát tín hiệu bằng ý nghĩ. Tớ sẽ tập trung và tìm ra cậu.

Hai đứa thất thế bước trên một lối mòn duy nhất. Cả hai nhận ra chúng đã mất cả một buổi chiều mò mẫm trong rừng. Bây giờ thì đã sập tối. Bóng tối ở miền đất xa lạ cất dấu trong nó nhiều đe dọa khác thường. Bầu trời màu xám thép phẳng lì bắt đầu tím sẫm lại, như được kéo lên cao hơn. Sau một dải núi, mặt trăng nhô lên từng phần một, để lộ màu đỏ mờ huyền ảo. Không gian chung quanh giống như được thắp sáng bằng ngọn đèn lồng khổng lồ. Trời bắt đầu lạnh, sương mù từ phía núi tràn xuống thấp khiến mọi vật bắt đầu mất đi những đường nét, chỉ còn vài khối hình mờ mờ. Bỗng dưng, Nhô nhận ra An Chi không bước bên cạnh nữa. Hoảng hồn, nó quay ngoắt lại, căng mắt mới thấy con nhóc khuyu xuống phía sau một đoạn từ bao giờ. Nhô cúi nhìn gương mặt bạn trắng bệch:

- Sao vậy?

- Tớ khát quá. Giá lúc này có chút nước... - An Chi mấp máy môi. Chưa bao giờ nó thèm một cốc nước lọc tầm thường như lúc này.

Nhô cũng khát khô cổ. Cuộc đi bộ dài dằng dặc này khiến tất cả sức lực trong người nó bốc hơi đến cạn kiệt. Tuy nhiên, nó vẫn cố cứng cỏi:

- Cậu cố lên một chút, An Chi. Đằng kia, tớ thấy một đốm sáng. Có thể là nhà ai đó. Tụi mình sẽ tới xin nước và chút gì để ăn.

Nghe thế, An Chi tươi hẳn lên. "Đi mau tới chỗ ấy thôi, Nhô!". Vì con nhóc thấp hơn Nhô, lại cận thị mang contact lens nên nó tin rằng thằng bạn cao kều có thể nhìn rất xa. Nhưng thực ra Nhô đã nói dối. Nó chẳng trông thấy gì sất. Chung quanh vẫn là sương mù và ánh trăng âm đạm tuyệt vọng. Con mèo Tô tô cũng mỏi, dụi đầu vào chân hai đứa, kêu cứu. Nhô bế thốc nó lên, ôm trước ngực. Thành tình, đúng lúc đó, mắt Nhô nhận ra một đốm sáng lập lờ phía trước, bên phải con đường. Đôi khi, đốm sáng ấy bị che khuất, thoáng qua rất nhanh. Như vậy là có người trong một ngôi nhà. Và cũng đồng nghĩa sẽ có nước lẫn chút gì bỏ bụng. Hai đứa rảo nhanh hơn...

Ngôi nhà mỗi lúc càng hiện ra rõ hơn. Một ô cửa - nếu có thể gọi cái lỗ thủng méo mó trên một bức vách là như vậy - chính là nơi phát ra đốm sáng chập chờn đã dẫn bọn trẻ xuyên qua làn sương mù đùng đục. Đi thêm chừng hai mươi mét nữa, sương mù loãng ra và hai đứa nhận ra cái nhà kia không trên mặt đất. Nó ở giữa một mặt hồ. An Chi thốt lên:

- Nhìn kìa Nhô. Nước. Hồ đầy nước!

Mặc dù khát muốn là người đi, thế nhưng sự thận trọng vẫn không rời Nhô. Nó giữ tay áo con nhóc lại:

- Đừng vội. Có thể nước độc thì sao. Đây không phải là nơi bình thường trên trái đất. Tụi mình phải coi chừng đủ thứ.

An Chi sững lại, gật đầu, thế nhưng mắt nó đã mờ đi vì khát. Nhô lần theo khoảnh đất dốc xuống gần mặt hồ. Quẹt vào cẳng chân nó vô số những ngọn cỏ sắc lạnh, trơn nhẫy như vô số những con rắn ngái ngủ. Một mùi hăng hắc đậm dần lên trong không khí. Nhô chưa từng ngửi thấy mùi nào kỳ dị như thế bao giờ. Linh tính mách bảo nó điều chẳng lành. Nó bước cẩn thận hơn. Nhưng không kịp nữa, một mãnh lực đột nhiên lôi tuột Nhô về

mặt nước tối sẫm đang tỏa ra mùi hôi hắc nghẹt thở. Thằng nhóc chống cự, té bật về phía sau. Dù đã ngã sũng ướt nhưng nó vẫn chuyển động, lưng trượt theo mảng bờ hồ dốc xuống. Thằng nhóc rú lên và bằng tất cả sức lực còn lại, nó xòe rộng các ngón tay níu chặt những ngọn cỏ, nhánh cây nhóp nhóp mọc ven hồ. An Chi lao về phía bạn.

Thật mau chóng, An Chi hiểu ra tình thế cấp bách. Con nhóc nằm mọp sấp người trên mặt đất ẩm ướt giá lạnh. Nó thấy gương mặt và cánh tay Nhô khua lên bất lực trong không khí và toàn thân thằng bạn đang tuột dần xuống mặt nước đe ngòm. Gót chân, rồi đầu gối Nhô đã ngập xuống mí nước. Thằng nhóc khua chân, vẫy vùng. Vô số hạt nước tung lên không trung, lấp lánh ánh bạc ma quái trước khi rơi lộp bộp xuống lại mặt nước, nghe như tiếng rơi của hàng ngàn viên sỏi. "Không... ông... ông...!!!". Tiếng hét của An Chi như muốn xé toạc bóng tối nặng nề đang bủa vây hai đứa. Con nhóc nhoài người, vươn tay về phía bạn. Nhô nấc to, nhướn vai, một tay nó chạm vào những ngón tay An Chi, tay kia nó tì xuống đất trì lại lực kéo. Thoạt tiên, con nhỏ bị lôi theo thằng bạn, bụng lết trên cỏ. Nhưng rồi nó tự hét lên bằng ý nghĩ: "Không thể bị lôi xuống cái hồ thôi như những con gà ướt ngu ngốc. Ít ra, mình phần nào giống Lara Croff!". Và An Chi căng sức, rướn hẳn về phía sau. Nhô được kéo lên từng chút, từng chút một ra khỏi mặt nước sánh đặc quẩn chân như hàng ngàn sợi tơ nhện lùng nhùng. Cảm nhận cơn vùng vẫy điên cuồng của cái hồ muốn dành lại con mồi đang vượt mất dần, Nhô ào ào:

- Ráng lên nào, An Chi!

- A... a... a...! - Con nhóc rú lên man rợ, co toàn thân như cái lò so, dồn hết sức lực kéo mạnh tay thêm một lần nữa. Nhô được lôi bắn lên bờ. Nó lập tức sấp người lại, bò bằng cả tay và chân lên khỏi khoảng dốc ghê rợn của hồ nước.

Hai đứa kiệt sức ngồi tựa vào một gốc cây, bẹp dí như lũ cá khô, thở hồng hộc. Đợi bạn lấy lại hơi thở, Nhô nói ngay:

- Tụi mình đừng hòng lội qua cái hồ này một cách bình thường. Phải tìm ra mẹo nào đó. Hồi này tớ ước lượng thử thì khoảng đất có cái nhà ở giữa hồ không quá cách xa bờ. Nhưng phải nhanh lên. Nếu để lâu, người trong nhà tắt mất ngọn lửa kia thì sẽ rất khó để xác định hướng.

- Tớ có cái này hữu ích đây! - An Chi lại rút con dao gấp ra khỏi túi quần hộp.

Nhô nín thính quan sát hành động của bạn. Con nhóc bước lần trong bóng tối lờ mờ, đến gần đám cây giống như một bụi tre. Nó chọn một cành cây cao lêu đêu, mềm mại đu đưa trong gió. Con dao nhỏ nhưng lưỡi bén ngọt mau chóng hạ xuống nhánh cây. Dòng nhựa đỏ thẫm rỉ ra từ vết cắt không còn gây hoảng vía như lúc còn ở trong rừng nhưng vẫn khiến cả hai đứa nhỏ rùng mình. Cây cỏ cũng là sinh vật sống như muôn loài trên thế giới. Chỉ có điều, chúng không cất tiếng nói như con người mà thôi. Tới lúc này, những bài học về môi trường đột nhiên hiện về trong trí nhớ của Nhô và An Chi, dưới một ý nghĩa hiển hiện, rõ ràng. Con nhóc gấp dao lại, cất vào túi, lẩm bẩm: "Xin lỗi mày nhé, bụi cây lạ. Quả thực là bọn tao có việc rất cần mới phải làm đau mày".

An Chi kéo nhánh cây dài mảnh nhưng đầy vẻ dẻo chắc về phía bờ hồ. "Vớ cành cây mềm oặt mà nó định làm cầu bắc qua mặt nước chắc? Đúng là con gái đầu óc ngẩn ngui!" - Nhô nhăn mặt, nghĩ thầm. Tuy nhiên, con nhóc cho thấy Nhô đã phán đoán sai.

Trước mặt An Chi, sự phản chiếu của ánh sáng trăng càng tô đậm thêm ấn tượng kỳ quái về một làn nước hồ sánh đặc như thủy ngân. An Chi quyết định sẽ nhảy sào qua hồ. Nó chột hiều chỉ có duy nhất thành công trong cú nhảy này mới giữ nó sống sót. Theo kinh nghiệm của một đứa bơi lội giỏi, nó biết khoảng cách thực thường lớn hơn khoảng cách đo bằng mắt nhiều. Thật kinh hoàng nếu làm mồi cho lòng hồ. Nhưng nếu nó bỏ cuộc, không vượt qua thử thách đầu tiên, trong hành trình trước mắt, hai đứa chúng sẽ còn gặp tiếp bao nhiêu thất bại? Dám hay không dám. Can đảm hay hèn

nhát. Chấp nhận thử thách hay đầu hàng từ đầu. Quả thực là An Chi sợ vô cùng. Nhưng từ nỗi sợ, lại mọc lên một quyết tâm. Con nhóc tự nhủ: Cách tốt nhất để chiến thắng nguy hiểm là xông thẳng vào nó! Nó cầm nhánh cây trong tay, thử độ mềm dẻo. Như vận động viên nhảy sào thực thụ, nó lùi một khoảng xa cần thiết với bờ hồ, chuẩn bị lấy đà cho cú nhảy...

Một đuôi tóc bím quất mạnh trong không khí, một dáng người lao băng về phía mí nước, một cây sào sáng mờ đột nhiên vút cao lên trong bóng tối bùng con người bay lên... Giống những thước phim quay chậm trên ti vi, cú nhảy nghệt thờ tung An Chi lên điểm cao nhất nhờ lực đàn hồi của cây sào. Theo hình cung, đạt điểm cao nhất sẽ là lúc bắt đầu rơi xuống. Mà điểm đỉnh ấy còn chưa ở giữa khoảng nước. "Không!" - Nhô suýt nhét tọt cả năm tay vào miệng. Thế nhưng thẳng nhóc chẳng tin vào mắt mình nữa: Bạn của nó sau khi buông cây sào tiếp tục bay trong không trung, hướng thẳng về phía khoảnh đất nhỏ giữa hồ. Còn cách nóc nhà có ánh lửa chừng hai mét, con nhóc mới giảm tốc độ, từ từ đáp xuống và biến mất giữa mặt đất tối om.

Nếu người quan sát là Nhô sững sờ đến cứng người khi chứng kiến cú nhảy phi thường thì người nhảy còn kinh hoàng gấp trăm lần. Ước mơ từ bé vẫn đeo đẳng nó là bay lượn như những siêu nhân, anh hùng cứu người diệt bạo đột ngột hóa thành sự thực trong một hoàn cảnh bí bách thế này. Chân chạm đất rồi mà tim An Chi còn đập thành thạch. Nó co giò nhảy ra khỏi đám dây leo chằng chịt dưới chân. Chừng như nghe tiếng động lạ, xuất hiện bóng người phía sau ô cửa có ánh sáng. Con nhóc tự nhủ bây giờ sẽ "câu" chiến hữu qua. Có hai đứa, dễ hơn khi gõ cửa nhà người lạ.

Đợi bóng người đứng nghe ngóng rồi ô cửa, con nhóc mới chạy tới gần mí nước, hướng về phía Nhô bên kia bờ. Nó bắt đầu vừa huýt gió vừa đánh lưỡi, âm hiệu độc chiêu như tiếng chim mà hai đứa vẫn dùng để liên lạc nhau. Hai tiếng dài và một tiếng ngắn, nghĩa là "Tớ đang đợi!". Lập tức, ba tiếng ngắn rồi một tiếng dài: "Tớ không thể!" - Âm thanh từ Nhô đáp trả.

An Chi sực nhớ Nhô không có máu mào hiểm như nó. Như vậy, nó phải trở lại bờ huấn luyện cấp tốc cho tên bạn kỹ thuật nhảy sào. Con nhóc chạy lấy đà trên dải đất, ý nghĩ "Ta sẽ bay" càng lúc càng mạnh lên. Đột nhiên, An Chi thấy hẫng dưới chân. Nó chồi thêm vài bước. Cảm giác nhẹ bẫng rõ ràng. "Ta đang bay! Ta có thể điều khiển khả năng này tùy theo ý muốn. Ta biết bay. Chẳng hề là mơ...". Khi bắt đầu quen dần với tình trạng không trọng lượng giữa không trung, An Chi thử thay đổi tư thế. Nó không đứng vững nữa mà nằm theo chiều ngang. Như thế bay thoải mái hơn và cũng dễ quan sát. Khát vọng bay trong đầu càng mạnh, con nhóc bay càng nhanh. Thoáng chốc, nó đã sang bên kia hồ. Như con dơi trong bóng đêm. An Chi "hạ cánh" ngay sau lưng Nhô, êm ru.

- Hù! - Nó vỗ mạnh tay vào lưng bạn.

- Oái! - Nhô hoảng hồn nhảy thốc lên - Cậu qua đây bằng đường nào?

- Tớ bay. - Con nhóc nói đơn giản. Niềm phấn khích khiến nó quên cả đói khát.

- Bốc phét! - Nói vậy nhưng miệng Nhô há hốc.

- Thật đấy - An Chi liến thoắng, chia sẻ ngay cho bạn kinh nghiệm mới mẻ - Dễ lắm Nhô ạ. Chỉ cần cậu tự nhủ là mình bay được, sau đó chạy lấy đà, tự nhiên cậu thấy lơ lửng trong không trung ngay. Tớ đã bay. Bay như chim...

- Tớ thử coi nhé! - Nhô cũng lây niềm hào hứng mạnh mẽ từ bạn - Ở cái thế giới kỳ quái này, hẳn phải có nhiều điều khác thường.

Nhô lấy đà chạy. Ý nghĩ "bay, bay, bay" được nó lẩm bẩm liên tục. Tuy nhiên, dù hết sức nỗ lực tập trung, Nhô thấy chẳng nhấc người lên được tí ti. Mặt đất vẫn ầm thấp dưới chân nó. Cái hồ hôi hoặc nguy hiểm vẫn ở bên cạnh. Mồ hôi ướt đầm mặt Nhô dù trời lạnh lẽo. Nó dừng lại, ngó An Chi

trách móc. Con nhỏ nín lặng, không hiểu tại sao "phép lạ" chẳng xảy ra với bạn, đành nói nhanh:

- Thôi, vụ này tính sau. Bây giờ tụi mình vượt qua hồ trước khi ánh lửa tắt mất!

An Chi đi ngược lại vài mét, bắt đầu chạy đà. Nhô tóm con mèo này giờ vẫn ngồi dưới một bụi cây, mở to đôi mắt xanh ánh lên trong đêm nhìn cảnh tập bay của hai đứa. Đúng như An Chi dự định, khi Nhô buồn hiu đang vuốt ve con Tô tô ôm trước ngực thì khối khí nóng nhẹ bẫng trong lồng ngực và trong khoảng rỗng các xoang mặt của con nhóc đã nở căng. Nó lượn một vòng nhẹ nhõm ngang chỗ Nhô, thò tay kéo cổ áo bạn. Khi Nhô nhận ra tình thế của mình thì nó đã bị An Chi... kẹp dưới cánh tay phải, còn tay trái của con nhóc thì đưa về phía trước rẽ các luồng không khí. Con mèo Tô tô tự bay ở phía dưới, chẳng khác nào một tiểu quái vật.

Niềm vui được bay của Nhô sẽ trọn vẹn hơn nếu nó được bay một mình, chứ không phải bị một con nhóc cặp dưới "cánh", mặc dù An Chi là đứa rất khá, khá hơn bất kỳ thằng bạn trai nào của Nhô. Chừng như đọc được "tâm sự" thầm kín của bạn, An Chi nói khẽ: "Cậu yên tâm, tớ không đời nào hé môi cho ai biết về cách bay của hai đứa đâu." Nhô bỗng toác miệng cười. Chúng đã bay đến giữa hồ. An Chi thở ra chậm chậm, các khối khí nóng trong các khoang người nó thu nhỏ lại. Hai đứa nhẹ nhàng đáp xuống. Con mèo Tô tô chạm đất trước đấy vài giây đột nhiên quay đầu, mắt lóe sáng. Nó ngoao lên một tiếng ghê khiếp rồi rùn lưng nhảy vọt vào bóng đêm. Ngó về hướng ngôi nhà, nơi Nhô và An Chi đã mất bao tính toán khó nhọc để tới nơi, nổi sợ hãi như vô số viên đá lạnh cứng lại thành linh đở ập xuống cả hai đứa. {x

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

7. Tại Sao Phải Trồng Ước Mơ-Phòng Thí Nghiệm Kỳ Quái-Nhổ Bắp Cải-Kỳ Sĩ Bóng Đêm

Chùm tia sáng chói gắt nhưng cóng lạnh đâm vào những con mắt nhắm nghiền ngủ mê mịch. Theo phản ứng thường nhật, mắt nhắm mắt mở, Nhô chồm dậy, tim đập thình thịch với ý nghĩ đã muộn giờ học sáng mất rồi. Thế nhưng chạm vào tay nó không phải cái gối êm mềm mại hay tấm mền ấm sực trên cái giường quen thuộc mà là những sợi cỏ ẩm ướt sắc nhọn. Nhô chột hiểu mình đang ở đâu. Tim Nhô chuyển sang nhịp đập buồn lo. Nó nhóm dậy, nhìn quanh. Cũng dưới gốc cây, nhưng cách Nhô vài bước chân, An Chi vẫn còn nằm nghiêng, ngủ say. Mèo Tô tô cuộn tròn trong lòng giữ hơi ấm cho chủ. Con nhóc thở khò khè, đôi lúc nhăn trán trong mơ như đang suy nghĩ căng thẳng lắm. Nhô thấy mặt đất chao đảo. Nó rất chóng mặt. Đêm qua, rốt cuộc hai đứa tụi nó cũng chẳng tìm thấy chút gì bỏ bụng sau khi guồng chân chạy như điên rời xa ngôi nhà đầy các dấu hiệu kinh hoàng. Bằng khứu giác tinh nhạy, con Tô tô tìm được vũng nước đọng trên một tảng đá lồi. Mèo uống được nghĩa là người cũng uống được. Nhô và An Chi đã thay nhau uống thứ nước lợ ngòn ngọt, sau đó thu xếp hai chỗ nằm khô ráo tạm tạm dưới gốc cây để chợp mắt. Quá mệt, chúng quên băng "nguyên tắc" tự bảo vệ - một đứa ngủ, một đứa thức canh chừng. Cũng may, đêm qua không có gì xảy ra.

Nhô tóm bím tóc An Chi giật nhẹ. Con nhóc bật dậy, huơ tay múa một đường thủ thế trước khi mở hẳn mắt. Mệt rã rời mà thẳng nhóc cũng không thể nín cười:

- Thôi đi! Tớ nè. Cậu không định bẻ cổ tớ đằng trước ra đằng sau chứ?

Hai đứa lê bước men theo bờ cỏ, tìm quả dại ăn đỡ đói lòng. Vừa đi, chúng vừa thảo luận:

- Chắc hẳn nơi đây là xứ sở của cái vòng thần cậu đang đeo. Tội mình vừa mới lọt xuống đây mà đã có đủ thứ kỳ dị đã diễn ra.

- Ủ! - Nhô gật đầu tán đồng. Tuy nhiên, tại sao cậu thì bay lên được, còn tớ cứ ì ra như một cục gạch ấy... - Nhô nói buồn rầu, không phải không chút ghen tị.

An Chi an ủi:

- Có lẽ tại cậu chưa mong muốn được bay thật mãnh liệt mà thôi.

- Mãnh liệt? Ý cậu là gì chứ? - Nhô ngạc nhiên.

- Cậu biết không, từ bé tới giờ, tớ mơ ước đủ thứ. Học giỏi nè. Chơi điện tử thiệt ngon lành nè. Được ba mẹ chiều chuộng hơn nè. Nhưng trên cả, tớ mê nhất là biết bay. Bay như chim, như ong hay như máy bay đều tốt. Tối qua, lúc rời cây sào tự bay một mình, tớ cũng không thấy quá xa lạ. Thậm chí, tớ còn mau chóng tìm ra cách điều chỉnh tốc độ và độ cao nữa cơ - An Chi thuật lại mong muốn xưa cũ, hơi đỏ mặt.

Nhô gật đầu, thông hiểu. Trời sáng rõ hơn. Nhô nhìn thấy vạn vật quanh nó hiện lên rõ mồn một: Mặt hồ phẳng lặng, vẫn tỏa mùi hôi hắc. Đó là một vũng than bùn loãng phía trên phủ thủy ngân. Những cây thân thảo cao lớn ngậm hơi nước nên không lúc nào ngừng tỏa ra hơi ẩm. Nhô còn nhận ra con đường mòn chúng đang đi sẽ dẫn chúng đến căn nhà giữa khoảnh đất. Khi nói ra các nhận định trên, thẳng nhóc không ngờ nhỏ bạn ngạc nhiên đến thế. An Chi trở mắt:

- Sao cậu có thể "đọc" được và "giải" được tất cả các dấu hiệu đó vậy, Nhô?

Không thể giải thích, Nhô cũng im lặng. Nó nhìn thấy một thân cây có tán lá tròn, mọc cách xa hồ nước, trông giống cây táo. Nó chỉ tay:

- Tụi mình có thể hái được một ít trái cây đằng kia, An Chi ạ.

Lần sau vô số chiếc lá màu xanh dương thẫm, đúng là có nhiều trái cây lạ. Những quả cây mềm mềm, lớp vỏ nâu, tỏa mùi thơm dễ chịu. Cơn đói cồn lên dữ dội trong bụng cả hai đứa trẻ. An Chi nhắc người lơ lửng hái liền mấy trái, Nhô cũng bẻ quả từ một cành thấp, nhai ngấu nghiến. Hai đứa phùng mang trợn mắt nuốt hết quả này tới quả khác, không quên bẻ vụn một quả lạ, cho con Tô tô ăn. Khi cơn đói tạm dịu xuống, chúng mới từ từ nhận ra hương vị của thứ quả lạ. Nó xôm xộp, ăn giống hệt các ổ bánh mì ngọt. Nhô nhận định:

- Cái cây này là một loại lúa mì đã qua nhiều biến cải, An Chi ạ.

Con nhóc rùng mình:

- Cậu làm tớ sợ, Nhô! Trước kia, cậu đâu có hiểu biết đủ thứ, phải không?

Nhô im sững. Chợt, từ mảnh liệt ban nãy An Chi nhắc tới hiện ra với ý nghĩa mới của nó: An Chi mơ ước bay mảnh liệt, ở đây nó đã biết bay. Còn Nhô, chẳng phải lúc nào nó cũng khao khát "nhìn một biết mười" đấy ư? Và xuống đây, điều đó cuối cùng cũng đã hóa thành sự thật.

Lập tức Nhô chia sẻ phát hiện này cùng bạn. An Chi nhìn vào mắt Nhô, nói giản dị:

- Bây giờ thì tớ hiểu tại sao người ta lúc nào cũng phải trồng và nuôi ước mơ. Một ước mơ kỳ quặc hay nhỏ bé cũng được. Bởi vì lúc nào đó, ước mơ sẽ trở thành sự thật. Và nó còn có thể cứu giúp mình nữa.

Nhô ngẩng mặt nhìn bầu trời căng đầy làn không khí xa lạ. Nó biết nó không hoàn toàn yếu ớt như nó vẫn thầm run sợ.

Cùng với nhau, hai đứa sẽ đối đầu với vô vàn khó khăn trước mắt.

*

* *

Hai đứa trẻ đến căn nhà có lỗ thủng giống như ô cửa sổ. Không một bóng người. Hai đứa mạnh dạn đẩy cửa tiến vào sâu thêm. Ngoài vài thứ bàn ghế kiểu dáng cổ quái, Nhô lưu ý hơn cả một dãy kệ sát tường, gần cái lỗ thủng mà đêm qua bọn chúng đã thấy chập chờn ánh lửa. Những cái chai cổ cong bằng thủy tinh, những cái giá bằng đồng, vô số các ống nghiệm đựng chất lỏng nhiều màu sắc, và đặc biệt, một bộ dao sắc nhọn xếp ngăn nắp trong từng ngăn. Các ống chất lỏng đầy màu sắc được nút lại bằng lá khô mau chóng thu hút An Chi. Nó rút bừa một ống màu xanh, bật nắp, kê gần mũi hít mạnh. Nó làm quá nhanh nên khi Nhô toan ngăn lại đã bị con nhóc dí ống chất lỏng vào mũi. Mùi thơm gắt khiến cả hai choáng váng mất một lúc rồi hắt hơi loạn xạ. An Chi nhớ lại:

- Tối qua, tụi mình đã hoảng lên mới khiếp chứ khi trông thấy cái bóng ma đỏ lờm cầm một trong những con dao kia.

- Cái người đó chỉ quanh quẩn đâu đó trên khoảng đất giữa hồ thôi. Tụi mình cần phải chờ để hỏi cho ra những bí ẩn về vùng đất này. - Nhô xác định.

Đúng lúc đó, một bóng đen lướt qua cửa. Hai đứa chỉ kịp trốn sau cái kệ đựng ống nghiệm, nín thở. Qua một kẽ hở, chúng nhìn thấy đôi giày da thuộc, mũi nhọn hoắt, vạt áo kết bằng vô số ngọn lửa dài thượt, sáng đỏ lập lòe. Nhô nhận ra đó là trang phục của một người đàn bà trẻ, đom đống với sở thích ăn mặc kỳ quái. Tuy nhiên, bước chân nặng chịch uể oải lại như muốn nói rằng bà ta già nua lắm rồi.

- Hãy bước ra đây, những kẻ lạ nấp sau tủ thuốc của ta! - Giọng chủ nhà khao khao như từ đâu đó xa xăm chứ không phải từ một cổ họng thông thường.

- Hai đứa run rẩy, đứng lì. Giọng nói ré lên tức giận:

- Ra đây, mau!

An Chi thì thào vội vã vào tai Nhô: "Ra thôi. Có gì, tụi mình bay vọt lên, trốn thoát". Cái bóng quay lưng lại, không để lộ mặt, giọng sắc nhọn:

- Hai người dám đột nhập vào địa giới bí mật của ta! Hừ, hai người là ai? Các người biết đây là đâu chứ?

- Tụi cháu tình cờ đi lạc thôi - Giọng Nhô run run - Còn đây là chỗ nào, thật ra đó cũng là điều cháu muốn hỏi... bà, à quên, hỏi bác...

Không đáp lời, cái dáng người quay lưng giữa cổ cười khàn khàn:

- Đi lạc? Ặc... ặc... ặc. Rất tốt! Vậy các người sẽ ở lại đây, vĩnh viễn làm nô lệ cho ta! Ta đang cần bọn làm vườn. Mớ bắp cải của ta đã tới lúc cần thu hoạch.

An Chi tức điên, quên phắt tình trạng bị tóm:

- Không đời nào bọn cháu làm nô lệ cho bà đâu, bà phù thủy độc ác và xấu xí!

Tấm áo khoác đang bay phất phơ sau lưng bà ta bỗng cứng đờ:

- Im mồm! - Và... roạt, một lưỡi dao sắc lẹm thình lình ló ra dưới tay áo - Vậy thì ta xin vài mẫu da của các người để thí nghiệm cấy mô trước!

Cả Nhô và An Chi cùng rú lên. Nhô hét:

- Chạy ra ngoài và bay thôi, An Chi!

Thế nhưng cả hai đứa bỗng nhận ra tất cả sức lực đã rời bỏ chúng nó từ khi nào. Ngay cả đứng im cũng rất khó khăn.

- Ặc... ặc...! - Giọng cười ghê rợn lại rúng động căn nhà - Trốn thoát ư? Các người trúng kế ta rồi. Cái ống nước xanh ban nãy đã biến tất cả sức lực bọn người thành khói! Nào, lũ bồ câu gãy cánh của ta, bò ra vườn đi!

Bà phù thủy xoay vù vù trên mũi giày. Vũ điệu kinh khủng khiến hình dáng bà ta tan mờ dần. Tới lúc đó, Nhô kịp nhận ra chỉ có nửa trên - mắt mũi bà ta giống người bình thường, còn miệng với cằm phía dưới cực kỳ xấu xí, khô héo và méo mó. Bà biến mất, nhưng giọng nói tiếp tục ra những mệnh lệnh không thể cưỡng lại đối với Nhô và An Chi. Hai đứa nó bắt đầu lết ra khỏi căn nhà tối tăm.

Các luống đất đánh thành hàng thẳng tắp chạy tới gần mí hồ, trên đấy mọc tràn những cái bắp cải to tướng, cuộn chặt dưới lớp áo xanh ửng. Không có một dụng cụ làm vườn nào cả. Mệnh lệnh trong tai hai đứa vang to hơn, thôi thúc. Chúng đành chia nhau, con nhóc tuân tự nhổ từng bắp cải, ném cho Nhô bắt lấy sắp thành đống cao có ngọn. Đột nhiên, An Chi gào lên. Khi đang lùa tay trong đất xộp ẩm lượm thế nhỏ, bỗng nó cảm thấy rõ ràng có một hàm răng cắn phập bàn tay mình. Tức giận, nó nhóm dậy, gom chút sức lực đá mạnh vào cái bắp cải chết tiệt. Mảnh lá rộng ngoài cùng bắp cải tung lên, để lộ... một cái đầu với cặp mắt sáng quắc phát tia sáng và cái miệng móm đang ngoác ra khăng khặc cười. Nhô và An Chi té phệt xuống đất, há hốc miệng. Đó chính là cái đầu xấu xí ghê rợn của phù thủy. Đất bao quanh bà ta nứt rạn. Bàn tay, cánh tay, nửa thân mình, rồi toàn thân bà ta trôi lên mặt đất trở lại. Rũ sạch đất bám trên tấm áo khoác đỏ rực lửa, bà ta nói rành rọt nhưng giọng mềm dịu hẳn:

- Các người biết cách làm việc đấy, và không hề lười biếng. Mìn kiểm tra đã xong. Bây giờ thì hãy trở vào nhà cùng ta!

Ba người ngồi trên những cái ghế năm chân, quanh cái bàn thấp cũ kỹ. Bà phù thủy dọn lên bàn các đĩa cá luộc, rau sống, cơm và mấy bát sữa cho hai đứa nhỏ. Nhô nhìn thức ăn tỏa mùi thơm quyến rũ, nuốt nước bọt:

- Tụi cháu sẽ không chết khi ăn mấy thứ này chứ?

- Yên tâm đi - Mắt bà phù thủy ánh lên tinh quái - Nếu ta muốn, các người đi tong từ lâu, không cần quá nhiều thời gian như vừa rồi.

Hai đứa trẻ ních chặt bụng, thỏa mấy ngày đói khát vừa qua. Tuy nhiên, khi Nhô bắt đầu hỏi về miền đất quá nhiều điều kỳ dị này, vị chủ nhà im lặng, mắt long sòng sọc. Còn một số thức ăn thừa, bà ta sai chúng gói lại, mang theo. Nhô thốt lên:

- Chúng cháu phải đi ư? Chúng cháu sẽ đi đâu kia chứ?

- Tới cái chỗ mà vì nó, các người đã đột nhập vào thế giới này!

Mắt hai đứa trẻ gặp nhau. Chúng chẳng hiểu gì hết. Bà phù thủy bắt đầu khép lại mấy cánh cửa. Đã tới lúc phải tiếp tục lên đường. Nhô đứng dậy, dứt khoát:

- Cháu biết hỏi nhiều là không lễ độ. Tuy nhiên bà hãy nói một lần thôi, tụi cháu thề sẽ không bép xép với ai những điều bà nói. Nơi đây là chỗ nào? Tại sao tụi cháu chỉ toàn gặp những điều thù địch đáng sợ trong mấy ngày qua?

Không có trả lời. Những ống thí nghiệm đủ màu xanh đỏ tím vàng lần lượt được bà phù thủy cất vào bì da. Chợt, bà ta dừng hẳn lại, nhặt từ trong bì vài vài ống thuốc xanh, thứ mà Nhô và An Chi đã hít phải và mất tiết sức lực. Đôi mắt bà ta sầm tối, tràn ngập nỗi đau khổ:

- Các người hãy cầm lấy loại Anti - devil này và chỉ nên sử dụng khi cần thiết. Đây là thứ vũ khí hóa học lợi hại. Nó tiêu diệt trong thời hạn 3 tiếng

đồng hồ những năng lực siêu nhiên của bọn pháp sư đang chiếm giữ thế giới này. Ta đã mất gần 20 năm để điều chế ra thuốc Anti - devil. Đây chưa phải kết quả cuối cùng. Ta chuyển tới nơi bí mật mới, cho tới khi điều chế ra loại thuốc cực mạnh đủ lực tổng khứ bọn pháp sư và bẻ gãy tay chân của chúng biến mất hẳn khỏi thế giới này. Đã rất nhiều người có sở nguyện giống như ta nhưng sơ hở, bị bọn chúng thủ tiêu không còn dấu vết. Cái hồ ăn thịt người đã giúp ta ngăn cản bước chân của chúng. Thế mà hai người đã lọt tới đây. Mặc dù ta biết hai người chẳng dính líu gì với bọn quỷ quái kia, nhưng thực sự, nơi đây không còn an toàn nữa. Ta chỉ cho các người biết một điều này thôi, hãy nhớ cho kỹ. Hai người và con mèo đen góm ghiếc kia hợp lực với nhau sẽ tạo nên một sức mạnh đáng sợ, có thể xoay chuyển tình thế. Việc các người vọt nổi qua hồ là một dấu hiệu. Sở hữu Sức mạnh đáng sợ! Các người hiểu chứ?

Nhô và An Chi nghe như nuốt từng lời bà phù thủy. Bà ta quay đi. Đồ đạc chai lọ trong căn nhà giữa hồ đã dọn sạch. Cú xoay người trên mũi giày cong sấp sửa bắt đầu, cái áo dệt bằng các tia lửa tăng sức nóng. Con mèo Tô tô ngồi trên bàn cũng hơi hoảng, rùn lại. Im lặng này giờ, đột nhiên An Chi nhảy ra níu bà phù thủy:

- Vậy bà là ai chứ? Tại sao rất ít người như bà nghĩ cách chống lại bọn pháp sư độc ác nào đó?

- Ta là công chúa, người con duy nhất sót lại của vị quốc vương cai quản xứ Hồ Trắng, vùng đất lớn nhất tại thế giới này. Tất cả người thân trong gia đình ta cũng như rất nhiều người tốt xứ sở này đã bị bọn pháp sư sử dụng pháp thuật đen tàn hại. Ta chạy khi bọn pháp sư ập vào lãnh địa hoàng gia. Pháp thuật đen đuổi theo và kịp biến ta thành hình dáng ghê sợ thế này - Những hạt nước mắt to tướng lăn ra từ cặp mắt sâu hoắm của công chúa bị hóa phép. Giọng bà ta bỗng sôi lên - Bọn chúng đang thống trị Hồ Trắng. Còn âm mưu thâm hiểm gì nữa thì ta chưa biết rõ. Nhưng ta nghe đồn, bọn

chúng đang lùng tìm một cái vòng đồng đen nào đó, để dễ dàng thâm nhập vào thế giới khác nữa - thế giới Xanh trên trái đất. Thật man rợ!

*

* *

Khi làn khói tan biến vào khoảng không của vị công chúa bị hóa phép đã mất hút, Nhô với An Chi vẫn còn há hốc miệng. Một cách chậm rãi và sợ sệt, thằng nhóc đưa chiếc vòng lên ngang tầm nhìn, như với một vật xa lạ. Thứ quan trọng mà pháp sư lùng kiếm chính là chiếc vòng này đây. Đầu óc An Chi rất thực tế. Nó gạt phắt các lo lắng xa xôi, nhìn thẳng vào những gì phải làm trước mắt:

- Lên đường! Ít nhất, giờ bọn mình đã biết ai và điều gì cần phải đương đầu.

Trong tư thế bay như siêu nhân, con nhóc "kẹp" theo tên bạn vọt qua hồ. Con mèo bay theo, nhưng không hứng thú mấy. Ban nãy Tô tô ních căng bụng cá luộc và lúc này đánh một giấc thì tuyệt hơn là lượn như chim. Hạ cánh trên bờ cỏ, hai đứa mới nhận ra cái mặt nước sánh đặc lấp lóa ánh kim loại và tỏa mùi hôi hắc hoàn toàn cạn kiệt từ lúc nào, thay vào đó, hồ nước trắng phản chiếu ánh mặt trời đỏ rực. Nhô giải thích: "Bà phù thủy đi, mang theo những phép lạ tự vệ. Hãy nhìn kia, mấy cái cây mọc ra bánh mì hay vườn bắp cải che dấu đầu người cũng đã biến mất!".

Hai đứa trẻ và con mèo đen rảo bước trên đường mòn. An Chi chột thắc mắc:

- Nếu bà công chúa phải bỏ đi, nghĩa là pháp thuật của bà ấy thua kém bọn pháp sư, đúng không? Tụi mình chẳng tài cán gì ngoài việc cậu có tài phán đoán chính xác, tớ bay như ruồi, còn con Tô tô thì đánh hơi thấy nguy hiểm. Lẽ nào tụi mình sẽ chiến đấu với bọn pháp sư ớn lạnh như bà công chúa tiên đoán, hả Nhô?

Thằng nhóc nhú trán:

- Nếu cộng ba khả năng rời rạc của ba tụi mình, hợp lực khá khâm hơn chẳng?

Tụi nhóc bước không ngừng, đôi lúc nghỉ chân ăn thức ăn mang theo. Vùng đất hoang vu lùi lại phía sau. Một thành phố thấp thoáng. Thế nhưng khi chúng bắt đầu nhìn thấy các viên gạch tường thành, bóng tối ập xuống. Có tiếng động. Âm ì, đều đều, mỗi lúc thêm vang to. Con Tô tô có người nép sát chân hai đứa, gầm gừ. "Tiếng chạy của một bầy thú dữ!" - Con nhóc thốt lên. Con mèo chợt phát ra tiếng ngoao kinh khủng, thụt xuống biến mất ngay gốc cây sát tường thành hai đứa đang ẩn náu. Hai đứa nhào theo, té nhào xuống một hõm đất - chỗ xói mòn giữa những rễ cây cổ thụ. Đó là cái hầm thiên nhiên kín đáo. Trong bóng tối xanh biếc, vượt trên làn sương mờ đục, những con chó ngoai hai đầu nối nhau chạy trên tường thành, đôi lúc chúng bay lơ lửng, mang theo trên lưng những bóng ma áo đen. Đó là những cái áo đen dài lê thê, đội mũ trùm. Bên trong áo, dường như chỉ có bóng tối trống rỗng ngự trị.

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

8. Ẩn Náu - Cuộc Truy Đuổi Của Những Quái Vật Hai Đầu - Quyết Định Đột Nhập

Tiếng chó sủa oang oang, đột ngột xé toang sự im ắng của bóng tối và sương mù. Nhô, An Chi và con mèo đang nấp dưới gốc cây giật bắn người. Chúng he hé mắt nhòm lên tường thành. Ở lối đi trên đó, những căng chân chó đen bóng, cao lớn, khuỳnh khoàng đã dừng lại, không ngừng cào móng bồn chồn khiến âm thanh rung chuyển dội mạnh từng chập vào tai hai đứa nhóc. Gió thổi ù ù. Có lẽ bày chó ngao hai đầu như những kẻ canh cửa địa ngục mang những bóng ma áo đen đã rong ruổi rất lâu nên giờ đây, từ mũi chúng thổi ra làn hơi dày đặc. Một kỵ sĩ bóng ma cất tiếng âm âm:

- Lẽ ra bọn chúng phải tới đây từ hôm qua. Chúng ta đã không bỏ sót một vuông đất nào quanh đây. Pháp sư hẳn đang rất nóng ruột.

- Chắc chắn chúng chưa thể vượt qua tường thành. - Bóng ma bên cạnh rướn người trên mình chó, hốc tối dưới mũ trùm áo đảo quanh nhìn - Hãy ở đây chờ thôi. Không nhất thiết phải sẵn lòng bên ngoài thành. Trời lạnh quá!

- Ban này con chó đầu đàn của chỉ huy sủa lớn, đừng khựng ở đoạn này. Có thể nó đã đánh hơi thấy mùi gì lạ chẳng?

An Chi thò tay thụi mạnh be sườn Nhô. Thăng nhóc vội thò tay bịt miệng bạn. Nó muốn nghe tiếp trao đổi về các vị khách được chờ đợi nào đó của đám kỵ sĩ ma. Tai bọn nhóc căng ra, mắt giương to trong bóng tối.

- Hừ! Nếu đúng như lời đại pháp sư, lần này bọn ta không thể để cho con vật màu đen kêu ngoao ngoao tẩu thoát lần nữa. Thế nào con vật chết bằm

đó cũng theo chân bọn sắp tới đây... - Tiếng nói âm u của bóng ma trên tường thành nhuộm đầy vẻ căm ghét và hả hê.

Dưới đám rễ cây nước đọng lếp nhếp, một số việc thành linh sáng rõ: Những kẻ được chờ đợi, đón lõng chính là Nhô và An Chi đây. Còn "con vật chết bầm" nào khác ngoài mèo Tô tô!

Theo phản ứng tự nhiên, Nhô với An Chi tự dưng cùng dấn bụng sát hơn xuống đất, bò giật lùi. Có một con vật nào đấy ngụ trong hang bị đánh thức, lườn dưới cẳng chân An Chi để trần. Không thể nín được, con nhỏ bật ra tiếng kêu "Ố... ố... ối!" sợ hãi. Mèo Tô tô, trong bóng tối hủ nút bỗng nhanh như chớp, nhảy vọt tới cản ngang cổ con rắn nhỏ, trước khi nó kịp mổ mạnh vào chân An Chi. Nhô cũng linh cảm tình thế nguy hiểm phía bạn, xô con nhỏ lăn qua mô đất cao hơn, cầm đuôi con rắn ném ra ngoài đánh lạc hướng bầy chó. Chuỗi hành động chớp nhoáng trong bóng tối tạo nên vài âm thanh nổi rõ mồn một. Những tà áo choàng bay phần phật trên tường thành sững lại, các hốc đen dưới mũ trùm quay vào nhau:

- Bọn chúng đó!Ặc Ặc! Cuối cùng thì tụi khốn kiếp bắt bọn ta chờ lâu cũng đã đến rồi. - Bóng ma cao lớn nhất, có lẽ là tên dẫn đầu đám săn đuổi cất giọng cười ma quái - Đại pháp sư không bao giờ tiên đoán nhầm lẫn. Chia nhau ra, không để cho mấy người thô lậu của trái đất đó trốn thoát!

- Tuân lệnh! - Cả đám, chùng tám chín kỵ sĩ bóng ma giật giây cương, quay đầu những con chó.

Những chiếc roi quất như những vệt chớp đỏ lòe huơ mạnh, vút vào khoảng không thành tiếng đen đét sắc nhọn, đầy đe dọa. Bầy chó ngao hai đầu sủa ran, những đôi mắt to lớn lồi ra như quả táo của chúng cũng đâm vào đêm tối các tia nhìn tinh quái, đỏ rực. Khoảng ba kỵ sĩ, trong đó có tên chỉ huy lao đi trên tường thành.

Những tên khác túa ra nhiều hướng, thúc mạnh đinh cá vào sườn chó. Những con chó đen nhảy chồm về phía trước, lơ lửng trong khoảng không và cứ thế bay đi khắp khu vực hoang vắng quanh tường thành. Nhô với An Chi từng chập đánh đàn răng lộp cộp, thay nhau ôm chặt con Tô tô.

Một điều may mắn mà mãi đến thời điểm ấy Nhô mới nhận ra là hai đứa đã rơi xuống, ẩn náu an toàn ngay dưới gốc cây cổ thụ này. Nó nhẹ nhàng bò lên gần miệng "hang", ép sát lưng vào vách đất nghiêng, bắt đầu chăm chú quan sát địa thế quanh gốc cây mà ban nãy mãi đi, chúng không mấy lưu tâm.

Đã nửa đêm. Mặt trăng lên cao, vẫn tỏa ra thứ ánh sáng tái ngắt lạnh lẽo. Nhô nhận ra trước mắt nó tường thành cao ngất ngưỡng. Phía bên cánh phải là cánh rừng thưa, thân cao gầy, rủ xuống vô số tàn lá xanh dương đang bắt ánh bàng bạc của trăng. Còn khi nó nhìn sang trái, đồng cỏ và các đụn đất lô nhô trải rộng, in dấu một vài đường mòn. An Chi nhè nhẹ bò lên khỏi hõm sâu, nằm quan sát bên cạnh Nhô. Bộ máy suy luận sắc sảo trong đầu Nhô bắt đầu hoạt động trở lại. Nó nhận định:

- Nếu muốn đột nhập qua cổng thành, tụi mình phải đi theo những con đường mòn sẽ dẫn tới cổng thành. Nhưng để có cơ may thoát khỏi sự tóm gọn của mấy bóng ma đang truy đuổi, không cách gì hơn là chạy vào rừng. Có gì, tụi mình sẽ trèo lên chạc cây, lẩn vào đám lá rập rập kia...

- Như vậy mạo hiểm và không an toàn - An Chi cắt lời Nhô. Kinh nghiệm của một đứa chơi games chiến thuật chiến đấu tài ba khiến nó giải quyết tình thế theo hướng khác - Tớ nghĩ, nơi nguy hiểm gần địch nhất là nơi an toàn hơn cả. Tụi mình cứ trốn dưới cái hang tự nhiên này thôi. Mấy bóng ma kia chẳng thể nào ngờ là tụi mình có thể nấp ngay sát chân tụi nó đâu.

Nhô nghĩ nhanh, đồng ý phương án của bạn. Nghe tiếng thành thạch của bày chó khổng lồ từ xa dội đến, chúng vội vã tuột xuống dốc, ngẩng mặt

nhìn lên khoảnh cửa hang. Các kỵ sĩ chạy trên tường thành đã về chỗ cũ. Những tên chạy quanh bên ngoài cũng tụ lại dưới chân tường thành, tình cờ đứng sát cây cổ thụ hai đứa nấp phía dưới. Giọng tên chỉ huy hỏi vọng xuống:

- Các người không tìm thấy gì hết sao?

- Chúng tôi chia nhau đi xa hơn 5 dặm. Nhưng chẳng dấu vết gì sắt, thừa ngài!

- Không thể được. Chẳng lẽ chúng chui xuống đất?

Câu hỏi không có vẻ gì là câu hỏi. Nó hết như lời chỉ dẫn gợi ý những kỵ sĩ bóng ma tay sai. Tâm trí hai đứa nhỏ đông đặc lại vì kinh hoàng. Mắt chúng nhắm nghiền, ngưng cả thở. Tuy nhiên, một kỵ sĩ nói vọng lên tên chỉ huy:

- Ta có thể chờ tới sáng, thừa ngài. Lúc đó, một con gián cũng không thoát.

Những con chó ngao phi thường đứng ngay mí hang. Tuy nhiên, hai cái đầu trên cùng một con chó còn mãi cắn xé nhau nên mũi chúng không đánh hơi thấy mùi lạ bên dưới. Từng mảng đất rơi rào rào lên đầu, mặt hai đứa. Tên chỉ huy lưỡng lự vài giây, ra dấu đồng ý. Đất rung lên như muốn sụp xuống chôn sống hai đứa nhỏ và con mèo khi bày chó đen đem đám kỵ sĩ áo đen bay đi hẳn.

Đợi khi tiếng chó sủa tan loãng vào bóng đêm, hai đứa mới thở ra nhẹ nhẹ. An Chi phun phèo phèo, nhổ những cục đất rơi đầy miệng. Đột nhiên, tới khi ấy, sau ba ngày xa nhà bất đắc dĩ, lọt xuống cái thế giới đầy các hiểm họa, cả hai đứa nó mới ngấm hết nỗi đau khổ vì lạc lõng, thiếu thốn và nhất là luôn phải đối diện những nguy hiểm rình rập. Nhô bảo bạn cùng bò ra gần miệng hang. Suy kiệt vì sợ và đói mệt, chúng nằm bẹp, há miệng hớp khi trời, chẳng buồn nói năng gì. Hồi lâu, Nhô ngoảnh sang nhìn nhỏ

bạn. Nó không thể tin vào mắt mình. Những hạt nước lớn chậm chậm, nối tiếp nhau lăn ra từ khước mắt to của An Chi. Cánh mũi nó phập phồng, phập phồng, cố gắng kiềm chế tiếng nức nở. Đó là một hình ảnh kỳ cục - Lara Croff đứng cảm để lộ sự mềm yếu. Phải lúc khác, có lẽ Nhô đã cười ré lên, le dài lưỡi chế nhạo. Nhưng lúc này, tiếng nức nở thút thít khe khẽ của An Chi dần dà cũng khiến nó mềm lòng. Những hình ảnh ấm áp, gần gũi, thương yêu của ba mẹ, của ngôi nhà, của tòa chung cư quen thuộc cùng đám bạn thân dồn dập lướt qua trí nhớ Nhô. Một cái gì đó nghẹn ngào nổi ngang cuống họng làm nó khó thở. Hẳn giờ đây mẹ nó với mẹ An Chi đang cuống cuồng, không rõ lũ con biến mất nơi nao. Tòa chung cư lại náo loạn. Chao ôi, không ai có thể hình dung được hai đứa nó lạc tới cái chỗ bí hiểm chưa bao giờ được biết tới thế này. Và có thể ngày mai cũng nên, chúng nó phải "hồn lìa khỏi xác", một khi đám bóng ma kia tung lưới tóm gọn cả hai đứa nó lẫn con mèo Tô tô... Hình ảnh đau thương diễn ra tới đây, Nhô chẳng thể tìm được nữa. Mắt nó nhòe đi dưới làn nước dày đặc. Nó cũng khụt khịt, không khác nào An Chi cạnh bên.

Khóc chán, chúng nó mở túi thực phẩm mà bà công chúa bị phù phép cho mang theo. Hai đứa cùng ăn một quả cây giống như bánh mì cầm hơi, uống dè sên chai nước nhỏ. Yên tĩnh. Con Tô tô luôn ra khỏi hang, bắt được một con chuột và mau chóng chén gọn. An Chi căng mắt theo dõi cảnh tượng, chột phá vỡ sự im lặng:

- Tụi mình cũng phải nghĩ cách và hành động ngay khi trời sáng!

- Cậu nói rất đúng, An Chi. Nhưng lúc này, tụi mình phải chột mắt một chút để lấy sức. Cậu ngủ trước đi. Tớ và con Tô tô thức canh chừng. lát sau sẽ đổi ca.

Con nhóc bằng lòng, bảo nửa tiếng nữa hãy đánh thức nó dậy. Tuy nhiên, khi luồng sáng chói gắt của bầu trời lạ chảy vào miệng hang thì cả Nhô, An Chi và mèo Tô tô đều còn ngủ lảm mê mệt. Hai người bạn mau chóng tỉnh táo. Con Tô tô nhảy lên vai An Chi, đôi mắt xanh biếc của nó hướng ngay

lên tường thành, như một gợi ý. Hai người bạn chợt hiểu ra: Không phương án nào mau gọn và ít nguy cơ hơn là vượt qua chính đoạn thành này. Làm ngay lập tức. Bằng một cú nhảy siêu hạng.

An Chi quyết định tiếp sát tường thành. Nó nhắc Nhô một số chiến thuật lợi hại trong trò chơi điện tử Counter Strike. Nhô hiểu ngay vấn đề. Nó nhận nhiệm vụ báo động để An Chi vọt lên thám thính trước khi cả hai bay vào trong thành. Mọi việc diễn ra xuôi lọt theo đúng dự định. Con nhóc trở xuống bên cạnh thằng bạn, thông báo: "Chưa thấy gì đáng lo cả ngoài vài nóc nhà!". Chúng cùng nhau nai nịt cẩn thận, cất các ống thuốc xanh của bà công chúa bị phù phép vào bên trong áo. Chừng như đâu đó vẳng lại tiếng cào đất của bầy chó. An Chi vuốt vôi đầu con Tô tô, ra hiệu. Một... hai... ba... Gió rít mạnh bên tai Nhô, nhanh tới mức khi im tiếng, thằng nhóc đã thấy hai đứa và con mèo ở bên kia bức tường.

Hoàn toàn khác ở ngoài thành, trên mặt đất chỗ này đầy những viên đá tròn nhẵn nhụi, đủ thứ màu sắc. Hai đứa nhìn thích thú nhưng chúng mau chóng phát hiện mỗi bước đi đã tạo ra tiếng lạch cạch ồn ã, nổi bật trên nền yên lặng. Nhô lập tức hiểu ra vấn đề: Chúng sẽ bị lộ. Nó truyền ngay phát hiện cho An Chi. Con nhóc cúi xuống nhặt những viên đá, nắm chặt trong tay như vũ khí. Con Tô tô chạy băng băng về phía trước. Nhô với An Chi ráng đuổi theo. Thế nhưng, thật quái gở, bọn trẻ chuyển động mãi một vẫn không hề rời xabức tường thăm dò, cứ như thế nó cũng chuyển động. Một tiếng tru lớn vọng từ trên không trung, kéo theo chuỗi dài âm thanh hỗn độn của tiếng lướt xé không khí, tiếng chó sủa vang, tiếng cười âm u mơ hồ, đặc thảng. Nhô gào lên: "Chạy thôi! Mau!". Cảm nhận về chung quanh bong ra khỏi nhận thức của Nhô lẫn An Chi. E... e... e... Con Tô tô cũng sợ hãi tột cùng. Goao... oao... Nguy hiểm đón lũng trước mặt hay bám riết sau lưng? Không biết! Hai người bạn và con mèo lúc này chẳng thể nghĩ điều gì nữa.

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

9. Rượt Đuổi Trên Không - Phát Hiện Ra Bí Mật - Đơn Độc

Hoàn hồn sau một chớp kinh hoàng, Nhô chợt nhận ra chạy điên cuồng dọc theo tường thành thế này thật vô ích. Tình thế chỉ còn hai cách để lựa chọn, hoặc mau chóng chấp nhận bị bắt, hoặc chia nhau ra đối kháng trực tiếp với những kẻ truy đuổi. Các âm thanh đe dọa mỗi lúc thêm tới gần. Đột ngột, bức tường thành bỗng gãy khúc, như một tấm chắn khiến bọn trẻ suýt nữa đâm sầm vào. Bóng vài kỵ sĩ trên lưng chó ngao hiện ra trên đường. Trong ánh sáng chói rực tỏa xuống từ bầu trời xám thép, những kẻ truy đuổi hiện ra mồn một, trông càng ghê sợ. Không có sương mù và bóng tối che chắn, những tà áo khoác càng đen, nổi bật cùng lớp lông bầy chó khổng lồ đen thui. Dưới mũ trùm, khoảng trống của các gương mặt khiến ấn tượng kinh hoàng trong hai đứa nhỏ càng tô đậm. Giọng cười âm u khinh mạn của những kẻ vô hình như những luồng gió lạnh giá lùa tới hai đứa nhỏ đang tựa lưng sát tường.

- Tụi nó kia rồi! Chỉ là những đứa nhỏ. Thế mà chúng ta phải quá mất công.

- Tóm lấy chúng! - Tên chỉ huy cao lớn vung roi quất chó, trở về phía trước.

Bầy chó ngao hai đầu nhe hàm răng nhọn trắng ớn lao tới. Nhô nhắm tịt mắt lại. "Chết chắc rồi!", ý nghĩ tăm tối lướt qua đầu nó. An Chi, trái lại, mở mắt trừng trừng. Trong cái khe hẹp giữa sống và chết, nó muốn được nhìn thật rõ kẻ thù, chống cự tới hơi thở cuối cùng. Những viên đá cuội nóng ran trong tay nó. Ý chí chiến đấu lớn vọt trong lòng An Chi. Nó khoè chân đá mạnh chân Nhô, thì thào: "Mở mắt ra đi! Lượm đá, mau!".

Chéo...éo...éo... Hai viên đá vút đi với tốc độ tên lửa, xé toạc không khí. Ngay lập tức, vang lên tiếng rú lớn "Ặc...ặc...". Một chiếc áo choàng đen lơ lửng bay khỏi lưng chó. Một trong hai viên đá từ tay An Chi chọi đi nện trúng ngực một tên kỵ sĩ. Nhô mau chóng lấy lại tinh thần. Nó cúi nhặt năm đá cuội. Những hòn đá bay đi rào rào từ phía chân tường. Các kỵ sĩ vô hình hơi lui lại. Chúng không có vũ khí tầm xa. Một vài con trong bầy chó tru lên lanh lảnh, những đôi mắt to tướng của chúng tóe lửa. Tên chỉ huy vút mạnh roi ngựa, ra lệnh cho tên kỵ sĩ bên cạnh:

- Mi cúi rạp xuống tránh đá. Bay tới tiếp cận, tóm hai đứa lỏi con ấy cho ta!

Tên thuộc hạ lập tức tuân lời. An Chi hét lớn:

- Nằm xuống, Nhô!

Nhô vừa xoay người sắp bụng xuống mặt đất lạnh buốt thì "Pặc... pặc... pặc...", liên tiếp vang bên tai nó tiếng những viên đá cuội do An Chi ném đi. Bằng một sức mạnh và sự chính xác kỳ dị, con nhóc đã ném trúng mục tiêu. Tiếng rú của tên kỵ sĩ thuộc hạ làm không gian rung chuyển trước khi hấn ngã vật xuống đất như một cây chuối đổ. Con chó trên đà bay đột ngột mất người cầm cương, lại bị một con mèo đen nhảy vọt tới toan vồ mắt, vội vã chuyển hướng chạy nước kiệu về phía đám người áo đen. An Chi cũng từ từ khuyu xuống cạnh thẳng bạn nằm bẹp. Nó không bị trầy xước mảy may nhưng cảnh tượng trước mắt thật không thể chịu nổi. Từ dưới cái mũ trùm áo của tên kỵ sĩ trúng "đạn", dòng chất lỏng đặc sánh màu xanh lục vọt lên, tuôn ra xối xả, sủi bọt. Nhô run rẩy:

- Thật không thể tin được. Ở thế giới này, nhựa cây thì đỏ như máu. Còn máu lại xanh lè như lá cây. Làm sao cậu hạ hấn ta tài vậy?

- Tớ cứ nè cái khoảng trống dưới cái mũ trùm mà chọi. Giống như chọi khoai tây vào rổ mà thôi. Tớ cũng không ngờ tay tớ mạnh đến thế...

Hồi lâu sững sờ trước cú tấn công ác liệt của hai đứa nhỏ, bây giờ bây kỳ sĩ mới gầm lên tức giận. Chúng lao thốc về phía trước. Trí tuệ sáng suốt lúc này đã phát huy trở lại trong đầu Nhô. Nó lập tức ôm chặt Tô tô trước ngực, nhắc An Chi:

- Bay lên! Được không?

Con nhóc tóm vai thẳng bạn, dậm chân nhảy. Vút! Chớp mắt, cả hai đứa lơ lửng trên cao. Nhô nói nhanh:

- Chạy thôi! Tụi mình chạy theo hình chữ chi. Mau!

Chúng nó lượn sang phía phải, hướng về trung tâm thành phố lạ, cứ khoảng trăm bước chân lại đổi hướng, ngoặt sang phía trái. Nói hai đứa bay, nhưng thực ra chỉ có mình An Chi điều chỉnh luồng khí nóng giãn nở trong các khoang rỗng của cơ thể. Tay nó ghì chặt vai Nhô khiến hai đứa đều nghe tiếng tim nhau nện thành thịch. Nếu ở nhà, trong môi trường quen thuộc, chắc chắn tụi nó chẳng đời nào chạm vào nhau, lại trong tư thế kỳ quặc thế này. Nhưng tụi nó đều nhớ như in rằng chỉ cần tay hai đứa nó nắm tay, một vụ nổ do chiếc vòng sẽ xảy ra lần nữa. Con mèo Tô tô bay trên đầu hai người bạn, như một vệ tinh dẫn đường. Gã chỉ huy của bây kỳ sĩ mau chóng nắm được cách di chuyển của hai tên nhóc con. Luồng khí nóng nực do con chó hai đầu của gã thở ra đã quét ngang gáy hai đứa nhỏ. "Bước thụt xuống mười mét. Sau đó vọt lên thật cao!" - Nhô ra lệnh. An Chi thở ra từ từ. Chúng rơi hụt xuống. Sau đó thốc lên chóng mặt. Những cú chuyển hướng đột ngột ấy khiến tên kỳ sĩ cao lớn chao đảo. Thành linh, ngọn roi chó này giờ cuộn tròn dưới cánh tay hẳn được tung ra. Sợi dây thừng sau hàng loạt cú vút chọt trở nên dài thậm thụt. "Chát...". Cú đánh hướng về phía hai đứa nhỏ, quất xuống. An Chi nghe động quay lại, xanh mặt. Không cách nào hơn, chúng chỉ còn nước tăng tốc thiệt nhanh. Kỳ sĩ ngật cổ, cười sảng sặc:

- Cứ chạy nữa đi, những con cừ non ngu ngốc!

Nhô cảm nhận hơi thở của An Chi mỗi lúc mỏng dần. Con nhỏ đang mất từ từ sức lực. Hai đứa nó đã chạy trên không trung gần nửa tiếng. Mà con nhỏ còn phải gánh thêm sức nặng của Nhô. Tiếng An Chi ào ào:

- Tớ hình như không chịu được nữa. Chúng ta tiếp đất nhé?

Nhô đưa tay chạm be sườn con mèo Tô tô đang bay gần bên, cầu cứu:

- Mà có cách nào giúp tụi tao với!

Con mèo lập tức quay ngoắt lại, như một mũi tên đen bay vút về phía cái áo choàng đang cúi rạp trên lưng con chó ngao.

"Oái. Đồ tiểu quái thú chết bầm!". Gã chỉ huy đột nhiên gào lên, ụp tay áo lên mặt, vùng mạnh. Nhô với An Chi bước giật lùi trong không trung, há hốc miệng trước cảnh tượng dễ sợ. Tô tô đã lao tới khoảng trống đen ngòm dưới cái mũ trùm, cào mạnh. Cấu tạo mắt đặc biệt của loài mèo đã cho phép nó nhìn thấy những gì mà với mắt người là vô hình. Trong cơn đau đớn, hình dạng của gã kỵ sĩ dần dần hiện ra. Một gương mặt phẳng lì, đôi mắt xám sâu hoắm, một bộ râu mọc tràn che khuất nửa dưới khuôn mặt. Những vệt mèo cào ửng xanh trên má hấn. Đinh cá giày của hấn thúc mạnh hơn vào bụng con chó khiến cả hai cái đầu quái thú đều thè lè lưỡi. Cả chủ và vật cưỡi nhào lên, chỉ còn cách hai đứa trẻ vài sải tay. Gã kỵ sĩ bị lộ nguyên hình dồn hết sức giậm vào cú quạt roi cuối cùng. Đầu roi mảnh và mềm dẻo quần dính cổ Nhô. Giật mạnh. Thẳng nhóc buột khỏi tay An Chi lập tức. "Không... ông...! Nhô ơi!" - An Chi nhoài theo, gào thảm thiết. Nhô như một con cá mắc câu, bị kéo thốc về phía tay câu cá ngồi trên lưng chó. Nhô chỉ kịp ngoái lại, hét với An Chi lời cuối cùng trước khi sợi dây thắt nghệt cổ nó:

- Đáp xuống đất, trốn đi An Chi!

Phía dưới, những kỵ sĩ vô hình quây thành một đám đen nhấp nhô trên lưng chó ngao. Bọn chúng cười âm oang, ngược nhìn lên cao, nơi lúc này

chỉ còn mỗi một đứa con gái nhỏ hoảng loạn. Chúng tin rằng tóm con mèo này dễ hơn trở bàn tay.

"Nhất định ta phải thoát - An Chi xác định nhanh chóng - Sau đó, ta sẽ kiếm cách cứu Nhô!". Con mèo Tô tô, sau cú ném văng xa của tên chỉ huy, đang lộn trở lại với chủ. Đôi mắt nó bỗng nhiên phát ra hai chùm tia sáng xanh. Bầy chó ngao của đám kỵ sĩ thuộc hạ đang trên đà bay lên tức khắc bắt gặp tia sáng ấy. Chúng chùn lại, quay cổ, rú lên từng chập. Không phải cặp theo Nhô, con nhỏ nằm ngang giảm lực cản, xé không khí, lao nhanh như gió. Mèo Tô tô bay trong tư thế vươn dài, hết một con báo đen thu nhỏ. Khi cách một khoảng an toàn, An Chi ngoái nhìn người bạn bị xách toong teng trong tay tên chỉ huy hung tợn. Nhô vùng vẫy tuyệt vọng như con chim mắc bẫy. Sự kinh hoàng, niềm căm thù trộn lẫn khiến trái tim An Chi muốn nổ tung. Tại sao đám người xa lạ kia nhất định phải truy sát chúng? Câu hỏi không lời đáp ong ong trong đầu nó. Giá có Nhô ở đây. Bằng trí óc sáng suốt thông minh, thẳng bạn ắt suy luận ra manh mối chẳng khó khăn gì...

Mặt trời thiêu đốt hai vật thể bay. Nghĩ miên man trong khi lao vùn vụt, chẳng mấy chốc An Chi nhận ra phía dưới là một thành phố đông đúc, sầm uất. "Xuống nào, Tô tô!" - Con nhóc gọi. Người và mèo giảm độ cao. Giữa những nóc nhà lô xô, đột nhiên có một khoảng sân thượng bằng phẳng. An Chi quyết định sẽ "hạ cánh" ở ngôi nhà này. Không khác sân thượng tòa chung cư nhà tụi nhỏ, cái sân thượng ở thành phố xa lạ vào ban trưa không một bóng người. Tuy nhiên, vây quanh khoảng sân, thay cho hàng lan - can chẳng lưới mắt cáo, ở đây lát gạch xù xì, giống hệt các lỗ châu mai. Mèo Tô tô chùng như quen thuộc với ngôi nhà này. Nó thờ ơ dùng đầu đẩy cánh cửa gỗ dày cộp khép hờ, lách người vào. An Chi lưỡng lự giây lát. Nó chùi mồ hôi, rà soát lại từ đầu tới gót chân mình. Một sự may mắn kỳ diệu nào đó đã che chở khiến nó không hề bị một vết trầy xước hay sái tay vẹo khớp. Chút thực phẩm - một "trái" bánh mì và lọ nước nhỏ - còn nhét trong túi quần hộp. Và quan trọng hơn cả, mấy ống thủy tinh đựng thứ chất lỏng

Anti - devil mà bà công chúa bị phù phép cho hai đứa trẻ mang theo vẫn còn nguyên trong cái hộp nhôm An Chi cẩn thận nhét sát thắt lưng. Nó hít một hơi dài, bước vào bóng tối phía sau cánh cửa gỗ nâu.

Mắt An Chi dần dần quen với bóng tối. Nó nhìn thấy tay vịn cầu thang sáng lờ mờ ngay trước mặt. Trên các bức tường dọc theo cầu thang, treo vài bức tranh vẽ những người đàn bà có gương mặt dài và hẹp, ánh nhìn lạnh lùng khép kín, những người đàn ông mắt sáng quắc, tay cầm một số vũ khí kỳ quặc cổ xưa. An Chi rảo bước nhanh hơn qua các tầng lầu im ắng. Ở bậc thang cuối cùng, thành linh khoảng tối mờ mờ sáng bừng lên. Con nhóc sững người trước cảnh tượng ngay trong mơ cũng không thể ngờ nổi: Vây quanh một cái bàn dài, những vật thể nửa người - nửa gỗ ngồi trên các ghế tròn trông như các cốc nhọn. Con Tô tô ngồi giữa bàn, kêu một tiếng "ngoao". Nhìn kỹ, An Chi nhận ra những gương mặt người quanh bàn kia giọng hệt các chân dung trong tranh. Giọng nói trầm trầm cất lên từ vật thể nửa người - nửa gỗ ngồi ở đầu bàn:

- Xin chào. Cuối cùng thì người cũng tới. Chúng ta đã chờ đợi các người lâu. Rất lâu. Hãy nói ra tên của người?

- Cháu là An Chi. Nhưng có lẽ cháu không phải là kẻ mà các ông các bà đang chờ đâu... - Con nhóc nuốt nước bọt, trình bày thật ý nghĩ của mình. Nó nghĩ thầm với từ cổ trở xuống là các súc gỗ bất động, có lẽ các nhân vật ngồi quanh bàn kia sẽ không thể gây nguy hiểm cho nó.

Ý nghĩ thầm lén đó của An Chi bị bóc trần bởi một bà có mái tóc loăn xoăn:

- Chúng ta không hề muốn làm hại cháu. Đã hơn 300 lần chúng ta phải đi những con mèo lên thế giới Xanh. Một ngàn năm đã trôi qua. Nhưng phải đến lần này, sứ giả của chúng ta mới tìm ra người chủ của chiếc vòng đồng đen.

An Chi lơ mờ hiểu ra đầu mối của vấn đề. Nhưng tới khi nghe nhắc tới "chiếc vòng", nó giật bản người, thốt lên:

- Chiếc vòng đeo tay có khắc chạm các hình thù kỳ lạ á?

Tất cả các tia mắt của các đầu người dồn lên con nhóc, chăm chăm, căng thẳng. Một cái đầu chừng như trẻ hơn thì thào:

- Nếu không phải người có chiếc vòng, làm sao người lọt xuống đây?

- Cháu không đi một mình. Chủ nhân thực sự của cái vòng, bạn cháu, cùng bay xuống miền đất xứ Hồ Trăng này. Tuy nhiên cậu ấy đã bị những bóng ma cười chó ngao bắt mất...

Sự im lặng nặng nề bao trùm trong căn phòng xưa cũ. Một ngàn năm với thân thể bị hóa thành gỗ là thời gian ghê khiếp. Và không dễ chịu đựng nổi khi phải nghe rằng sự chờ đợi dài dặc bị đền trả như thế. Sau hồi lâu lặng đi, người đàn ông - quyền lực cao nhất trong ngôi nhà - nối tiếp câu chuyện với vị khách nhỏ:

- Các cháu có biết tại sao xuống tận đây không?

- Ban đầu tội cháu nghĩ là một sự tình cờ. Nhưng từ lúc gặp hàng loạt tai nạn, bị truy đuổi gắt gao, tội cháu bắt đầu nghĩ khác - An Chi nói rành rọt.

- Chỉ có các cháu mới có thể giúp bọn ta thoát khỏi cảnh cầm tù này - Gương mặt bà tóc xoăn nhìn thẳng vào An Chi - Chúng ta là những người đứng đầu đất nước Hồ Trăng. Nhưng quyền lực của chúng ta bị một pháp sư tiếm đoạt. Hắn đã giam hãm chúng ta trong hình thù này đây...

An Chi há hốc miệng. Những gì mắt thấy tai nghe ở đây không khác gì những câu chuyện thần thoại thi thoảng nó với Nhô vẫn đọc ngẫu nhiên. Nhưng tới khi chúng diễn ra trước mắt, con nhóc mới cảm nhận hết sự khó

khăn, khắc nghiệt cũng như trọng trách mà nó sắp phải gánh vác. Nó chợt nhớ:

- Trên đường từ rừng vào thành, tụi cháu đã gặp một mục phù thủy... - Nó vội chữa lời - Không, nói đúng hơn là một bà xấu xí tự xưng là công chúa xứ Hồ Trăng.

- "Ôi, ôi...!", hàng loạt tiếng than thở cất lên. Đôi mắt của bà tóc xoăn chảy ra những vệt nước không ngớt:

- Con gái của chúng ta. Chỉ mình nó trốn thoát trong vụ hạ độc và truy sát một ngàn năm trước. Hãy nói cho ta biết, giờ đây công chúa xinh đẹp của ta ra sao?

- Vẫn mạnh khỏe và đi lại bình thường - An Chi không dám nhìn những thân người hóa gỗ đang chăm chú nghe nó kể - Bà ấy cho biết đang tìm thuốc tiêu diệt bọn pháp sư. Nhưng chắc còn lâu lắm.

Căn phòng sáng lóa lại chìm vào sự im lặng nặng nề. Hồi lâu, An Chi rụt rè mở lời:

- Có một điều cháu không thể hiểu được. Xin các ông bà giải thích hộ cho cháu. Thế giới này là ở đâu? Tại sao chưa ai từng nghe nói về những đất nước thuộc thế giới này?

- Hơi phức tạp một chút - Người đàn ông ở vị trí đầu bàn mà An Chi đoán chính là vua, chậm rãi nói - Chúng ta thuộc về thế giới mà các người vẫn gọi là quá khứ. Chẳng phải các người đã tốn bao nhiêu nỗ lực để quay trở về quá khứ đấy ư? Điều này rất khó và cho tới nay, thế giới của các người vẫn chưa tìm ra một loại máy móc nào đạt tới vận tốc lớn hơn 300.000 km/s. Chỉ khi đó, bức màn ánh sáng bị vượt qua và thời gian bị phá vỡ. Cách đây 100 năm, một nhà khoa học trên thế giới Xanh các người đã lờ mờ phát hiện ra rằng đời sống vẫn tồn tại một quá khứ cụ thể có thể quay trở về. Khi bức màn ánh sáng bị vượt qua, chiều không gian thứ tư -

bên cạnh ba chiều không gian mà các người đã biết rõ - sẽ được xâm nhập không mấy khó khăn. Vấn đề là vào thời điểm hiện nay, các nhà khoa học trên thế giới Xanh vẫn còn loay hoay với các cỗ máy chỉ chuyển động trong không gian ba chiều. Nghĩa là các cỗ máy luôn rơi ngược trở lại điểm xuất phát.

An Chi nín thở. Miệng nó khô khốc vì kinh ngạc, bàng hoàng. Nó hỏi tiếp:

- Nhưng tại sao chúng cháu lại vượt qua được bức màn ánh sáng để tới được nơi mà chưa ai tới được?

- Đó là quyền năng của chiếc vòng đồng đen - Đôi mắt sau chiếc kính kẹp mũi ánh lên lấp lánh từ người ngồi cạnh vua. Ông này giống hệt các nhà khoa học cổ xưa - Khi tồn tại nguồn điện âm và dương đồng thời chạy trong cái vòng khoảng một phút, tức khắc nó tạo ra một lực đẩy khiến người ta đạt tới vận tốc lớn gấp 14 lần vận tốc ánh sáng. Tuy nhiên, còn phụ thuộc ở tinh thần của các cháu. Lọt vào không gian này nghĩa là tinh thần các cháu có một năng lượng đặc biệt. Và để tới tận đây, các cháu hẳn đã phải kết hợp năng lượng của cả trí tuệ minh mẫn và sức mạnh dũng cảm?

An Chi không thể trả lời. Nếu đúng như lời nhà khoa học kia giải thích, thì giờ đây, năng lượng chỉ còn có một nửa. Trí tuệ minh mẫn đã bị bắt mất. Nhận ra vẻ lo âu của An Chi, đầu ông vua nhìn nó thông hiểu:

- Cháu hãy đi cứu bạn. Con mèo sứ giả của chúng ta sẽ tiếp tục đi với cháu. Có thể giờ này bọn pháp sư chúa tể vùng Hồ Trắng này vẫn chưa biết chính xác những gì chúng đang có trong tay đâu.

- Cháu chưa hiểu rõ lắm điều các ông các bà ám chỉ? - An Chi thắc mắc.

Mái tóc loăn xoăn của bà hoàng hậu rung nhẹ:

- Cách đây chưa lâu, bọn lính của pháp sư tối thượng đã đột nhập lên thế giới Xanh. Chúng bắt được một đứa nhỏ, có lẽ trạc tuổi các cháu, và con mèo sứ giả này. Đứa nhỏ là một thằng con trai có màu tóc kỳ dị, đỏ quạch. Tay nó đeo vô số vòng mà tụi pháp sư điên rồ không thể xác minh đâu là cái vòng đồng đen quyền lực. Thằng bé có cái giọng chua loét ấy giờ ở đâu ta không rõ. Nhưng con mèo thì trốn thoát. Sau đó chúng ta phái nó lên lại thế giới Xanh, tìm chủ nhân thực sự của cái vòng. Chúng ta biết thế nào các cháu cũng tới.

- Ồ! Thằng Mỏ Nhọn cũng ở dưới đây ư! - An Chi thốt lên. Dù trước kia Nhô đã dự đoán chuyện này, nhưng nó vẫn ngạc nhiên - Thảo nào không ai tìm ra được nó.

Có tiếng động âm ì từ ngoài phố thấm qua lớp cửa dày. Ánh sáng chói lóa trong căn phòng tắt phụt. Chỉ vang lên một giọng nói của ông vua trước khi mọi sự lại chìm vào im lặng:

- Tìm cách bí mật thoát ra khỏi năm mồ này. Tới giải cứu người bạn rồi quay trở lại đây giúp chúng ta, An Chi. Sinh mệnh của chúng ta và xứ sở Hồ Trắng tùy thuộc vào các cháu.

Tiếng tru của những con chó ngao mỗi lúc thêm gần, nổi rõ lên, đầy nguy hiểm và thách thức. An Chi đứng sát bản lề cửa gỗ ra vào. Bầy kỵ sĩ áo đen không khó khăn gì đoán ra ngôi nhà con nhóc tìm tới đây ẩn náu. Chúng buộc bầy chó bên ngoài hàng rào sắt của tòa lâu đài hoàng gia giờ đây bị phù phép thành một năm mồ. Tiếng loảng xoảng của xích khóa được tháo khỏi cửa. An Chi nghệt thở khi cửa đẩy vào, che khuất nó và Tô tô sau cánh gỗ lớn. Một tà áo choàng đen lướt trên mặt đất tới gần bàn, cất giọng lạnh lùng:

- Nói đi, con nhóc khốn kiếp trốn đâu? Và con quái vật mèo đen nữa?

Những đôi mắt nhắm nghiền, những đôi môi ngậm chặt trên các gương mặt tượng gỗ. Tên kỵ sĩ nổi giận trước sự câm lặng, vút ngọn roi trên đầu những người quanh bàn, quát lớn:

- Các vị đừng hòng giả vờ câm điếc. Hừ, chỉ cần một mồi lửa, tất cả chỗ này sẽ ra tro. Có chỉ chỗ con nhóc kia cho bọn ta không?

Bà hoàng hậu hást cằm, mở đôi mắt rộng nhìn thẳng kẻ trống rỗng hung hãn:

- Ít ra, lửa còn dễ chịu hơn sự tồn tại này. Còn nhà người nhắc tới con nhóc nào chứ? Đã một ngàn năm nay, không một ai lai vãng nơi đây. Các người dư biết điều đó.

- Im đi! Pháp sư của bọn ta đã quá tốt bụng khi chỉ biến các vị thành gỗ một nửa... - Tên áo đen cười gằn, quát roi xuống mặt bàn ra lệnh. Lập tức những chiếc áo đen khác cũng đổ tới, quát roi tới tấp, tra tấn những đầu người ngồi quanh bàn.

Tiếng la hét, tiếng roi hỗn loạn vang lên âm ỉ căn phòng tối lờ mờ. Lợi dụng ngay lúc hỗn loạn, An Chi và con mèo linh ra ngoài hầm mộ. Chúng lom khom men dọc theo vỉa hè. Được một quãng, cả hai co giò băng qua các con phố đầy người qua lại. Con nhóc và con mèo tẩu nhanh đến nỗi những người dân mặc áo dài lướt thướt đi chậm chậm trên vỉa hè cứ ngỡ vừa lướt qua một cơn lốc xoáy bất thường mà thôi. x 麗

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

10. Vị Chúa Tể Tóc Đỏ - Thương Lượng Đổi Trao - Thoát Nạn

Tên kỵ sĩ chỉ huy đoàn lính tuần tiễu xách Nhô phi như bay về ngọn núi bên trong kinh thành. Trên lưng chừng núi, một tòa lâu đài bằng đá xanh đứng lừng lững, đồ sộ đầy uy hiếp những ai mới nhìn qua. Nhô dùng hai tay cố nới rộng những vòng dây thừng đang thít chặt cổ nó. Không đoái hoài gì tới thằng nhóc tù binh đang tái xám, gã chỉ huy lâu bầu những câu nói nghe như ám hiệu với những tên lính gác đứng dày đặc bên ngoài lâu đài. Bọn chúng - những con người cao lênh khênh, lưng gù, đen ngòm tỏa ra thứ mùi quen quen. Mùi diêm sinh. Nhô he hé mắt nhìn. Tim nó thắt lại vì kinh hoàng. Còn hơn cả lũ kỵ sĩ vô hình trùm áo đen cười chó ngao, bọn lính gác phủ đầy lông lá rậm rịt, đen thui, trông không khác nào những con đười ươi vừa bước ra từ rừng rậm. Tay chúng chỉ có bốn ngón, cầm vũ khí là những cái chày trắng ớn. Nhô không nhịn được tiếng cười khe khẽ. Giá có An Chi ở đây, thế nào con nhóc cũng tìm cách đánh cắp một cái chày mang về làm bếp cho mà coi. Con đười ươi biết nói tiếng người nện một chày lên đầu Nhô:

- Đồ thằn lằn nhóc con, mày cười cái gì, hả?

Nhô choáng váng muốn ngất. Tuy nhiên, chính thứ ánh sáng yếu ớt lọc qua các tấm kính cửa sổ màu tím lưng tường mới tạo ấn tượng mạnh hơn cả. Giống như tất cả mọi thứ ở nơi đây đều bị nhúng vào một chất lỏng sánh đặc màu tím. Cuối cùng, khi chân Nhô đã mỏi rã rời và mồ hôi ướt đẫm lưng áo vì bị lôi chạy chạy quá lâu qua hàng trăm hành lang quanh co, hàng trăm phòng mênh mông, trước mặt nó hiện ra một cánh cửa hẹp cao vút. Hai tên gác cửa lạnh tanh, tức khắc bắt chéo hai cái chày giã làm dấu hiệu ngăn cản. Gã chỉ huy lại phun ra mặt khẩu. Một trong hai tên gác hạ chày, liếc nhìn Nhô một cách khinh bỉ, cho phép tên kỵ sĩ đập cái khóa

đồng trên cánh cửa gỗ. Tiếng đập chất chúa vừa văng lên, tức thì một giọng nói vọng ra:

- Vào đi!

Nhô đang bàng hoàng vì giọng nói quá quen thuộc thì tên chỉ huy đã hé cửa, đẩy mạnh nó vào trong khiến thằng nhóc dúm dụi. Với thân phận thấp kém của một tên chỉ huy đám lính gác cổng thành, hẳn ta không thể diện kiến đại pháp sư quyền lực tối thượng. Nhô lồm cồm nhóm dậy. Ngay phía trước nó, trên ngai cao rất xa, có một kẻ đơn độc ngồi im. "Chắc chắn đây là gã đại pháp sư mà bọn lính lác kia luôn miệng nhắc tới một cách sợ hãi - Nhô tự nhủ - Như vậy, đối diện hẳn, mình càng phải tỏ ra can đảm, hiên ngang, không lộ chút gì run sợ..." Nhô thẳng lưng, bước đỉnh đạc trên tấm thảm dày nuốt hết tiếng động.

Những cây cột chạm khắc, những bức tường trang trí lộng lẫy bằng pha lê, vàng bạc phản chiếu ánh sáng chói rực. Tuy nhiên, Nhô không bị trấn áp bởi các hình ảnh bên ngoài. Trong đầu nó cứ lẩn quất cái giọng nói vừa hách dịch, vừa yếu ớt mà rõ ràng, nó đã từng nghe... Những bước chân dài đã đưa nó tới sát nơi vị chủ lâu đài.

- Khắc khắc... Hãy ngẩng mặt nhìn đây! Hình như chúng ta không hề xa lạ!

Không thể tin vào mắt mình, hàm dưới Nhô suýt nữa rớt đập xuống đất. Trên cái ngai to tướng vàng chóa chạm trổ đầy cú mèo và chó sói, nổi bật lên một mái tóc đỏ rùng rực. Mùi nước hoa và mút vuốt tóc thơm ngào ngạt điếc mũi. Nhô thốt lên:

- Mỏ Nhọn. Mà ở đây hả? Có thiệt là mà không?

- Láo toét! Tên trẻ ranh kia, người dám nói như thế với ta ư? - Giọng Mỏ Nhọn ré lên muốn rách màng nhĩ, vẫn hệt như hồi ở trong tòa chung cư. Tuy nhiên, phong thái của Mỏ Nhọn xuất hiện thêm nét gì đó lạ lẫm và quái

gở vô cùng: Kiểu ngồi của nó giống như của một lão già. Ánh mắt nó khôn ngoan, tàn nhẫn.

Đột nhiên, Nhô hiểu ra đầu mối mọi sự. Ngồi trên vị trí tối thượng của xứ Hồ Trắng không hoàn toàn là thằng Lam Mỏ Nhọn. Chỉ có lớp vỏ của nó. Bên trong thằng nhóc kia đã bị tên đại pháp sư chiếm lĩnh. Nhô lập tức rút vào phòng thủ:

- Người cần gì ở ta?

- Nói đi, bằng cách nào mi đã xuống được vùng đất quá khứ?

Bằng các trao đổi loáng thoáng mà Nhô nghe được từ những tên kỵ sĩ áo đen và những tên khoác áo đười ươi, nó biết rằng tên pháp sư bấy lâu nay đã lũng sục một chiếc vòng quyền năng nào đó. Dấu hiệu về chiếc vòng được mô tả không mấy rõ ràng trong vài quyển sách rất cổ, chỉ có nói rằng khi cái vòng rời khỏi lòng đất, sẽ thường xuyên có một con mèo đen ở bên kẻ làm chủ cái vòng. Sau thời gian cho người lên thế giới Xanh lũng sục, hẳn ta đã đưa được chủ nhân cái vòng huyền bí ấy xuống Hồ Trắng. Chỉ có điều thằng bé tóc đỏ có quá nhiều vòng đeo tay, thế nên đại pháp sư vẫn chưa thể xác định đâu là cái vòng quyền năng thực... Nghĩ tới đây, Nhô hiểu ngay cả pháp sư cáo già gian ác cũng bị đánh lạc hướng. May phước, người ta thường có khuynh hướng tin những thứ có quyền phép phải sáng đẹp, còn cái vòng thật cũ kỹ bẩn thỉu nó đeo thì bỏ qua. Vấn đề là nó cần giữ kín điều này. Nếu không, cái vòng sẽ bị cướp đi còn nó thì sẽ làm mồi cho lũ chó hai đầu hung hãn.

- Nhô nhìn thẳng vào Mỏ Nhọn. Bỗng dưng, nó thấy lo lo cho thằng bạn gốc ghếch. Rồi nó sẽ ra sao một khi giáo chủ quyền lực đen phát hiện sự thực cái vòng.

- Người và bọn lính của người đã bắt lầm ta. Ta không hề cố ý xuống đây. Chẳng qua ta tình cờ đã bước qua một cánh cửa ảo... - Nhô lựa lời nói

cho xuôi tai.

- Mà không đi một mình. Ta sẽ bắt được con Bíc - gô mau thôi. Trong nay mai. Mà nghe rõ chưa? - Mỏ Nhọn ngồi giang tay giang chân trên ghế, ngạo mạn và hiểm độc - Mi nên nhớ, ta đang sở hữu một chiếc vòng quyền năng lớn nhất trong cả hai thế giới. Cho tới khi ta khai mở hết các công hiệu của chiếc vòng, ta không muốn bất kỳ kẻ nào biết được bí mật vũ khí trong tay ta. Chính các người đã đánh hơi ra điều đó, nhờ con mèo đen giúp đỡ. Vậy các người sẽ bị tiêu diệt.

Nói xong, Lam Mỏ Nhọn tuôn ra một tràng cười khàn khàn. Thành linh, bàn tay nó đang thả lỏng trên tay ghế chĩa bật năm ngón lên cao. Từ dưới mặt thảm đen, phụt lên hai làn khói, mau chóng hóa thành hai tên lính khoác bộ dạng đười ươi.

- Mang tên cứng đầu này đi. Nhốt nó vào phòng nhện cho ta! - Tên pháp sư nhập vào Mỏ Nhọn hạ lệnh.

Phòng nhện? Nhô run lên. Nó từng chơi một games trong đó tù binh bị nhện độc ăn dần dần những con mắt, cực kỳ đau đớn. Mẹ đã đánh Nhô một trận vì dám chơi những trò bạo lực man rợ. Không ngờ chuyện đó đang xảy ra với đúng con trai bà. Thằng nhóc quay lại, ném vào tên pháp sư một câu nói trước khi bị lôi đi:

- Rồi người sẽ bị trừng phạt! Đừng hòng người nắm được bí mật của cái vòng!

Hai tai Nhô bị hai tên gác xách lên như hai cái quai. Nó toan cắn tay chúng để vùng chạy nhưng bị cái chày giã cho một cú vào lưng. Nó ngất đi. Khi mở mắt ra, nó chỉ còn có thể gào lên tiếng hét hãi hùng "A... a... a...!" trước khi chìm vào cơn choáng ngất khác, lần này thì do nó hoàn toàn cạn kiệt tinh thần. Không ở trên mặt đất, Nhô bị treo lơ lửng giữa một tầng hầm tối đen. Những sợi tơ lùnh nhùng, mềm mềm đang quấn chân tù binh mới,

mỗi lúc càng dày đặc và lan lên trên. Ánh sáng của ngọn nến duy nhất trong góc tầng hầm chiếu lên vô số cái kén khổng lồ khác, cũng treo toòng teng như tình cảnh Nhô hiện thời. Tất cả những cái kén tơ nhện kia đều bất động, chỉ còn những dẻ xương tay, xương chân và xương sọ còn dính lại bởi lớp vải áo quần mục thò ra. Không khí hoang vu như bị bỏ phế hàng trăm năm qua...

*

* *

Con mèo Tô tô dẫn An Chi lao như gió về phía tòa lâu đài. Chẳng mấy chốc, con nhóc đã nhận ra những tháp canh, những hàng rào sắt nhọn lờm chờm nhô lên giữa lưng chừng núi. Lính canh đông đen bao quanh lâu đài, trên các vọng gác, trên hành lang của từng tầng nhà. An Chi chợt hiểu không thể nào vượt qua sự canh gác dày đặc ấy theo kiểu đột nhập đường bộ thông thường. Con nhóc lúi vào một bụi rậm, quan sát cẩn trọng. Nó nhận thấy ở một cánh lâu đài, chỗ hõm vào thành một cái góc nhọn chừng 30 độ, phía dưới lùm cây dại mọc bám giữa các tảng đá xanh, có một cánh cửa sổ kính khép chặt, không người canh gác. An Chi quyết định chỉ còn chỗ đó là nơi duy nhất nó có thể đột nhập.

Bóng tối buông xuống. An Chi lấy trái cây bánh mì và ít nước mà bà công chúa bị phù phép cho mang theo, ăn ngẫu nhiên. Một hồi tù và vắng vắng. Những đốm lửa lập lòe được nhóm lên trong các vọng gác. Gió thổi ù ù buốt giá. Những bóng lính gác đi lại thưa thớt hơn. Giờ hành động đã tới.

Tập trung hết tinh thần vào ý nghĩ "bay, bay thật cao!", một cú dậm nhảy đưa vút An Chi lên không trung. Con Tô tô xé gió phía trên. Không có trăng. Sương mù dường như thêm dày đặc vì bị các đốm lửa sáng xua đuổi. Chẳng mấy chốc, con nhóc bám tay vào gờ cửa sổ. Tìm chỗ đặt chân trên một chạc cây, An Chi nín thở nhìn vào trong. Không ngờ, nó đã lựa đúng căn phòng tối mật của đại pháp sư để "hạ cánh".

Căn phòng sáng xanh kỳ dị dù không có đèn nển. Vô số nhện và sâu bám trên tường, mắt chúng xanh lấp lánh như lân tinh. Một con dơi treo lủng lẳng góc bàn, là con vật cứng được một bàn tay gầy khăng vuốt ve. Đại pháp sư ngồi lút trong một chiếc ghế da gấu. Một mình, hắn không cần lẫn trốn trong bộ dạng kẻ khác. Hắn để lộ cái đầu to tướng, gò má hốc hác, đôi mắt nhắm nghiền xung quanh bầm xanh nom gớm chết. Gã cũng mặc áo trùm đen nhưng được dệt bằng thứ sợi đặc biệt, hết như làn nước địa ngục đen ngòm. An Chi toan lên vô khi tên pháp sư say ngủ. Tuy nhiên nó nhận ra chẳng hề có cửa ra vào. Cả bốn bức tường đều lát gạch kín mít. Có thể lối thoát ở góc nào đó dưới tấm thảm, con nhỏ dự đoán. May mắn là cửa sổ không khóa chốt. Nó kéo nhẹ cửa, mở rộng. Kinh nghiệm của một đứa leo trèo đu dây như xiếc giúp nó thực hiện hành động hoàn hảo, không gây tiếng động. Con Tô tô tuồn vào theo. Lập tức người và mèo luồn ra sau lưng ghế của đại pháp sư.

An Chi lật nhanh các góc thảm, rà tay tìm khe cửa. Mồ hôi vã đầm đìa khắp mặt nó. Hồi lâu, nó reo thầm vui mừng phát hiện ra chỗ thoát. Tấm gỗ ghép dưới thảm ngay... trước mặt chủ nhân pháp thuật đen. Tim đập thùng thùng, tay chân lạnh toát, nhưng con nhóc quyết định liều. Nó nhè nhẹ cạy tấm gỗ. Khi hai tay nó đã nâng lên cánh cửa bí mật, đột nhiên, tên pháp sư cựa mình. An Chi chờ người, định sẽ nện thẳng tấm gỗ nếu hắn mở mắt. Tuy nhiên, hắn vẫn chìm trong giấc ngủ sâu. Con bé và Tô tô nhảy qua lỗ hổng, rơi xuống một căn phòng khác.

Những căn phòng nối tiếp nhau. An Chi chạy, thi thoảng nép vào các khúc quanh tối om tránh bọn lính đối gác, nó hy vọng sẽ tìm ra Nhô bị giam giữ đâu đó. Căng thẳng, lo sợ, tim An Chi như sắp vỡ ra. Lúc này, nó sẵn sàng đối tất cả để thấy lại Nhô, cứu thẳng bạn thân ra ngoài rồi ra sao thì ra. Đúng lúc xao lòng, con nhỏ bỗng thấy có một căn phòng hơi khác thường. Nó rón rén đẩy cửa vào. Thẳng tót đỏ ngòì xoay mặt vào tường, im lìm như đang ngủ. Trên giá nển, một con rắn phun khè khè ngọn lửa tím tái chiếu sáng căn phòng. An Chi tới gần giường, gọi khẽ:

- Lam Mỏ Nhọn, phải cậu đấy không? Tớ đây, An Chi đây...

Mỏ Nhọn từ từ xoay tròn, quay người lại. An Chi hoảng hồn lùi vài bước. Không bị tên pháp sư độc ác điều khiển, thẳng nhóc xanh tái. Gương mặt nó đờ đẫn, đôi mắt mở to vô hồn. Con nhỏ đập mạnh tay lên vai Mỏ Nhọn bất kể con rắn tức giận phun mạnh ngọn lửa tím lè. Nó lay bạn:

- Nè, tỉnh lại đi. Cậu không định ở lại cái lâu đài này luôn chứ?

- Mi là ai mà dám quấy nhiễu ta. Ta sẽ dùng quyền lực của cái vòng đồng đen tiêu diệt một đứa láo lếu như ngươi! - Mỏ Nhọn lầm bầm.

Dù không hiểu rõ đầu đuôi, thế nhưng An Chi cũng đoán Mỏ Nhọn trúng phép thuật đen. Nó sực nhớ các ống thuốc Anti- devil. Nó lấy một ống thuốc ra khỏi hộp nhôm, bật nắp, dí vào mũi Mỏ Nhọn. Một lúc sau, gương mặt thẳng bạn lấy lại sinh khí. Mỏ Nhọn tỉnh ra, nhìn Bic - gô, nhưng mừng quá, nó quên hết "thù hận". An Chi vội vã ra dấu im lặng. Con nhóc hỏi nhanh:

- Cậu có thấy Nhô trong tòa lâu đài này chưa?

- Chẳng rõ. Từ lúc mấy tên áo đen bắt cóc tớ xuống đây, có một lão già góm ghiếc hết la hét lại xoay qua đồ ngọt tớ, cốt hỏi thăm về cái vòng đồng đeo tay quý giá nào đó. Tớ chẳng hiểu gì cả. Nhưng rồi ngán quá, tớ nhận bừa là tớ đang đeo cái vòng trên tay nhưng không chỉ rõ là cái nào. Lão già nện tớ, kể từ lúc đó tớ chẳng nhớ gì nữa - Mỏ Nhọn kể hết với An Chi, nhăn nhó - Nè, cậu dẫn tớ về nhà đi. Tớ thèm đồ ăn ngon. Tối nào tớ cũng đói bụng ghê lắm.

- Tội mình phải đi cứu Nhô đã. Chuyện về nhà tính sau! - Con nhóc khoát tay.

Chợt Mỏ Nhọn cau mày, sực nhớ:

- Hình như hôm qua, tứ lảng máng nhìn thấy một thằng nhỏ. Nhưng lão già sai mang nốt nó ở cái hang nhện nào đó...

An Chi đứng phắt dậy, lôi theo tóc đỏ:

- Nhện thường ở dưới hầm nhà. Được, tụi mình xuống đó cứu Nhô ngay thôi!

Hé cửa khi ngoài hành lang không một bóng ai, An Chi, Mỏ Nhọn và con mèo chạy ra phía cầu thang. Mỏ Nhọn lóng ngóng vụng về khiến con nhỏ luôn nhắc chừng phải nhanh chân và cẩn thận. Còn hai cầu thang thì xuống tới tầng hầm, đột nhiên, khắp lầu đài vang lên tiếng la hét báo động. "Có kẻ đột nhập!... Thằng nhóc đeo vòng trốn thoát!...". Tiếng chân chạy rầm rập. Tiếng chó sủa inh ỏi. Mỏ Nhọn nhát hót, tay chân như bún thiêu. An Chi đành giọng: "Dừng cảm lên, Lam. Cứ bám sát theo tớ!".

Giữa lúc hai đứa nhỏ đang chạy thì trên hành lang hiện ra một đám lính gác đội lốt đười ươi. An Chi xoay người ra sau. Đằng sau cũng bị vây kín. Không còn đường chạy, An Chi chỉ còn vũ khí duy nhất. Nó rút vội một ống thuốc nước xanh. Vòng vây tiến sát lại, mỗi lúc thêm gần. Mỏ Nhọn kêu the thé "Cứu tui với!". Khi đám lính gác chỉ còn cách hai đứa trẻ và con mèo vài bước chân, An Chi mới tháo nút, rẫy mạnh. Đám đông cầm chày sững lại. Chỉ vài phút sau, thuốc giải độc Anti - devil đã tỏ rõ công hiệu. Tất cả những lính gác bỗng rùng rùng trút xuống lớp áo khoác lông thú bên ngoài, hiện nguyên hình người bình thường. Họ xôn xao: "Chúng ta đang làm gì giữa đêm khuya thế này? Tại sao chúng ta lại ở đây chứ? Về nhà thôi, không ở cái lầu đài ngọt ngào này nữa...". Họ bỏ chạy tán loạn, vứt lại trên sàn hàng đồng áo lông đen và những cái chày. Một đám lính khác lại được xua tới. Không còn kịp lấy thuốc, An Chi nói vội vào tai Lam vài lời dặn. Con nhóc chạy vọt về trước, thu hút sự truy đuổi của đám lính mới. Đám đông rần rần đuổi sát. An Chi chui tọt vào một căn phòng. Đám lính đổ hết vào theo. Mỏ Nhọn theo đúng lời dặn ở ngoài đóng sầm cửa, chốt lại. Trong phòng, An Chi bay vọt lên, luồn qua lỗ thông gió thoát ra ngoài

hành lang. Nó tóm tay Mỏ Nhọn, gào: "Chạy xuống tầng hầm mau, trước khi toán lính khác đổ tới!".

*

* *

Phải tốn rất nhiều công sức, An Chi, Mỏ Nhọn và con Tô tô mới đẩy được cánh cửa tầng hầm để vào cái nơi gọi là phòng nhện. Một lần nữa, ống thuốc nước xanh tỏ ra hiệu nghiệm khi con bé hắt vài giọt vào cánh cửa đá tảng khiến nó phát ra tiếng động âm âm, nứt toác ra. An Chi lách vào đầu tiên. Nhìn quanh không thấy bạn thân đâu, nó hét âm ỉ: "Nhô ơi, tớ tới với cậu nè. Cậu đâu rồi?". Sàn nhà trống trơn. Nỗi tuyệt vọng lần đầu tiên xâm chiếm trọn vẹn con nhóc dững cảm. Chẳng thèm che dấu, nó đứng xuôi tay, khóc òa lên, nước mắt tèm lem. Mỏ Nhọn bình tĩnh hơn. Nó ngược lên trần cao đầy những mạng nhện cũ mới chằng ngang dọc, lòng thông. Bỗng nhiên, mắt nó nhìn ra một đôi giày quen quen treo trên cao. Nó khều tay An Chi:

- Nín dùm một chút đi bà mít ước. Chưa gì đã khóc tùm lum. Ngó trên đó kìa!

Đôi mắt cận thị mang contact lens nhìn hơi khó khăn. Vừa trông thấy cẳng chân Nhô thò ra từ cái kén, con nhóc lại khóc òa lên: "Hu hu, tụi nó treo cổ cậu ấy chết rồi...". Cáu kinh, Mỏ Nhọn gất um:

- Nhảm nhí quá! Chân tay cậu ấy còn động đậy ở trên đó cơ mà.

An Chi nín bật. Nhanh như chớp, con nhỏ bay vút lên trước con mắt khâm phục tột cùng của Mỏ Nhọn. Ở trên cao, một tay nó nắm chặt cổ áo Nhô lộ ra bên ngoài, một tay ra sức dùng con dao xếp cửa đứt bó tơ nhện treo cái kén. Phải khá lâu, An Chi mới mang bạn hạ cánh an toàn xuống sàn nhà. Nhô kiệt sức, hơi thở yếu ớt, da dẻ lạnh toát. Mỏ Nhọn nhảy vào phụ giúp xé toạc cái áo cầm tù bằng tơ nhện. Còn chút nước cuối cùng trong

chai, con nhỏ cẩn thận đổ vào miệng Nhô. Rồi nó dùng tay xoa mạnh mặt bạn, truyền hơi ấm. Mặt Nhô dần dần hồng lên trở lại. Nhô đứng dậy hơi yếu mệt, chớp chớp mắt, như không thể tin vào mắt mình: "Cậu tới rồi sao, An Chi?" Con nhóc toét miệng, cười tươi đến độ Mỏ Nhọn phun ra câu hát quen thuộc: "Ê, vừa khóc vừa cười. Ăn mười..." Nó chưa hát xong thì mắt Nhô trợn ngược lên, muốn nhảy bật ra ngoài. Sau lưng An Chi và Mỏ Nhọn, trên ngưỡng cửa, pháp sư giáo chủ pháp thuật đen đã hiện ra thành linh. Nụ cười giá lạnh ngưng đọng trên gương mặt lão: "Các người không bao giờ thoát khỏi chốn này nữa đâu!".

Roạt! Bằng một hành động bất ngờ, lão vươn cánh tay dài tóm cổ An Chi. Nhô, Mỏ Nhọn và con mèo nhảy bật về phía sau. Nhô hét lên:

- Thả bạn tôi ra. Ông muốn gì?

- Ta cần chiếc vòng đồng. Thế thôi! - Giọng pháp sư lạnh tanh.

- Đây, chẳng phải ông vẫn muốn mấy cái vòng này của tui hay sao? - Mỏ Nhọn vội tháo tất cả những chiếc vòng trên cổ tay.

- Không. Tui bay dừng hòng lừa ta thêm nữa - Lão già gầm lên - Cái vòng chính là thứ mà thằng nhóc cao kều kia đang mang!

Ngón tay cong queo của lão trở thẳng vào mặt Nhô. Thằng nhóc giật bắn mình. Tại sao lão biết được sự thật. Đoán ra thắc mắc của Nhô, pháp sư tung tà áo:

- Chính nhà ngươi đã dám khẳng định ta sẽ không nắm được bí mật. Vậy thì ngươi là kẻ biết được bí mật đó.

- Tại sao ông nhất thiết phải chiếm cái vòng đó chứ? - Nhô hỏi.

- Trong hàng trăm phép màu thì có một điều là cái vòng có thể mở được cánh cửa của chiều không gian thứ tư. Có nó, ta sẽ không chỉ làm chủ vùng

đất Hồ Trắng mà mà cả thế giới Xanh của các người. Quân của ta sẽ tràn lên chiếm lấy...

- Không đời nào - Cả Nhô lẫn Mỏ Nhọn hét to.

- Hả? Vậy hãy nhìn đây! - Lão pháp sư nhắc cổ An Chi. Cánh tay lão cứ dài ra khiến con nhóc như bị treo lên cây cột cao ngất ngưỡng - Nào, nhà người đưa ta cái vòng, nếu không ta sẽ hủy diệt con bé này.

- ĐỪNG NHÔ. CHẠY ĐI! - An Chi hét vọng xuống.

Thế nhưng Nhô không thể bỏ bạn. Nó tính toán nhanh, chặt vật cởi cái vòng ôm chặt cổ tay. Thằng nhóc đưa cái vòng lên cao:

- Đây, cái vòng đây. Ông hãy thả An Chi ra!

Lão già thả con nhóc rơi xuống sàn, chậm rãi tiến tới phía Nhô. Đúng lúc đó, con Tô tô bay vọt lên, lượn vòng như một con ong làm tối mắt lão. An Chi lao về phía Nhô, quyết giữ lại cái vòng.

Tay hai người bạn cùng nắm chặt cái vòng đồng cổ xưa. Sự rung chuyển của đất báo hiệu một vụ nổ. Mỏ Nhọn hoảng sợ chạy tới níu chặt tay Nhô. Đúng lúc đó, vang lên tiếng nổ khủng khiếp. Ba đứa trẻ bị ném vọt lên cao với tốc độ vượt tên lửa. Con Tô tô nhảy theo. Lão pháp sư rống lên, bay đuổi sát, nhanh không kém. Cánh tay dài thượt của gã tóm chặt chân con nhóc gầy gò, giăng mạnh. An Chi hét lên. Nhô thấy tình thế nan giải quá rồi. Nó không thể để mất bạn. Chiếc vòng quyền lực được ném vọt xuống. Lão đại pháp sư bắt gọn chiếc vòng. Cánh tay lão dài thượt, khổng lồ, ghé rợn vẫn xòe rộng đuổi theo ba đứa nhỏ và con mèo một quãng nữa mới thu lại.

*

* *

Bọn trẻ lồm cồm tỉnh dậy sau cú va đập kinh khủng kết thúc chuyến bay trở về thế giới Xanh. Bây giờ là buổi sáng, chừng 10 giờ. Khoảng sân thượng ngập tràn ánh nắng ấm áp. Bầu trời xanh biếc, tuyệt vời. An Chi loạng choạng đứng lên khi Nhô chìa tay cho nó. Chúng có thể cầm tay nhau mà không sợ một vụ nổ khác. Chiếc vòng đã ở lại thế giới quá khứ. Trở về thế giới thân thuộc, mau chóng Lam Mỏ Nhọn lấy lại bộ dạng đom đóm: "Trời ơi tui phải về nhà tắm rửa, ăn chút gì đó rồi kiểm bộ đồ đẹp mặc vào đây!". Vừa dứt lời, trên người nó hiện ngay lên một bộ áo quần xịn theo kiểu A1 sặc sỡ màu sắc. An Chi thốt lên:

- Phép lạ thu được ở thế giới quá khứ vẫn theo chúng ta trở về đây!

Con Tô tô kêu meo một tiếng, như đồng ý với chủ. Nhô và An Chi đi về phía thang máy mà Mỏ Nhọn đang nhấn nút chờ. Cuộc phiêu lưu của chúng chỉ mới tạm kết thúc. Một khi cái vòng đồng kỳ diệu vẫn còn trong tay bọn xấu, những người ở dưới thế giới kia chưa được giải thoát khỏi pháp thuật đen, những người bạn sẽ còn phải tiếp tục chiến đấu. x=

CHIẾC VÒNG ĐỒNG ĐEN

Phan Hồn Nhiên

www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Bắt tay vào kể một câu chuyện không bao giờ là dễ dàng với tôi. Càng khó hơn khi tôi dự định sẽ kể một câu chuyện dài, hồi hộp và buồn cười cho các bạn nghe. Khi viết những dòng đầu tiên cho Chiếc vòng đồng đen, tôi thật sự bị áp lực. Chưa bao giờ tôi viết một truyện dài cả. Nhưng có lẽ, kinh nghiệm của rất nhiều truyện ngắn đã giúp tôi có chút can đảm vượt qua những rào cản của thói quen, của sự bận rộn và khơi dậy một ước ao được dẫn thân vào một cuộc thử thách mới.

Tôi quyết định bỏ qua các động tác cần thiết như xây dựng cốt truyện, lập một đường dây hay những gì tương tự. Tôi nghĩ rằng sẽ thoải mái hơn khi cứ để cho câu chuyện dẫn dắt mình đi, tới những vùng đất bất ngờ của trí tưởng tượng. Cũng như nhân vật trong câu chuyện Chiếc vòng đồng đen, tôi không phải du hành một mình.

Bạn của tôi - Phan Vũ Linh, cũng là họa sĩ minh họa tập truyện này - đã cùng tôi chạy dọc theo những diễn biến cuộc phiêu lưu của Nhô và An Chi. Tôi đóng vai người tường thuật trong từng chương sách, kể chuyện cho Linh nghe. Bạn tôi là người có đôi tai thông minh. Nếu đoạn nào tôi cảm thấy không thích, Linh cũng bảo hãy viết lại. Đôi khi tôi sa vào tình cảnh tắc tịt vì đi lạc giữa hàng đống quan hệ rắc rối, các phép thần thông biến hóa... và Linh đã đưa ra những gợi ý mở đường tuyệt vời. Nếu bạn đọc thích thú với tính cách vừa tương đồng, vừa trái ngược nhau của Nhô và An Chi, đó là vì tôi với Linh đã tranh cãi nhau loạn xạ để có những nhân vật vừa sát với cuộc sống thật, vừa phù hợp với một thế giới kỳ ảo. Thực sự, chưa bao giờ tôi ngồi viết trước máy mà lại được bơi thật lâu trong cảm giác mơ mộng, được tự do bay bổng hoàn toàn như khi viết Chiếc vòng đồng đen.

Tôi yêu thích các nhân vật của mình vô cùng. Dù biết là rất khó nhưng tôi nghĩ rằng, sẽ thật vui sướng biết bao nếu mỗi bạn nhỏ của tôi đều tìm thấy chút nào hình ảnh bản thân mình, những suy nghĩ, những vui buồn của mình trong các nhân vật chính. Trong hoàn cảnh hiện nay, các bạn nhỏ thường phải học rất nhiều, ít có điều kiện để vui chơi thỏa thích, để thử nghiệm óc sáng tạo, phát huy trí tưởng tượng và khám phá các khả năng tiềm ẩn trong bản thân một cách vui nhộn. Vậy thì Chiếc vòng đồng đen là những giây phút thoải mái các bạn đi chơi với tôi, tưởng tượng và hồi hộp cùng tôi nhé! Câu chuyện tôi kể cho các bạn nghe chưa có một kết thúc hoàn hảo bởi vì thật sự, vẫn còn rất nhiều bí mật về cuộc phiêu lưu của Nhô, An Chi và con Tô tô mà tôi muốn kể tiếp.

Để tạm dừng, tôi muốn gửi đến các bạn của tôi một điều bình dị nhưng có lẽ chẳng bao giờ cũ: Khi có bạn bên mình, tất cả những khó khăn nguy hiểm chỉ có thể đe dọa, nhưng chúng chẳng bao giờ khuất phục được chúng ta.

PHAN HỒN NHIÊN